

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 104

Dijous, 14 de novembre de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 69, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política sanitària (tram. 300-01036/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el consum accelerat de sòl (tram. 300-00105/06) (p. 7)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat (tram. 300-00966/06) (p. 12)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de mobilitat (tram. 300-00968/06) (p. 17)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política ambiental (tram. 300-00999/06) (p. 22)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques juvenils (tram. 300-00764/06)
Homenatge a l'exili (p. 28)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els nous reptes de la política agrària (tram. 300-00100/06) (p. 38)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el sector lleter (tram. 300-00201/06) (p. 44)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern (tram. 302-00271/06) (p. 49)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'exercici de l'autogovern
(tram. 302-00272/06) (p. 53)

Mocions

subsegüents a les interpellacions al Consell Executiu sobre la situació de caos generalitzat provocada pels aiguats del mes d'octubre de 2002 (tram. 302-00274/06) i sobre la contenció de les emissions de gasos que provoquen l'efecte hivernacle (tram. 302-00276/06) (p. 60)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'actualització de la xarxa viària catalana (tram. 302-00273/06) (p. 64)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del joc d'atzar
(tram. 302-00275/06) (p. 67)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental, especialment pel que fa
a la qualitat de l'aigua (tram. 302-00277/06) (p. 71)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la igualtat dona - home en l'àmbit econòmic
i laboral (tram. 302-00278/06) (p. 74)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les condicions dels ecosistemes fluvials,
especialment pel que fa al del riu Ebre (tram. 302-00279/06) (p. 77)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació del tèxtil a Catalunya
(tram. 302-00280/06) (p. 81)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 69.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, el conseller de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària (tram. 300-01036/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la política sanitària. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i l'exposa la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, que té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en primer lloc, bona feina li desitjo en la seva nova comesa davant la Conselleria de Sanitat. I ja sé que aquesta interpellació arriba molt aviat –molt aviat. Al mateix temps, sí que és molt interessant per al nostre Grup poder dialogar amb vostè respecte al model sanitari, veure quines són les seves previsions inicials, i, en tot cas, vostè representa una continuïtat amb relació a un govern, i, per tant, doncs, entenc que, malgrat que vostè se n'ha fet càrrec molt recentment, sí que pot, en tot cas, defensar unes línies o una orientació del seu Govern i dialogar respecte al que li plantejaré.

I li vull parlar del model sanitari, d'alguns problemes que en aquests moments l'afecten. Perquè hi ha un element de referència molt important: la Llei d'ordenació sanitària, que va ser una llei consensuada, que significava una possibilitat de pas endavant notòria, representava un model sanitari integrat, amb una visió integral del sistema i de l'atenció a la persona; unificava les condicions laborals de tots els qui treballen en la sanitat, i introduïa mecanismes de participació. Tot plegat, assegurava la qualitat assistencial i la feia una llei progressiva i enfocada als interessos generals de la població.

Fixi's que parlo en passat, perquè vint-i-dos anys de govern de Convergència i Unió i, sobretot, les actuacions més recents estan modificant el model sanitari català, vulnerant els acords polítics i parlamentaris sobre els quals es fonamentava.

Aquests canvis van en la línia de socavar el sistema públic, de debilitar-lo. En dir «sistema públic» em refereixo a la totalitat de la xarxa assistencial, sigui quina sigui la titularitat dels centres. I, dins aquesta xarxa d'utilització pública, el Govern potencia clarament la

gestió privada i va reduint la presència de la pública. S'està atacant, doncs, el moll de l'os del model sanitari.

Avui no tenim un sistema integrat, sinó un sumatori de serveis, incomplint un dels objectius bàsics de la LOSC. I això està relacionat amb un altre incompliment: la manca d'unificació de les condicions laborals. No s'han integrat els serveis sanitaris, en bona mesura, per no unificar les condicions laborals. I més encara: el Departament procedeix, lentament però inexorablement, a transferir serveis a l'àmbit de la gestió privada –assistència sanitària, proves complementàries, centres d'atenció primària, laboratoris...–, cosa que va en la línia de desregulació del sistema. Això és el que es vol aconseguir: una desregulació, la introducció de criteris mercantils per sobre dels sanitaris, sota el vocabulari –això sí– de l'eficiència i la qualitat. Vull plantejar-li, senyor conseller, com tot això està afectant la qualitat assistencial; vull parlar de qualitat.

Com a fruit d'aquestes actuacions, s'està produint un deteriorament de la qualitat assistencial, i això és extraordinàriament preocupant. Quins són els símptomes? N'hi enumeraré alguns, i em detindré més en alguns altres.

Les llistes d'espera són un problema no resolt. L'informe que van fer els experts que va designar la Comissió va posar en evidència que no és sol una qüestió quirúrgica, sinó fruit d'una greu mancança en el sistema de funcionament, en el finançament i en l'estructura sanitària. No sols hi ha llistes d'espera quirúrgiques: hi ha una enorme llista d'espera global que afecta també l'atenció especialitzada i les proves complementàries i que contribueix a la gran pressió existent sobre els serveis d'urgència. El Departament ha incomplert els compromisos de reduir les llistes d'espera, i també d'informar-ne cada sis mesos. El darrer registre no se'n ha subministrat, per exemple. I, per cert, l'informe dels experts al qual ara em referia va ser l'únic document que no es va incloure en el voluminós dossier que el Departament ens va subministrar als diputats en el seu moment.

Un altre símptoma és la inacabada reforma de l'atenció primària. L'informe del Síndic de Greuges és prou explícit, i no m'hi estendré. No la tindrem acabada, la reforma, després de disset anys d'iniciada, perquè no és sols una qüestió d'infraestructures i d'edificis: és qüestió d'hores de dedicació, d'horaris dels metges, d'aconseguir equips d'assistència integrats. Els professionals continuen denunciant la manca de temps per atendre els pacients, tant els metges com el personal d'infermeria.

Un altre element és la insatisfacció respecte a les condicions laborals. L'oferta pública d'ocupació és gairebé inexistent. Els interins acumulen antiguitat de més de quinze anys. En tots els centres, en els de l'ICS i en els concertats, hi ha una precarietat laboral insostenible. Hi ha infermeres, senyor conseller, i auxiliars d'infermeria a qui es fan contractes d'una hora, de mig dia; o infermeres que són contractades per deu nits seguides, amb sous irrisoris, una altra tanda és contractada deu nits més, i una altra, altres deu nits, i després es recontracten les primeres. Això no es justifica per motius de reforç del servei, perquè ocupen llocs de treball que s'haurien de reconèixer com a tals. O el mateix es pot dir respecte a alguns metges que en alguns hospi-

tals tenen contractes d'un mes, que són recontractats un mes darrere l'altre. Això fa quatre anys, fa cinc anys, fa vuit anys. Quina lògica té això?

La pressió assistencial sobre els professionals és cada cop més gran, i dins el sistema sanitari hi ha uns col·lectius que ho pateixen més que d'altres. Les infermeres, en concret, són un d'aquests col·lectius; també els auxiliars, també els zeladors.

Però posem-ne un exemple. El pla de xoc que es va posar en marxa l'any 2000 per fer front a les llistes d'espera quirúrgiques va suposar un increment notable de feina als hospitals. A molts llocs es va compensar econòmicament el personal dels quiròfans, però no el de planta, que va patir les conseqüències de l'increment de feina sense cap reforç ni compensació. Justament fa dos mesos, el Col·legi d'Infermeria ens va fer arribar una carta que havia transmès al conseller; ens la va fer arribar a tots els grups parlamentaris. La carta era esfereïdora, perquè expressava, expressa la situació límit a la qual s'ha arribat. I aquesta carta, senyor conseller, no és gens anecdòtica. L'any 2001, el Col·legi d'Infermeria va fer un pla estratègic seriós, ben fonamentat, amb un estudi que el recolzava, que cal tenir en compte per millorar la situació, i serà una de les nostres propostes. El que denunciem les infermeres no són meres reivindicacions laborals, sinó problemes que afecten la qualitat assistencial.

Hi ha un fet indiscutible: el tipus de pacient als hospitals ha canviat. Les altes es fan cada cop més aviat. La mitjana d'alta hospitalària, en aquests moments..., millor dit, la mitjana d'estada hospitalària, en aquest moment, és de sis dies o menys. Això vol dir que avui les infermeres –i també això repercuteix en les auxiliars d'infermeria– estan treballant al límit, amb un elevat nombre de pacients aguts i complicats.

Està establert avui als estudis més recents que la ràtio infermera/pacient en els hospitals d'aguts –hi insisteixo, en els hospitals d'aguts– hauria de ser d'una infermera per vuit pacients. En els hospitals de l'ICS, estem en una mitjana de dotze, o de catorze. I en els hospitals de la XHUP n'hi ha que arriben fins a trenta. Això és una pressió assistencial sobre el personal que és intolerable, que s'ha incrementat molt als centres hospitalaris, que s'ha incrementat també als centres d'atenció primària, que s'ha incrementat també als sociosanitaris.

En tots els casos es treballa més que mai, amb menys personal i, en alguns centres, amb recursos materials deficients o obsolets. «Seguim sentint-nos obligats» –ens diuen les infermeres en el seu informe– «a ajustar cada dia més les plantilles, com si fos aquesta l'única sortida econòmica del nostre sistema de salut. No és estrany que s'incrementin les baixes laborals, no és estrany que hi hagi un fort absentisme, no és estrany que s'incrementin les baixes per estrès.» En té les dades, senyor conseller? En tot cas, si les té, m'agradaria que les expliqués, i si no les té en aquest moment, les hi demanaré també per escrit.

També denunciem la cobertura de baixes amb persones amb poca o nul·la experiència, contractes de dies o d'hores –abans n'hi he parlat–, per atendre tractaments complexos. Tot això afecta la qualitat.

Estic fent un toc d'alerta respecte a la qualitat assistencial. Vostè es fa càrrec ara de la Conselleria. Li demano, senyor conseller, que es pari a pensar sobre el que plantejo, que reorienti la política que s'ha portat fins ara, que tornem a l'esperit de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i que l'apliquem, per tal que el sistema sanitari s'adapti adequadament, amb qualitat, a la demanda existent, que s'ha incrementat i s'ha modificat. No hem de perdre la qualitat del nostre sistema, que és allò que representa una garantia per a l'usuari i un orgull per al país.

Res més. Moltes gràcies, senyor conseller, senyors i senyores diputats, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, en primer lloc, agrair-li els bons desitjos que ha mostrat pel meu nomenament.

Té raó vostè en unes quantes coses. La primera és que, si no vaig així, equivocat, són nou dies molt intensos els que porto en la nova responsabilitat que el Govern m'ha encomanat. En aquest cas, no podré tenir l'excusa de dir que estic en un camp absolutament nou; és públic i notori que havia estat abans en el Departament. També jo crec que és públic i notori que en els nou anys que no estava en el Departament, doncs, les coses han canviat *molt*. I aquí començaria a discrepar amb vostè: no crec que anem cap enrere, sinó que anem cap endavant. No exempts de dificultats; estem en un àmbit, el de la sanitat, i a més amb un sistema universal i públic, com vostè sap, que arreu del món té un seguit de reptes i de situacions difícils. Però, tot i així..., bé, doncs, s'hi treballa. Estaria també d'acord amb vostè que del que es tracta no és, ni molt menys, d'una ruptura, sinó d'una continuïtat en el procés que s'ha dut fins ara i, en tot cas, una potenciació d'aquells aspectes en què es consideri que s'ha d'anar avançant.

Dit això..., jo després intentaré donar-li també unes xifres a vostè, perquè vostè m'expliqui una situació, un aspecte concret, però jo ara, en aquests primers moments, m'agradaria parlar, doncs, de xifres també globals. Però, abans de res, miri, dona la sensació que tornem a voler discutir o algú té interès a tornar a discutir si realment estem duent a terme el que la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya deia o, com vostè ha utilitzat, s'està modificant o tergiversant. I això en base que en determinats moments, doncs, es pugui fer un encàrrec de gestió per a una atenció sanitària amb la creació d'un consorci, o amb la gestió amb una fundació, o amb una entitat aliena, i que això ràpidament és titllat –jo crec que molt demagògicament– de privatització de la sanitat.

Em permet que li llegeixi l'article 7.2 de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya? «Per a l'exercici de les funcions a què es refereixen els epígrafs c, d i e de l'apartat anterior, el Servei Català de la Salut pot: pri-

mer, desenvolupar les esmentades funcions directament, per mitjà dels òrgans o els organismes que siguin competents o puguin crear-se a aquest efecte, si s'escau; segon, establir acords, convenis, concerts o fórmules de gestió integrada o compartida amb entitats públiques o privades; tercer, formar consorcis de naturalesa pública amb entitats públiques o privades sense afany de lucre, amb interessos comuns o concurrents, que podran dotar-se d'organismes instrumentals, si s'escau; quart, crear o participar en qualssevol altres entitats admeses en dret, quan així convingui a la gestió i a l'execució dels serveis o de les actuacions.»

A partir d'aquí, la repto que em digui quin dels encàrrecs de gestió que fins ara s'han fet o estan pendents de fer incompleix aquest article de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya; per cert –estic d'acord amb vostè–, aprovada amb el consens d'aquesta cambra. Crec que no n'hi ha ni una. És a dir, el respecte escrupolós de la Llei, i, per tant, el respecte escrupolós del model. En tot cas –en tot cas–, si algú vol modificar això, ho voldria modificar en un sentit justament invers a la filosofia de la Llei. Que la Llei és una llei universal i una llei oberta, que dóna possibilitats de flexibilitat en els temes de gestió. En cap cas –en cap cas– desnaturalitzant els aspectes que això sigui un sistema sanitari universal i públic i amb la màxima equitat, que són els principis fonamentals.

Dit això..., m'ha parlat vostè de qualitat assistencial, m'ha parlat de llistes d'espera, de mancances, d'insatisfacció laboral..., vejam..., i com si aquest sistema cada vegada estigués pitjor o més insuficient.

Miri, l'any 1998 es van fer 36.936.252 visites a Catalunya, en tots els centres d'atenció primària; l'any 2001 se n'han fet 41.362.436. És a dir, això vol dir el següent: que a cada habitant de Catalunya l'han visitat sis vegades i mitja en un any, de mitjana.

Les sol·licituds d'anàlisis clíniques han passat d'1.181.649 a un 1.845.810, increment del 56,21%; les de radiologia, de 465.799 a 760.358, i les interconsultes dels especialistes de Catalunya, d'1.444.834 a 1.838.547, 27,25% d'increment. Això són dades objectives, xifres.

Metges de família que hi havia el 1997 en equips d'atenció primària: 1.775; metges de família que hi ha fins al 31 de desembre del 2001: 2.334; diferència: 559. Dedicació d'hores diàries: de 10.650 a 14.004, per tant, 3.354 hores més de dedicació.

Pediatria d'atenció primària: de 480 a 568. Hores de dedicació: increment de 528 hores.

Odontòlegs: de 146 a 180. Hores de dedicació: increment de 204 –diàries sempre.

Especialistes d'hospital, increment d'hores de dedicació diària: 840; especialistes de primària jerarquitzats: 438.

Llistes d'espera. (*Pausa.*) Entre el 1997 i el 2001 s'ha passat de 93.139 intervencions a 131.413, això significa un increment del 41,1%; l'any 2002, la previsió és tancar-la per damunt de les 135.000.

Increment, per exemple, d'una cosa important, que és pròtesi de genoll: increment, entre el 97 i el 2001, d'un 110,5%.

Increment en l'activitat de cataractes –una altra cosa important si ens trobem que l'envelliment progressiu de la població és un dels factors que ens produirà cada vegada més demanda en aquest sentit–; doncs, entre el 97 i el 2001, l'increment ha sigut del 108,2%.

I així successivament.

Una altra qüestió important: cirurgia cardíaca. Hem passat de 2.406 intervencions l'any 99 a 3.110 l'any 2001; s'ha aconseguit reduir el temps mitjà d'espera en més de vuitanta dies –el temps mitjà de resolució de cataractes s'ha aconseguit reduir en més de sis mesos i mig.

Parlem de gestió de personal. (*Pausa.*) I veig que no tindrè temps, però en tot cas en la rèplica també ho diré. En gestió de personal, dues qüestions. Primera, si per unificació de les condicions dels treballadors, que vostè em deia en la seva intervenció, si per unificació en les condicions retributives dels treballadors, ho entén com a *uniformització*, que vol dir que tothom cobri el mateix sou, amb els mateixos complements, etcètera, etcètera, llavors li dic que això va en contra del que li he explicat abans de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. Si el que vostè diu és que hem d'anar a unes característiques més o menys homogènies, li contesto que sí, i precisament per això es va firmar l'acord de la XHUP i es va firmar l'acord de l'ICS, que suposa una important injecció, en els propers quatre anys, de diners en el capítol, diguem-ne, en el capítol I o en el capítol de retribucions.

M'aturo aquí; en tot cas, després podré continuar.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Senyor conseller, permeti'm que li repliqui algunes de les qüestions que ha plantejat.

Miri, nosaltres no confonem els encàrrecs de gestió amb la privatització; ja li he dit que considerava tot el sistema sanitari globalment, amb independència de la titularitat de la gestió, però és cert també que vostès cada vegada fan més encàrrecs de gestió privada dintre del sistema sanitari públic. I això, que queda recollit, efectivament, a l'article 7.2 de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, i que es va modificar, a més a més, l'any 95, li diré que el nostre Grup va votar en contra precisament d'aquest article, en aquesta Llei, i de la modificació de l'any 95.

Però vostès, efectivament, poden fer-ho, tenen la Llei que els ho permet fet, però sí que estan vulnerant –i aquí insisteixo– l'esperit de la Llei i la lletra de la Llei, perquè la Llei parla que el sistema ha de ser unificat i la gestió integrada, i vostès l'estan desintegrant, cada vegada més, a partir d'aquesta diversificació, cada vegada més gran, de formes de gestió.

Vostès van introduir aquesta possibilitat justament per poder aprofitar en la xarxa pública la presència de molts hospitals, alguns dels quals de mútues, alguns

dels quals de fundacions municipals, alguns dels quals privats, que els permetia reforçar la xarxa pública. Ara ho estan introduint sistemàticament als centres d'atenció primària, ara ho estan introduint als laboratoris; han externalitzat quantitat de serveis amb relació a la realització de proves diagnòstiques. Vostès estan fragmentant el sistema –vostès estan fragmentant el sistema–, i això sí que va justament en contra de l'esperit de la Llei; un sistema que cada vegada esdevé més jerarquitzat: els hospitals, d'alguna manera, marcant la pauta i els centres d'atenció primària supeditats.

Amb relació a la qualitat assistencial. Vostè ha donat tot una sèrie de dades que ens estan indicant un increment, efectivament, de les visites, un increment de les proves que s'han fet, un increment de personal... I la pregunta, senyor conseller: vostè creu que el personal s'ha incrementat en termes equivalents a la demanda sanitària existent? Si és així, per què continua havent-hi llistes d'espera? Vostè no m'ha parlat de temps de resolució concrets en llocs concrets. Per què per demanar visita a un metge de família en un centre d'atenció primària del Prat de Llobregat –li'n dono referència concreta– es dona per a tres setmanes després? –un metge de família. Per què per a un odontòleg o per a un especialista en cardiologia, en el mateix centre, cal esperar tres mesos?

Miri, les mitjanes –vostè ho sap– són enganyoses, perquè amaguen les realitats concretes on els temps de resolució són insuportablement elevats. I nosaltres entenem que és molt pitjor que hi hagi temps d'espera elevats per accedir a un especialista i a proves diagnòstiques, fins i tot, que a les operacions quirúrgiques, perquè el que està en joc és el diagnòstic, i tenint el diagnòstic, aleshores es pot avaluar quin temps d'espera pot ser o no raonable per fer una operació. Però, d'això, senyor conseller, vostè, d'aquestes dades, no me n'ha parlat, ha donat xifres globals.

El mateix podem dir amb relació a les actuacions amb relació a les llistes d'espera quirúrgiques. Miri, vostè ha explicat el nombre d'operacions que s'han fet, però la llista s'ha mantingut, globalment, pràcticament inalterable, la llista d'espera, i alguns temps de resolució han baixat, però altres han pujat, i, d'això, no me n'ha parlat. I vostè sap també molt bé que la situació varia, i molt, segons a quins hospitals es refereixi. Per tant, donar xifres, de nou, globals és amagar la realitat que segons a quins llocs la situació està molt malament.

I hi ha una qüestió que no me n'ha parlat gens, senyor conseller, és la pressió assistencial que avui tenen els professionals. Li he parlat, en concret, del personal d'infermeria. El nombre de pacients s'ha incrementat, la demanda sanitària s'ha incrementat, però és que el tipus de pacient, sobretot si ens referim als hospitals, però també el tipus de pacient que arriba a l'atenció primària, ha canviat. En els hospitals, ha canviat; cada vegada hi han més aguts, perquè les altes hospitalàries es fan més aviat. Això, ja li ho he explicat, ha canviat. I en el cas dels centres d'atenció primària, la mateixa consciència de dret a la salut i la mateixa exigència sanitària de les persones, cosa que està molt bé que així sigui, també han incrementat la pressió assistencial.

Li torno a repetir, senyor conseller: vostè creu realment –realment–, amb consciència, que les condicions laborals i el nombre de personal s'ha incrementat amb proporció suficient a la demanda sanitària existent? Nosaltres creiem que no ha sigut així, i li demano que, en tot cas, atengui seriosament aquesta qüestió, perquè, insisteixo, és un element bàsic que afecta la qualitat de l'assistència. I no li estic parlant de xifres, no li estic parlant en termes numèrics, li estic parlant en termes de *qualitat*.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor president. A veure, tornem una mica al que parlàvem abans, als famosos encàrrecs de gestió, privats o no. Vostè sap, al final de la reforma de l'atenció primària, quants centres estaran gestionats per l'ICS i quants no? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* Quants? *(Pausa.)*

El president

Senyor conseller...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Un 20%? *(Veus de fons.)* Miri..., és a dir, en la previsió que tenim, com a molt un 30% serà de gestió aliena. Això és una privatització? O això és, senzillament, continuar amb l'esperit de la Llei? No, tinc la sensació –i li ho dic amb tota cordialitat– que vostè amb aquest tema i amb el de les llistes d'espera és com si jugués al solitari i es fes trampes. Perquè vostè em pot..., segur que em pot trobar un exemple. I em podrà trobar un exemple d'un hospital o d'un centre d'atenció primària que allà les coses no funcionen bé, però quan resulta que jo li estic donant xifres de mitjana, el que li estic dient és al conjunt del sistema, perquè quan es parla de sistema, s'ha de parlar de conjunt, o, si no, vostè és quan, llavors, fa la trampa, que em deia abans: «No, és que vostè està fent una suma.» Doncs, miri, vostè, tinc la sensació que amb el tema de les llistes d'espera, el que em fa és una suma d'anècdotes, però que no m'entra en el conjunt.

Les llistes d'espera, és evident que les llistes d'espera en alguns casos no s'han modificat, perquè hi ha un increment important de la pressió, però també és cert que s'està tractant, i a fons, aquest tema.

Vostè diu que no fem una gestió integrada, perquè anem donant gestió a diversos centres. La gestió aquesta, en l'aspecte hospitalari, en què es basa, en què s'ha basat des del començament? En la concertació. I, la concertació, en què es basa? En una planificació prèvia de quines són les necessitats assistencials de cada comarca, i, a partir d'allà, s'assignen els recursos públics. Per tant, que la gestió de l'assistència sanitària o hospitalària d'una zona es pugui o no encarregar a qui sigui, insisteixo, sempre amb respecte a la Llei, no té re a veure amb el fet que prèviament hi ha hagut una planificació per assignar aquests recursos, i assignar-los en

funció, precisament, d'aquelles necessitats assistencials. Per tant, la gestió integrada, que ve després d'una planificació de necessitats, hi és i continuarà sent, i li ho dic, des d'aquest punt de vista, doncs, amb totes les garanties.

Jo crec que..., miri, tot sistema de provisió universal i públic treballa amb tres potes. És el mateix que si vostè va a un taller de reparació de vehicles –i permetin-me, que ara no estic fent una frivoltzació de la salut de les persones, eh? Jo vaig anar un dia a un garatge perquè em reparessin el cotxe, i vaig veure un rètol, un rètol que deia: «Aquí ho podem fer...», diu: «Tenim tres qüestions: li ho podem fer ràpid, li ho podem fer de manera fiable i li ho podem fer barat», diu, «però vostè només en tindrà dos, d'aquestes coses, mai podrà tenir les tres.» Si vostè vol que sigui ràpid i fiable, això no serà barat, serà car, molt car. I això, en tot cas, és un tema de debat aquí, en aquest Parlament, de dir: quines són les previsions que s'han de fer per al finançament de l'assistència sanitària? Si vostè ho vol fer barat i ràpid, no és fiable, tenim el problema de la qualitat, i, si vostè m'ho fa, doncs, de l'altra manera, li faltarà el tercer dels elements.

Què vol dir això? Que sempre tot sistema sanitari treballa amb aquestes tres potes, i que hem de saber equilibrar recursos de finançament amb qualitat d'assistència i, evidentment, ens agradi o no ens agradi, amb un nivell de llistes d'espera. Pensar que es pot evitar, que es poden suprimir les llistes d'espera amb un sistema universal i públic, això és fer demagògia, i la definició de demagògia és fer creure a la gent coses que són impossibles.

Gràcies.

El president

El tercer element, senyor conseller, era fer-ho barat i fiable. Gràcies. *(Veus de fons.)* Exactament.

(La Sra. Comas d'Argemir i Cendra demana per parlar.)

Senyora diputada, esperi's un segon, si us plau. Vostè sap que aquesta presidència procura donar sempre quan se li demana la paraula, per al·lusions o per d'això, perquè crec que el debat parlamentari així s'enriqueix, però, si obro aquest precedent a preguntes i a interpellacions, estic obrint un tercer moment parlamentari amb una cosa que és molt freqüent. Jo crec que vostè m'entendrà si aquesta vegada sóc restrictiu, eh? *(Veus de fons.)* Senyora diputada... *(Rialles.)* No, em sembla que ja hi han intervingut tots. *(Rialles.)* No, gràcies, de debò, eh? Em sembla que he de ser restrictiu i, això, segur que si li ho digués amb tota la intencionalitat política que vostè diu, doncs, hauria tingut un altre llenguatge, de debò.

Gràcies, de debò, per la comprensió.

Interpellació al Consell Executiu sobre el consum accelerat de sòl (tram. 300-00105/06)

El quinzenè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el consum accelerat de sòl. El

presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia, ara fa prop d'un segle mossèn Cinto s'admirava de l'expansió de Barcelona, li semblava rapidíssima, era allò –el senyor president m'ajudarà–: «Creixes i t'escampes; quan la planícia et manca t'enfiles», com era?, «per les costes doblant-te a llur jaient», no?

El president

Quin greu em sap no poder-lo ajudar.

El Sr. Nello i Colom

És així, és així. És allò de «de riu a riu ja estesa». Bé, quan Verdguer escrivia això, a la regió metropolitana de Barcelona hi havien ocupades tot just dues mil hectàrees, avui en tenim cinquanta mil, d'ocupades, i, com mostrarem, aquesta expansió s'ha accelerat de manera rapidíssima en els darrers vint anys. I això, que provoca problemes gravíssims, sembla que el Govern és incapaç de fer-hi res d'efectiu, per tant, d'aturar-ho.

És això, senyor president, el que ha portat al nostre Grup a presentar aquesta Interpellació.

Dèiem que en aquest moment Catalunya pateix problemes pel consum de sòl, per l'ocupació accelerada de sòl. Vegem primer quina és la magnitud d'aquesta ocupació. El primer que hem de dir és que no disposem, malauradament, d'informació exhaustiva sobre el tema pel conjunt de Catalunya. Per què? Perquè l'Institut Cartogràfic de Catalunya no ha disposat dels recursos necessaris per oferir-nos la cartografia temàtica sobre l'ocupació del sòl que permeti una anàlisi temporal pel conjunt del territori.

Sí que tenim, però, dades molt significatives per diverses àrees del territori català, elaborades per experts. I aquí cal destacar, per l'àmbit metropolità, el treball pioner fet per l'oficina del no nat pla territorial metropolità, dirigit per Albert Serratosa, que ja a mitjans dels noranta llançà el crit d'alerta sobre la qüestió, i que han seguit, després, els estudis d'urbanistes com Antonio Font, d'enginyers com Manuel Herce, d'ambientalistes com Salvador Rueda o com Joan Marull. Tots coincideixen, amb els lògics matisos, en el següent. A inicis de la transició, a mitjan dels anys setanta, hi havia a la regió metropolitana entre vint o 25.000 hectàrees ocupades, avui n'hi ha cinquanta mil. És aquest gràfic de l'Albert Serratosa que ara els mostro. *(L'orador mostra un gràfic.)*

En un quart de segle, doncs, hem ocupat tant de sòl a la regió metropolitana, en el cor de Catalunya, com en tota la nostra història precedent. I el més notable és que això s'ha fet –no és veritat, senyor conseller? – sense un pràctic augment de la població, de tal manera que el consum de sòl per habitant ha passat d'encara no quaranta metres quadrats per habitant a vuitanta metres de sòl urbanitzats per habitant.

Tenim dades, també, per la Costa Brava. A mitjan dels setanta i mitjan dels noranta, Begur, Calonge, Lloret

han quintuplicat la seva superfície urbanitzada, mentre l'Escala, Lloret o Sant Feliu la doblaven. El sòl urbà a la Costa Brava, que era el 4% del total a mitjan dels setanta, és ara de més del 10%, i el ritme no s'atura, perquè, és clar, molts havien pensat que això era l'herència del franquisme, que durant els primers anys no s'hauria pogut aturar i que després ja ho temperaríem. No és així. A la regió metropolitana seguim urbanitzant avui a un ritme proper a les mil hectàrees any –tres al dia, doncs, tres camps de futbol al dia–, aquest és el ritme amb què urbanitzem, i a la Costa Brava estem molt a prop d'una hectàrea al dia, segons les dades d'un recent estudi de la Universitat de Girona.

Doblar el sòl ocupat, urbanitzar a un ritme accelerat, a un ritme desenfrenat, aquesta és l'herència dels seus governs.

Les conseqüències d'aquest estat de coses són preocupants. Per què? Per tres tipus de raons: per raons de tipus ambiental, per raons de tipus funcional, per raons de tipus social.

Vegem primer les ambientals. L'ocupació indiscriminada del sòl, ens ho diuen els experts, fragmenta els espais d'interès natural i afecta el manteniment de la biodiversitat –el conseller que ha estat abans conseller de Medi Ambient sap prou de què li parlo–, augmenta, a més, els riscos naturals en incrementar l'escorrentia, impermeabilitzant el sòl i en ubicar sovint en àrees fàcilment inundables edificis i infraestructures, finalment –en parlàvem ara, en el darrer Ple–, malmet, banalitzava, homogeneïtza el paisatge.

Vull fer notar, senyor conseller, que la pràctica urbanística ha estat impotent per contenir aquest procés i que, en no poques ocasions, vostès mateixos l'han esperonat permetent l'aprovació de plans urbanístics de baixíssima densitat, no només en àrees turístiques, sinó també en el cor metropolità mateix de Barcelona. Sap quin és el percentatge d'habitatge unifamiliar que s'ha construït entre l'any 87 i l'any 2001 a la regió metropolitana? El 32%. En els municipis menors de deu mil habitants, més del 80% dels que han arribat en els darrers quinze anys viuen en un habitatge unifamiliar.

El model tradicional d'urbanització a Catalunya, que s'ha caracteritzat per la compacitat, per la densitat, s'està esvainent. «Urbanització», urbanització banal, així és com n'han dit els experts, així és com ha anomenat el professor Francesc Muñoz l'escampadissa de la ciutat sobre el territori que s'ha produït sota els seus governs.

Segon tipus de conseqüències. En escampar-se la urbanització sobre el territori, la mobilitat de les persones es fa cada vegada més complicada, i així, avui a Catalunya, en un de cada dos municipis, senyor conseller –avui, a Catalunya, en un de cada dos municipis–, la meitat dels que hi treballen ho fa fora del propi municipi, i a la regió metropolitana això puja a quatre de cada cinc municipis. En quatre de cada cinc municipis de la regió metropolitana la meitat dels qui hi treballen, treballen fora del propi municipi i, a més, en originar-se aquesta mobilitat en àrees de baixa densitat i tenir igualment com a destinació àrees de baixa densitat, el resultat és que se serveix, de manera, gairebé, únicament, amb transport privat.

Al Vallès Oriental només un de cada vint-i-nou viatges a la feina es fa amb transport públic. A l'Alt Penedès només un de cada trenta-cinc. Seria estrany que fos d'altra manera. Com volen que vagin en transport públic, si sota els seus governs, a més de permetre l'escampadissa, s'han fet en quinze anys, 1985-2000, 328 quilòmetres de carreteres a la regió metropolitana i només 13,8 quilòmetres de ferrocarril, de transport públic sobre infraestructura fixa? El resultat quin és? Inevitablement la sobrecàrrega de la xarxa viària i la congestió. «Urbanització», congestió.

La tercera, segregació. Aquest és el darrer tipus de conseqüències, les conseqüències socials, les dels vells que es queden sols a la ciutat o que se'n van, cedint per mor del preu de l'habitatge el seu habitatge als fills a la ciutat, i queden sols a la urbanització, separats del suport de la família i als quals és molt difícil –en parlàvem ahir, amb la nostra Proposició de llei sobre urbanitzacions– donar els serveis socials que precisen; la dels ajuntaments que veuen incrementar de manera extraordinària les seves despeses, les despeses urbanístiques, les de pavimentació, les d'enllumenat, les de clavegueram, les de serveis; la de la població que tendeix a aplegar-se sobre el territori en funció del seu nivell de renda, en funció d'allò que es pot pagar en el mercat del sòl i de l'habitatge. Vet aquí la tercera conseqüència del model d'urbanització que vostès estan permetent i a vegades encoratjant: la segregació per edat i per renda.

Senyor conseller, m'han dit que prepara una gran exposició sobre les realitzacions del seu Departament. Sens dubte n'hi podrà incloure moltes i de molt notables, però si l'exposició ha de respondre la realitat hi hauria d'incloure, almenys, un apartat sobre el consum de sòl i les seves conseqüències: la degradació ambiental, l'exacerbació de la mobilitat, la segregació social. A part d'exposicions, diguin, si us plau, a la cambra què pensen fer al respecte?

Res més. Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor NeHo, senyor diputat, vostè ha començat citant i remembrant, doncs, un poema de Verdaguier, un dels nostres més il·lustres romàntics, Verdaguier, que coneix molt bé i coneixia molt bé Collserola, Vallvidrera, la carretera de les Aigües. Segurament, Verdaguier també ploraria amb llàgrimes consistents al veure com, des de la carretera de les Aigües, operacions com torre Vilana o altres operacions han estat objecte de modificacions puntuals del Pla general metropolità de l'Ajuntament de Barcelona, que jo entenc que vostè, amb la seva solidesa acadèmica potser ha estat una mica allunyat del que ha estat la gestió quotidiana diària dels ajuntaments metropolitans i dels ajuntaments catalans, però que ha impulsat l'Ajuntament de Barcelona.

Segurament també Verdaguer, davant d'un segle com el que en aquests moments, doncs, estem vivint, no només a Catalunya, sinó a totes les societats avançades, es sorprendria del desenvolupament, del progrés, de l'ocupació del sòl. Però deixin-me que més enllà de citar Verdaguer jo citi la realitat i la realitat de les xifres. No és cert que en els darrers vint anys s'hagi produït la major acceleració en l'ocupació del sòl a Catalunya. No són certes les dades que fa ja uns quants anys en una exposició al Centre de Cultura Contemporània a Barcelona, que vostè deu conèixer prou bé, va manifestar amb relació al nombre d'hectàrees urbanitzades.

I ara li diré per què li dic que no és veritat que s'estiguin o s'hagin urbanitzat en els darrers anys tres hectàrees diàries, ni que s'estigui en aquests moments urbanitzant mil hectàrees anuals a la regió metropolitana; estem sobre les 700, 750 hectàrees. És que massa sovint es parteix d'aquesta premissa que en els darrers vint-i-dos anys, d'autogovern i de responsabilitat de la Generalitat en el planejament urbanístic i en el desenvolupament del territori, compartit amb els ajuntaments democràtics, hagi estat quan més sòl s'ha ocupat a Catalunya.

Se n'ha parlat sovint i se'n parla sovint sobre dades errònies. Durant els vint-i-dos anys, és veritat, s'ha ocupat molt de sòl, i les ciutats..., i la ciutat –concepte– ha crescut al nostre país com a tot Europa i com a tot el món avançat, però molt menys del que alguns afirmen i del que avui s'ha afirmat des d'aquesta tribuna. S'ha dit i s'ha repetit aquesta expressió de «tres camps de futbol cada dia». No és cert, no és cert que en els darrers vint anys s'hagin urbanitzat tres camps de futbol cada dia. En concret, pel que fa a la regió metropolitana de Barcelona s'han fet també afirmacions, com les que hem sentit, que no s'adiuen amb la realitat.

La veritat és que aquestes interpretacions provenen de treballs que no van mesurar en quin moment real es produïa aquesta ocupació del sòl, en quin moment es produïa la pèrdua per a l'agricultura o com a espai lliure, sinó només identificant la taca edificada al llarg d'uns quants anys, encara que això hagués estat trenta anys abans de la seva ocupació. Això, si s'hi afegeix que en aquests estudis esmentats es va comparar els fotoplans dels anys 86 amb els dels anys 72, no es pot distingir exactament en quin moment s'inicia l'actuació dels ajuntaments democràtics i l'actuació de la Generalitat, que és l'any 80. I, agafant unes dades errònies, s'arriben a conclusions equivocades.

La veritat és que per..., ja contestar en el seu moment, doncs, aquestes exposicions i aquestes manifestacions, l'aleshores director general d'Urbanisme, el senyor Joan Antoni Solans, va elaborar un estudi; un estudi que vam donar a conèixer i que corresponia al creixement de la ciutat, sobretot entre els anys 72 i 80 i els anys 80 al 86, que comparava tots aquests instruments de planificació i d'informació, i distingia els usos per categories, les comarques i les diferents regions metropolitanes.

A través de l'aplicació de diferents mètodes es va arribar a la conclusió certa, científica –no a través, ho repeteixo, d'observacions que no permetien una valoració exacta de la temporalització que vostè ens ha

imputat–, que l'ocupació urbana, entre els anys 56 i 72, va créixer a un ritme anual d'unes cinc-centes noranta hectàrees l'any; del 72 a l'any 80 va créixer –del 72 al 80– a un ritme de 1.850 hectàrees l'any, i, a partir de l'any 80 fins al 86, el ritme de creixement va ser de 600 hectàrees l'any; del 86 al 97 ha estat de 650 hectàrees l'any, i del 97 ençà s'ha mantingut, aquest creixement, per sobre de les set-centes hectàrees l'any.

En definitiva, en vint-i-cinc anys, aproximadament, entre l'any 56 i l'any 80, amb dades certes, s'ha urbanitzat un ritme de mil cent hectàrees abans que recuperéssim, entre tots plegats, la capacitat democràtica de decidir planificar el nostre futur. I, a partir d'aquesta possibilitat i d'aquesta recuperació de les nostres institucions, hem anat evolucionant a un ritme de 600, 650, 700 hectàrees l'any. Aquest és el ritme real –li facilitaré aquestes dades que segur que vostè també coneix– amb relació al ritme de creixement del nivell d'urbanització i d'ocupació de les hectàrees a l'àmbit metropolità, a tot l'àmbit metropolità. Aquest ritme de creixement, fins a les 1.850 hectàrees anuals, es produeix entre l'any 56 i l'any 80. A partir de l'any 80 aquest nivell d'ocupació del sòl decau fins a –el 86– 600 hectàrees anuals de mitjana, 624 el 92, 650 a l'any 97.

Crec que amb aquesta exposició, que és la real, es poden desmentir molts d'aquests conceptes i d'aquest imaginari col·lectiu que de tant en tant intentem introduir en el nostre país.

La veritat és, però, que en els darrers temps sí que s'ha produït una acceleració important del nivell i del ritme d'urbanització en uns àmbits molt concrets: les regions metropolitanes i les àrees més properes a la costa i al litoral català, i també a algunes comarques com la comarca de la Cerdanya, que, per efectes del creixement del turisme, també ha viscut un notable increment de demanda de segona residència.

Però, el que cal afirmar rotundament és que aquest nivell d'ocupació del sòl ha estat pautat, ha estat d'acord amb el planejament urbanístic, impulsat democràticament per les institucions catalanes i a instàncies i a promoció, primera i, en tot cas, última, només sancionada i només autoritzada per la Generalitat de Catalunya, que és qui té les competències de la Comissió d'Urbanisme d'aprovar i de sancionar; però, en tot cas, no de fixar criteris d'oportunitat..., que han estat els ajuntaments els que han impulsat aquest model de desenvolupament.

I que, en tot cas, el que sí que vull reafirmar és que aquelles actuacions impulsades directament des de la Generalitat de Catalunya –en aquest cas, a través del seu instrument, que és l'Institut Català del Sòl– han estat operacions amb unes densitats molt més apropiades al que vostè defensava com a model: els 40, 45 habitatges per hectàrea, i allunyades d'aquesta extensió de la ciutat jardí que ha estat un model que segurament hem d'entendre que, entre tots plegats –com a efecte del pèndol que abans dels 80 es va situar en un model de barraquisme vertical i de desenvolupament absolutament desordenat–, hem tingut una tendència a créixer, potser excessivament, en extensió i que ara, entre tots, sembla que coincidim i coincideixen que cal reequilibrar i recuperar.

Les actuacions de la Generalitat de Catalunya, directes, sempre han estat en actuacions de creixement dels exemples, de prolongació de les unitats urbanes existents, i no pas d'impuls de noves ocupacions desaforades o d'una proliferació d'aquest model de ciutat jardí.

La veritat és que hem de recordar que la qualificació del sòl com a urbanitzable és una conseqüència directa del planejament urbanístic; planejament urbanístic que és competència dels ajuntaments, planejament urbanístic que la Generalitat sanciona i aprova, però que no impulsa ni promou.

En tot cas, la veritat és que les mesures de contenció de l'ocupació accelerada del sòl a Catalunya, crec que les hem d'impulsar entre tots, però on primer han de començar és pels mateixos ajuntaments en la mesura que puguin aplicar, també, processos de programació i de control dels ritmes d'ocupació i dels ritmes d'urbanització.

Les actuals reserves de sòl qualificat com a urbanitzable, que avui es troben en àmbits de sòl urbanitzable ja tramitats i, en conseqüència, amb els plans parcials corresponents aprovats, i que estan, en part, en procés d'urbanització i d'edificació, constitueixen també una bossa bastant important, en alguns moments retinguda per gran empreses immobiliàries que volen regularitzar el seu ritme d'ocupació. Aquí també és on, a través dels programes d'actuació urbanística, les institucions, els ajuntaments, poden impulsar els ritmes, poden marcar prioritats i poden, també, controlar les velocitats d'aquest procés que vostè ha esmentat.

En qualsevol dels casos, vull deixar constància que, des que les administracions de Catalunya, els ajuntaments i la Generalitat han estat governades des del sistema democràtic i des dels anys vuitanta, aquest ritme desaforat de creixement ha estat controlat, ha estat resituat i, en qualsevol dels casos, el que li haig de dir és que aquesta «voràgine» urbanitzadora ha estat modulada per l'actuació conjunta d'ajuntaments, que en matèria urbanística porten la iniciativa, i de la Generalitat de Catalunya, que en matèria urbanística sanciona i controla el seu compliment i el seu respecte a la legalitat vigent.

En qualsevol dels casos, entenc, senyor Nello, que el que vostè també fa és una certa crida, una mica contradictòria amb el que en el debat de la Llei d'urbanisme vàrem trobar en el marc d'aquest Parlament, a una certa major tutela de l'autonomia local pel que fa al desenvolupament urbanístic.

En qualsevol dels casos, avui tenim una llei que creiem que és molt respectuosa amb les competències dels municipis, molt sensible als seus plantejaments i que, en qualsevol dels casos... –ja acabo, senyor president–, atorga a les comissions d'Urbanisme, com he dit, aquesta facultat de tutelar, de comprovar la seva adequació a l'ordenament jurídic i urbanístic vigent; però, en tot cas, no té la responsabilitat inicial de garantir o d'impulsar aquests processos que vostè ha exposat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Nello i Colom

Senyor conseller, respirem..., perquè resulta que, en comptes d'anar a 3 hectàrees al dia, anem a 2 hectàrees al dia. Molt bé, eh? En comptes d'anar a 915, anem a 740.

Miri, no és aquí el lloc ni el moment de discutir sobre xifres, però les xifres són les que són, i són més difícils de fer desaparèixer i d'amagar que allò de cancel·lar cases de les fotografies del cap de Begur, no?

Amb interpretació fotogràfica, l'any 56, en el vol dels americans hi havia 11.000 hectàrees a la regió metropolitana de Barcelona; a l'any 80, en teníem 32.000; a l'any 86, 39.000; a l'any 92, 43.000; a l'any 97, 48.000, etcètera. Al ritme que anem..., i això, diguem-ne, amb dades tretes de fotointerpretació, són, en aquest moment, 915 hectàrees a la regió metropolitana de Barcelona.

No hem de discutir aquí sobre dades, acceptem fins i tot el que diu vostè: anem a 2 hectàrees/dia. Li sembla que això va bé?

Miri, senyor conseller, el moviment catalanista ha tingut, com una de les seves constants, com un dels seus trets principals, l'estimació per al territori i per al paisatge. Abans parlàvem de Verdaguer, no? Ja en la Renaixença una de les primeres organitzacions catalanistes va ser, precisament, l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques, i després, en els anys de la Mancomunitat i de la República, es va produir aquella florida d'iniciatives adreçades al coneixement i, també, a l'ordenació del territori: de la societat cívica de la ciutat jardí de Cebrià Montoliu i de Rubió i Tudurí, els treballs de Pau Vila, l'urbanisme progressista del GATCPAC, dels Cercs, dels Torres Clavé, i que fins i tot va subsistir com a tradició, no?, en els anys de la postguerra i que va precedir l'esclat, la florida de l'urbanisme democràtic, al qual vostè ara es referia, l'urbanisme barceloní, l'urbanisme gironí, lleidatà, sabadellenc.

La seva política, senyor conseller, desmereix aquesta tradició. Per què? Perquè vostès estan permetent que el model d'urbanització català, aquell que es caracteritza per tres trets: per la compacitat, per la complexitat, per la integració socials dels assentaments –compacitat, complexitat, integració–, sigui substituït progressivament per una urbanització informe, caracteritzada per la dispersió, per l'especialització, per la segregació. I això, per les raons que els he exposava abans –per raons de caire ambiental, per raons de caire funcional, per raons de caire social–, no ens ho podem permetre.

Quatre són les línies d'actuació que cal emprendre de manera immediata, que vostès ja no tenen temps ni capacitat per fer, que hauran de fer altres. Primera, establir una política d'espais oberts, concebuts no com a residu, sinó com a element essencial en la configuració de la ciutat i el territori.

Segona, enfortir la xarxa urbana, vertebrada sobre Barcelona, però polinuclear i diversa. Quina angúnia que fan, senyor conseller, aquestes utopies que veiem en alguns dissenys del seu Departament, en què es prefigura com una xarxa urbana de la qual s'ha esborrat..., com si fos una d'aquelles fotografies de les quals par-

làvem, de la qual s'ha esborrat Barcelona, com si fos un forat negre. Obsessionats per la macrocefàlia vostès volen decapitar Catalunya.

Tercera, impulsar una política decidida de transport públic, per estendre la xarxa sobre tot el territori, però vertebrant-lo, jerarquizant-lo, no tractant d'establir com si fos una isoaccessibilitat, una isotropia absurda, que no fa més que contribuir, això sí, a estendre la plusvàlua, però a embrutar més i més el territori.

I, finalment, emprendre una política d'habitatge, basada no en moviments propagandístics com els que veiem aquests dies, sinó una aposta decidida per al lloguer, per al foment de l'habitatge protegit, per al control de l'ús del parc construït, per a la rehabilitació.

Què és el que s'ha de fer per fer això? Quins són els instruments? Primer, fer els plans territorials que vostès durant vint-i-tres anys s'han mostrat incapaços de tirar endavant. Diu que ara volen revisar el Pla general metropolità, i que volen fer-ho sense haver aprovat i acordat prèviament el Pla territorial metropolità! Dissenyar el menjador de la casa sense saber, abans, com serà l'edifici; posar el carro davant dels bous.

Segona cosa que han de fer, vincular... –que s'hauria de fer!–, vincular de manera eficient, i no com estant proposant a l'avantprojecte de llei de mobilitat, sinó de manera eficient i real l'accessibilitat i l'ús del sòl.

Tercer, invertir decididament en transport públic, i canviar aquesta relació absolutament oprobiosa d'inversió entre xarxa viària i transport públic. (*Veus de fons.*)

I, finalment... –deixi-m'ho dir encara que se m'acabi el temps–, portar a terme veritablement un pla català d'habitatge, aquell que ha de fomentar el lloguer, impulsar l'habitatge protegit, donar control al parc construït i rehabilitat, permetre la rehabilitació dels barris.

Vostès, senyor conseller, no ho faran, se'ls ha acabat el temps i l'empenta, altres hauran de fer-ho. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

En la seva intervenció inicial, senyor Nello, els ha sobrat temps. Els ha sobrat temps perquè només han parlat de la teoria, perquè només han parlat de grans conceptes, perquè només ens ha recordat la seva etapa notable de professor i d'insigne acadèmic de la teoria urbanística i del desenvolupament a les pissarres i a les aules.

Li agrairé... –i pensava dir-ho al final, però ja li ho dic ara–, li agrairé que organitzis alguns simposis o algunes sessions pràctiques d'aquesta teoria magnífica, i que convidi l'alcalde d'Esplugues, l'alcalde de Gavà, l'alcalde de Viladecans, l'alcalde de Mataró, a tots els seus alcaldes, que són els que avui encara estan impulsant noves actuacions al delta del Llobregat per ocupar 300, 400 i 500 hectàrees –que s'ocupen en un any, doncs– en 400.000 metres quadrats de sostre nou, per exemple, només a Viladecans, amb una iniciativa o una nova

construcció d'un dels últims espais encara per urbanitzar i que podríem estudiar i podem estudiar, però, en tot cas, a impuls de l'Ajuntament d'Esplugues.

Aquestes lliçons, que jo li agraeixo perquè a mi m'han servit avui també per, en alguns casos, recuperar i en altres descobrir importants nocions de la història, de la teoria urbanística del país, val la pena que les posi en comú i en conjunt amb els que avui tenen responsabilitats de desenvolupar-les a la pràctica.

En tot cas, del que sí que vull deixar constància és que no és certa aquesta fallàcia que en els darrers anys la Generalitat no hagi controlat l'urbanisme del país, hagi impulsat que s'ocupin tres camps de futbol al dia; que des que els ajuntaments i la Generalitat tenim el control del nostre futur s'ha produït una inflació molt clara, que es va produir en una etapa en què no n'érem responsables, però que curiosament han servit en alguns casos de grans referents, els protagonistes d'aleshores, a alcaldes que després han tingut la seva responsabilitat. I, escolti'm, no estic fent ni cap valoració qualitativa, ni d'oportunitat, ni de criteri, però recordo els homenatges magnífics que el senyor Pascual Maragall feia del senyor Porcioles i del seu model de ciutat i desenvolupament, entre els anys 72 i 80, que són els que van produir i provocar aquest creixement.

Bé, en tot cas, nosaltres estem impulsant una nova llei que ha de permetre que les noves infraestructures estiguin lligades també al desenvolupament urbanístic, i la Llei de mobilitat –que espero que aquest Parlament pugui veure ben aviat– ens ha de permetre subordinar les polítiques d'infraestructures i les polítiques de desenvolupament a les polítiques també de mobilitat, i preveure, amb anterioritat a les seves conseqüències, de quina manera hem de desenvolupar-nos nosaltres per garantir el que vostè afirmava i que jo hi coincideixo: necessitem resoldre d'una manera més anticipada les demandes de mobilitat, conjuntament en el moment en què dibuixem el futur del nostre país. I aquest és el motiu pel qual plans territorials, que els estem impulsant i que m'agradaria que poguéssim trobar mecanismes..., perquè n'hi ha un que és de formulació conjunta, com vostè sap molt bé, el Pla territorial metropolità, perquè pogués avançar amb la mateixa celeritat amb què estan avançant avui els altres plans territorials. I, en tot cas, buscarem fórmules perquè el Pla territorial metropolità no quedi endarrerit amb relació al nostre compromís d'aprovar, durant l'any que ve, la resta de plans territorials del país.

«Espais oberts», deia vostè –quatre coses. Catalunya és de les regions europees –i em remeto a dir regions des d'un punt de vista geogràfic– que disposen de més espai protegit d'Europa. El 32% del territori de Catalunya té un nivell de protecció específic. No hi ha cap altra regió que tingui, a excepció d'alguna regió espanyola molt singular, uns nivells de protecció i de prevenció del seu sòl i dels seus espais lliures com Catalunya, a Europa.

Xarxa urbana polinuclear. I què hem estat fent durant els darrers vint anys? Potser això no es veu bé des de segons quines finestres universitàries, però això és el que hem estat impulsant: un equilibri territorial, un

desenvolupament harmònic del país, amb tots aquests nuclis metropolitans que configuren també el nostre pols important de desenvolupament, que és la regió metropolitana.

El transport públic. Acabem d'aprovar fa pocs mesos un ambició pla i programa d'inversions, concertat, de més de 7.200 milions d'euros per als propers anys. Estem construint noves línies de metro, estem ampliant la xarxa metropolitana, estem impulsant una veritable revolució de la mobilitat.

I habitatge. Tenim un pla català que s'està desenvolupant i l'impulsarem amb decisió, però deixi'm també que citi només la història: una publicació propera als seus plantejaments, d'aquestes publicacions que apareixen setmanalment o mensualment en alguns mitjans de comunicació, ens recordava que, per exemple, a Ciutat Vella tot l'habitatge construït entre l'any 80 i l'any 2000 ha estat compartit entre la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona perquè construís més habitatge públic –a Ciutat Vella està la Generalitat de Catalunya.

I això és el que hem de continuar fent, i ho continuarem fent, sortosament nosaltres, amb aquest model de desenvolupament, equilibrat, harmònic, responen també a les necessitats i a les inquietuds de la societat. I evidentment que volem minimitzar els impactes que té l'ocupació del territori, però també les conseqüències positives que per al país ha significat un desenvolupament urbanístic ordenat, de qualitat, de progrés, i que ha garantit que el benestar pugui ser redistribuït en tota la ciutadania i en tota la societat..., em sembla que avui està a l'exposició i la mostra de tots els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Veig que estan introduint una nova mesura de superfície que es diu «camp de futbol». Espero que aquesta unitat no ens faci canviar el sistema mètric, que és el que fem servir normalment, abans, diguem-ne, de l'eclosió d'aquest gran fenomen de masses que en diem «futbol».

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat (tram. 300-00966/06)

La següent interpellació, la formula, sobre el tren d'alta velocitat, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i fa la interpellació i l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal, que té la paraula.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president. Sembla que, avui en dia, tenir formació universitària, procedir d'instituts d'estudis, és un element pejoratiu en aquesta cambra. Això deu tenir a veure amb la marginalització que s'ha

produït durant la reforma del Govern respecte als temes d'educació i cultura. Jo em pensava que aquests eren elements cabdals de la formació d'un país, de la competitivitat d'un país. Bé, és una nova mesura que avui hem descobert. (*Remor de veus.*)

Anem a parlar del tren d'alta velocitat, tema que malauradament veiem dia a dia en els mitjans de comunicació amb titulars. Abans-d'ahir, *La Vanguardia* parlava bàsicament del corredor del Mediterrani. «Tan cerca, tan lejos», ens deien referint-se a Barcelona i València, i: «El plan ferroviario acerca Valencia a Madrid, pero la aleja de Barcelona.» Parlem del corredor del Mediterrani, que també forma part de la xarxa d'alta velocitat de Catalunya.

Però, a més del corredor del Mediterrani, ahir vàiem titulars molt preocupants, perquè aquí a Catalunya havíem tingut una actitud constructiva totes les forces polítiques que ens vam posar d'acord amb el Govern de la Generalitat per defensar un model d'entrada de l'AVE a l'aeroport, i vàiem que el ministre senyor Cascos ens deia ahir que desqualificava la demanda catalana del TGV directe al Prat. Avui, el conseller surt als mitjans de comunicació contestant aquestes declaracions del senyor Cascos i dient que més val un bon traçat que no pas un mal traçat a corre-cuita.

Bé, parlem de l'AVE del corredor del Mediterrani, de l'AVE, diguem-ne, que ve de Madrid i que ha d'anar a la frontera francesa.

Parlem primer del corredor del Mediterrani, perquè, hi insisteixo, també forma part de la xarxa d'alta velocitat que ens convé en aquest país, perquè el corredor del Mediterrani és el 45% de l'exportació espanyola; convé a Catalunya i convé a Espanya, com a element de motor econòmic. I en aquest sentit, senyor conseller, jo crec que hauríem de ser capaços de buscar aliances respecte a com potenciar el corredor del Mediterrani.

Jo aquí tinc un suplement del diari *El País* del 9 d'octubre, Diada del País Valencià: «El arco mediterráneo». Al País Valencià els interessa parlar del corredor del Mediterrani, i a la pàgina número 3, doncs, veiem un titular que jo crec que també és molt il·lustratiu del tema: «El arco mediterráneo, segundo eje de desarrollo europeo». I això ens interessa, a nosaltres, formar part d'aquest segon eix de desenvolupament econòmic europeu.

I l'arc mediterrani, senyor conseller..., hem de tenir molt clara una cosa: potser *La Vanguardia* pecava de parlar només de la distància i del temps per als passatgers, però l'arc mediterrani és molt important per a les mercaderies. I aquí, senyor conseller, jo li proposo que Catalunya abanderi, lideri el procés de concertació, de negociació, de treball conjunt amb Andalusia, amb Múrcia, amb el País Valencià, amb el Lenguadoc-Rosselló i, si vol anar més lluny, també Provença, pot anar a Ligúria, perquè aquest corredor estigui ben tratat, amb un corredor d'alta velocitat per a passatgers, però també amb un corredor apte per a mercaderies. I vostè sap, senyor conseller, que tenim un punt de trencament en aquest corredor, que és el punt del delta de l'Ebre. Entre Tarragona i Castelló s'ha fet una xarxa bona per a passatgers, però no tenim l'alternativa per a

mercaderies, i ja té collapse en aquests moments. Per tant, jo li demano, jo li proposo que en aquest tema fem front comú, treballem conjuntament amb aquest conjunt d'autonomies que també hi estan interessades, o de regions europees que hi estan interessades.

Aquest corredor del Mediterrani té altres problemes, no solament el tema de Castelló, sinó que té el problema de la connexió per la Jonquera. Comencem a veure estudis que ens van dient que el nou túnel, per ser viable financerament i perquè l'amortització, doncs, l'hàgim de pagar a través del peatge, ha de portar passatgers i ha de portar mercaderies, però cada vegada veiem més estudis que ens estan dient que les mercaderies difícilment passaran pel corredor de la Jonquera i que hem de fer un *bypass*, altra vegada, per Portbou.

Aquí tenim un problema: no sabem si aquest tram Barcelona - la Jonquera, i encara menys el túnel, seran aptes per a mercaderies. Hi ha molta gent que ens van dient que no ho serà, però, encara que ho fos, els últims estudis que vostès han patrocinat..., el senyor López Pita ho diu, diu que d'aquí a quinze anys aquesta xarxa per a mercaderies estarà col·lapsada, i, per tant, requereixen que comencem a estudiar avui, ja, una alternativa al corredor del Mediterrani per a les mercaderies. El senyor López Pita, hi insisteixo, diu que d'aquí a quinze anys, encara que l'AVE porti mercaderies, necessitarem un nou corredor ferroviari. I és evident que els francesos tampoc s'hi posen bé per millorar aquest corredor, i no veiem la connexió, les variants en el tram Montpeller - Perpinyà.

Parlem ara de l'altra, de l'altra línia d'alta velocitat, la que ve de Madrid i que arriba a Barcelona i que també continua cap a la frontera francesa, en aquest cas conjuntament amb el corredor del Mediterrani. Aquí, senyor conseller, hem estat d'acord en un model català d'alta velocitat; hem dit que era una línia ferroviària que la podíem utilitzar no solament per al llarg recorregut, sinó també per als trens regionals; trens regionals, a nivell de Catalunya, que connectessin les ciutats: Lleida, Tarragona, Reus, Vilafranca, si vol, Barcelona, Girona, Figueres, i també, d'alguna manera, el Vallès, si resollem bé el *bypass*. I alhora demanem tots plegats que hi hagi una interconnexió amb els aeroports i que hi hagi, per tant, uns punts logístics fonamentals, connexió aeroportuària a Reus, a Barcelona i a Girona.

I aquí ens trobem, senyor conseller, amb aquest problema, que arrenca segurament d'un mal inici, d'una mala negociació: vostès van formular un projecte d'arribada de l'AVE a l'aeroport de Barcelona; van fer un pacte, acompanyats pels alcaldes metropolitans, però que en aquest tema els alcaldes metropolitans van dir que eren vostès els responsables d'acabar la concreció; el president Pujol va signar un conveni, i ara veiem que el que vam signar no és el millor, no és el que convenia. I, clar, tornem a anar a Madrid i diem: «Escolti'm, el que vam firmar, ara no ho volem. Ara volem que l'AVE passi per l'aeroport, que el tren d'alta velocitat passi per l'aeroport en la seva línia principal i que tingui una estació en l'actual terminal.» I, és clar, a Madrid ens miren i no ens entenen gaire. «Coi, no van firmar-ho, això?» Ara no va bé.

I, senyor conseller, jo crec que en aquest cas vostès van fer un pas endavant molt important, que és el de dir: «Escolti'm, a més de canviar el model, estem disposats a posar-hi diners.» I jo crec que aquesta és la línia bona, senyor conseller; una línia que a vostè no li agrada gaire, que és la de signar convenis amb el Govern de l'Estat. Jo crec que convé ara, ja, un canvi de direcció en la política amb relació a l'Estat espanyol. La política de plantar cara, senyor conseller, no ens ha anat bé. I segurament vostè no és el millor interlocutor per a aquest tema, perquè resulta que vostè, com a portaveu del Govern, en aquests moments ha de fer grans esforços per separar-se del Partit Popular. I en aquests moments, per resoldre aquests problemes, necessitem un acord amb el Partit Popular.

Hem de negociar amb el Partit Popular. Plantar cara, amb què? Sí, potser sí, amb el fet que volem que passi per l'aeroport. I en això estem tots d'acord: partits, sindicats, cambres de comerç, sectors econòmics. Però posem-hi diners, posem-hi recursos. Vostè diu: «Hi posarem recursos.» Però fem més coses, senyor conseller: proposem al Govern de Madrid participar en la gestió de l'alta velocitat, proposem a Madrid participar en la gestió dels trens regionals.

I aquí, senyor conseller, jo crec que hi ha una proposta que no és una línia de plantar cara. «Volem la transferència de regionals.» No, escolti'm, fem un canvi d'actitud, com hem fet en els aeroports: volem la transferència, però primer podem fer una fase que és una gestió compartida. Doncs, en el tema ferroviari jo li proposo, senyor conseller, que fem una cosa: fem un conveni amb el Govern de l'Estat, si vol, Govern de l'Estat - Govern de la Generalitat, si vol, Renfe - Ferrocarrils de la Generalitat; fem un contracte programa per millorar el funcionament dels regionals a Catalunya; posem calés, posem diners per a aquest contracte programa. Quines vies volem millorar?, quins trens volem posar?, quines freqüències d'horaris volem potenciar? En comptes d'una hora, una freqüència horària de cada hora, fem que sigui una freqüència de cada mitja hora... Però, com a contrapartida d'aquesta aportació monetària, fem una empresa mixta Renfe - Ferrocarrils de la Generalitat que gestioni aquests trens regionals.

En quina línia, senyor conseller? Amb la perspectiva que aquesta empresa mixta pugui participar en el concurs d'explotació quan es liberalitzi el sector ferroviari de les línies d'alta velocitat regionals. Aquest tren que ha d'anar de Barcelona a Girona, o Lleida - Tarragona - Barcelona, o, si vol, de València a Barcelona, passant per les Terres de l'Ebre, aquest tren que Ferrocarrils de la Generalitat diu que vol gestionar..., si anem de cara contra Madrid, si plantem cara a Madrid en aquest tema, no aconseguirem res. Si anem de cantó, si els oferim ser socis, si anem junts, potser farem una empresa mixta, que, començant amb la gestió dels trens regionals de la xarxa convencional, aconseguirem poder participar en la gestió del tren d'alta velocitat regional a Catalunya.

Penso que és una bona proposta que vol dir un canvi d'actitud.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor diputat, per la seva intervenció. En qualsevol dels casos, deixi'm que comenci per allà on ha començat vostè: res més lluny –i no pas per la meua, i la de molts de vostès, condició universitària– de blasmar el fet de la solidesa d'uns plantejaments acadèmics. Jo sí que he volgut deixar en evidència que a vegades l'allunyament excessiu entre la teoria i la pràctica porta a errors d'apreciació i, evidentment, no comporta cap aportació positiva de cara a encarrilar bé els processos reals que tenim sobre el país.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

I la seva referència..., home!, senyor Nadal, entenc que potser vostè tingui alguna inquietud amb relació a la pèrdua de control universitari, però no en vull parlar d'això, és un altres aspecte que segurament l'ha portat a conclusions també errònies. No, no, no parlava jo d'això; jo parlava de com podem fer real i possible les nostres ambicions, que és el que estem intentant en els darrers anys. I li agraeixo alguna de les manifestacions que vostè ha fet. Que el corredor del Mediterrani per a Catalunya, com el corredor de l'Ebre, configuren dos dels eixos de desenvolupament més importants per a la península Ibèrica, però sobretot per al desenvolupament i les garanties de desenvolupament futur del país, és un fet innegable. I que aquesta és una visió avui encara no prou compartida per la comprensió..., que, des de les estructures de poder financeres i intel·lectuals de l'Estat, emana d'una concepció encara excessivament radial..., doncs, estic satisfet i li agraeixo la seva manifestació rotunda d'avançar a persuadir, més enllà de la convicció que tot Catalunya té, que el corredor del Mediterrani, que aquest arc del Mediterrani, és un element estratègic per al nostre futur.

I li accepto, li accepto perfectament, la seva proposta de treballar conjuntament. Li haig de dir que, discretament, ja estem treballant amb responsables i consellers d'obres públiques de les regions veïnes –del País Valencià, de Múrcia–; també estem impulsant acords i diàleg i estem intentant de promoure també aquesta reflexió, doncs, a la Catalunya Nord i a França, perquè aquest és un element i un espai referencial de futur absolutament estratègic per al nostre país.

Per tant, accepto de treballar-hi conjuntament, però accepti'm vostè també un compromís per part seva. Treballem conjuntament, però vostès comprometin-se que, si algun dia tornen a governar Espanya, no tornarem a posar aquest propòsits, doncs, quinze anys al darrere de les altres prioritats que puguin emanar des del Govern central. Em refereixo, en aquest cas, al que vostè plantejava, al TGV; no tornem a retardar i a demorar l'arribada d'una infraestructura important a Catalunya quinze anys, com els que han significat el fet que l'ample europeu, en lloc d'enllaçar-nos amb Euro-

pa des del primer moment, doncs, s'hagi desenvolupat cap al sud; legítim des d'un punt de vista de visió d'equilibri territorial espanyol, però, en tot cas, oblidant la prioritat en què des d'aquí veig que avui coincidim.

I la connexió amb la frontera és un aspecte, també, avui encara excessivament fràgil; fràgil pel procés endegat i pel model i pel mètode impulsat pel Govern espanyol i pel Govern francès, des d'un punt de vista metodològic, des d'un punt de vista financer, des d'un punt de vista, també, operatiu. La veritat és que massa sovint encara, des de Catalunya i des de tot Espanya, es noten les resistències a França de garantir una major i millor permeabilitat al llarg dels Pirineus. I aquest és un tema que, evidentment, hem de treballar des d'un punt de vista potser excessivament unilateral des de l'Estat espanyol, però al qual Catalunya vol contribuir, i també crec que hem d'avançar decididament a tenir solucions alternatives que passen, com vostè ha dit, per una proposta que conjuntament..., i que la Generalitat ha impulsat, també, en els darrers temps, i és prioritzar al mateix temps que el tram Figueres - Perpinyà, doncs, avançar en la línia de garantir que entre Figueres i Portbou també puguem desenvolupar l'ample internacional, i ens permeti, també, una bona connexió, que, en el supòsit que les altes prestacions i l'alta velocitat comportin una certa saturació o una certa ocupació d'aquesta primera línia, permeti que el trànsit de mercaderies pugui tenir una bona sortida i un bon enllaç.

I en aquest sentit també estic disposat a concertar amb vostè, senyor Nadal, i vostè com a diputat a les comarques de Girona estic convençut que hi coincidirà, que segons quines iniciatives i acords a vegades unilaterals entre algun ajuntament i l'Estat no ens posin en risc infraestructures i plataformes logístiques transcendents per garantir això. Hem de veure com podem salvar, també, en aquests moments la iniciativa de Vilamalla, amb els canvis que sembla que, entre l'Ajuntament de Figueres i el Govern de l'Estat, doncs, s'estan impulsant i que poden posar en risc, doncs, l'enllaç d'aquesta plataforma logística amb l'ample internacional i la seva viabilitat. Nosaltres garantirem que això no quedi retardat i que no quedi aïllat d'aquesta infraestructura fonamental.

Ha citat vostè el senyor López Pita, que, modestament, si jo sé alguna cosa de ferrocarrils, li haig de dir que m'ho va ensenyar ell, i, per tant, crec que és un magnífic referent a Catalunya i a Espanya quant a l'estratègia ferroviària. Crec que amb ell coincidim, i ens està ajudant, al Govern de la Generalitat, no només a impulsar estratègies i línies d'actuació, sinó també com a interlocució i com a persona que intenta aportar sentit comú en les estructures ministerials del Govern central, perquè no es prenguin decisions absolutament errònies.

I també coincidim –i li dic que hi coincidim plenament– en la necessitat de començar a treballar avui ja, conjuntament, en la necessitat de planificar el desdoblament de la via que avui encara està pendent d'acabar d'ajustar i que ens enllaçarà Barcelona i Girona i la frontera francesa, però creiem que, entre Barcelona i Figueres, hauríem de treballar ja conjuntament a tenir una doble línia que ens permetés en el futur, i d'aquí a cinc, deu o quinze anys, tenir una bona circulació d'alta velocitat, de trens regionals i de transport de mercaderies.

En aquest sentit, aquest desdoblament, creiem que ha de començar a ser ja objecte de planificació, així com també hauríem d'aconseguir que els dubtes que encara es tenen des del Govern central amb relació al corredor del Vallès quedessin desvetllats al més de pressa possible. També serà la manera que, des de Barcelona, i la sortida des del port i des de l'aeroport, permetem tenir una doble via que permeti el desenvolupament de les altes prestacions, de l'alta velocitat, dels regionals, de les rodalies i, al mateix temps, també, del transport de mercaderies.

I coincidim plenament en el factor vertebrador que té el TGV per a casa nostra. Però aquí també vull desfer un potser malentès o potser volgutament element de distorsió. No li citaré totes les iniciatives que el Govern de Catalunya va impulsar des de mitjans dels anys vuitanta, quan ningú creia en l'alta velocitat, quan ningú creia que necessitàvem una via d'altres prestacions i quan ningú creia que ens havíem de connectar amb ample internacional amb la xarxa europea, amb França. I ja aleshores, l'any 86, vàrem realitzar l'estudi de factibilitat d'una actuació ferroviària d'amplada internacional entre la frontera francesa i Barcelona. Ja aleshores vàrem continuar i començar, malgrat la incomprensió de gent que vostè coneix molt bé, perquè al cap i a la fi va ser el ministre Borrell, del Partit Socialista de Catalunya, qui va inaugurar l'AVE entre Madrid i Sevilla, vàrem continuar avançant amb les reserves de sòl necessari; vàrem endegar els plans especials de l'any 90 per garantir les reserves necessàries entre Barcelona i França; vàrem continuar treballant, l'any 95, per fer el mateix a les comarques de Tarragona, i vàrem continuar desenvolupant el mateix 95 el mateix Pla especial a les comarques de Lleida, que avui és el que ens ha permès tenir les reserves necessàries i no tenir impossibilitat o hipoteques que no haguessin permès aquest desenvolupament.

I amb això, continuo citant la història. L'any 98 –l'any 98–, des de la Direcció General d'Urbanisme del Govern, al Pla especial de reserva urbanística per a l'establiment de la xarxa ferroviària de gran velocitat a Catalunya en l'àmbit de les comarques del Vallès i del Baix Llobregat i conseqüent adaptació del planejament afectat –l'any 98, no el conseller que els parla..., ara fa escassament tres mesos...–, ja es va presentar davant del Govern de l'Estat la solució que preveia que la penetració pel Baix Llobregat tingués, en l'anella principal, una connexió a l'aeroport amb l'estació situada al costat de la terminal actual i que entrés a Barcelona per Sants, cosa que en aquelles moments l'Ajuntament de Barcelona pretenia que el TGV entrés per Can Tunis, pel Morrot, per l'estació de França i oblidés Sants; l'any 98 el Govern ja va fer la proposta que avui és la que torna a estar sobre la taula.

I, en tot cas, deixi'm que digui que, només, el Govern, el que va fer va ser, quan va notar que a partir del canvi de Govern de l'any 2000 es produïa una resistència a acceptar segons quins plantejaments que des de Catalunya es feien, l'any 2001 vàrem salvar la connexió del TGV a l'aeroport amb un conveni el desenvolupament del qual durant els darrers mesos ens ha comportat que tornem a plantejar la solució inicialment ja pro-

posada per la Generalitat i també, evidentment, defensada pels ajuntaments metropolitans, perquè em sembla que això tampoc ho haig d'oblidar, i que creiem que és la més bona i la més correcta.

Ara li agraeixo que ens digui que hem de negociar i pactar amb el Partit Popular, li ho agraeixo sincerament. En tot cas, esperaré a veure com queda això transcrit en l'acta de la sessió d'avui, perquè és el que estem fent, permanentment, en els darrers anys, i ho fem en benefici, com vostè ens demana que ho fem, de la societat catalana, dels ciutadans de Catalunya i ho continuarem fent sempre que creguem que sigui necessari.

I per acabar, home!, jo ja entenc que de tant en tant vostès tinguin la il·lusió com aquell investigadors que descobreixen un invent i que durant unes setmanes, doncs, es pensen que no hi havia cap patent registrada; no els la vull treure, aquesta il·lusió, però la proposta d'empresa mixta per al desenvolupament dels trens regionals amb passatgers i amb mercaderies entre Ferrocarrils de la Generalitat i Renfe, ja la vam fer formalment a mitjans dels anys noranta amb el ministre Borrell i ja l'hem reiterada formalment entre l'any 96 i l'any 2000 amb el ministre Arias Salgado. I teníem una proposta, ja, de conveni a punt de signar que va quedar sobre la taula amb l'adveniment d'una nova majoria absoluta des de Madrid, que espero, repeteixo, que si algun dia es produeix en sentit i amb color contrari, no tingui avui els defectes, o els excessos, que estem notant nosaltres en propostes i en iniciatives molt importants per al nostre país.

Moltes gràcies, senyor Nadal, per la seva proposta de col·laboració, que espero que ens permeti, en el futur, avançar també conjuntament.

Moltes gràcies, senyor president.

La vicepresidenta segona

Té, doncs, ara la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Bé, senyor conseller, la seva intervenció ha estat bastant constructiva i ha respost a una petició de treball conjunt dient que estem disposats a treballar conjuntament. Això em sembla important. El que passa, senyor conseller, és que també ha fet algunes afirmacions en la seva remuntada en la història que jo no dic pas que no siguin veritat, però és parcial; la història ens la podem mirar tots, i mirem-la tota, tota la història, senyor conseller.

Però jo li voldria recordar moltes coses. És cert que el Govern de la Generalitat va promoure l'enllaç ferroviari d'alta velocitat Barcelona - frontera, però algun dia hauran d'explicar per què no és va fer, perquè ho tenien tot a punt, fins i tot l'empresa que estava disposada a explotar-ho. Per què no es va fer?, per què es van arrugar? Potser algun dia ho hauran d'explicar, senyor conseller; hauran d'explicar per què, tenint l'alta velocitat a punt, no ho van fer.

Hauran d'explicar més coses, senyor conseller. Vostè diu: «Escolti'm, el tema de l'arribada de l'AVE, o del TGV, a l'aeroport el vam patrocinar nosaltres.» M'és

igual qui el va patrocinar; tothom sap que no és així, però és igual. Però escolti'm, senyor conseller, vostè diu: «L'any...» –no sé– «noranta i escaig, nosaltres ja vam fer la proposta quan tot el tema del corredor del Vallès.» Sí, sí, però, vostè recorda quina era la proposta del Govern de la Generalitat de l'alta velocitat de Barcelona en aquell moment?, vostè recorda que el corredor principal era que el tren passava pel Vallès i reculava per la Sagrera en cul-de-sac?, vostè ho recorda això?, que és el que vostès defensaven en aquell moment: l'AVE, en cul-de-sac a la Sagrera!, i la línia principal, pel Vallès, no per Barcelona. Sort que des d'aquí Barcelona i el Grup Socialista al Parlament vam insistir i vam tornar a insistir que això era un disbarat. I va arribar una persona de Catalunya que va anar al Govern de l'Estat, que es diu Albert Vilalta, i va convèncer tothom, a Madrid i a vostès, que l'alta velocitat ha de passar per on hi ha els passatgers, i si resulta que n'hi ha 2.500.000 a Barcelona i uns quants més al Baix Llobregat, és molt més important que passi per aquí que no pas que cobreixi només –només– els 700.000 o els que pugem absorbir en el Vallès.

Llavors això s'ha corregit, i passa la línia principal per Barcelona i passarà una línia pel Vallès, que ens sembla bé, però vostès ho recordin, eh?, senyor conseller, vostès van defensar que la línia principal passés pel Vallès i que no passés per Barcelona, perquè vostès tenien una política, una obsessió contra *Barcelona*, i això ha fet molt de mal al país, perquè aquesta obsessió que Barcelona era un mal per a Catalunya ha perjudicat Catalunya; Barcelona és el motor de Catalunya i a partir de Barcelona s'estén la riquesa econòmica al conjunt del territori. Recordem els fets, senyor conseller, i això ho van corregir; recordem-ho.

Vostè ens diu, i estic molt satisfet, que li plantejem la possibilitat de negociar amb el Partit Popular. Jo li estic dient que vostè, sobretot, ha de canviar en la seva actitud de negociació amb el Partit Popular; vostè en molts de moments és un obstacle per aconseguir acords amb el Partit Popular, perquè vostè va amb una actitud, a vegades, prepotent, que posa per damunt els interessos de la coalició, dels interessos del país, i la seva obsessió nacionalista respecte a la necessitat d'aconseguir unes infraestructures, i es poden compaginar, no li demano que renunciï als principis, però es poden compaginar la defensa dels principis i de Catalunya amb una negociació amb el Partit Popular, en les carreteres, per exemple, en l'Eix Transversal i en el tema ferroviari, també.

El senyor Fraga ho ha fet, senyor conseller, i no és un disbarat. Ha fet un conveni amb el Ministeri per millorar la xarxa ferroviària, 30.000 milions de pessetes. Ara, el senyor Fraga no ha demanat contrapartides. Jo li dic: «Fem-ho, però demanem contrapartides: l'empresa mixta.» I no sé si vostès ho han proposat, però el país no se n'ha «enterat», de fer una empresa mixta; el país no s'ha «enterat» que el Govern de la Generalitat volia una empresa mixta i volia participar amb Renfe en l'explotació de les xarxes regionals. I els socialistes fa molt de temps que ho estem predicant; entre altres coses, el senyor Pascual Maragall, en la seva conferència sobre política ferroviària al Col·legi d'Enginyers, va fer aquesta proposta amb gran èmfasi.

Tenim punts en els quals podem treballar conjuntament, senyor conseller, però n'hi ha uns quants que encara ens separen. I, a vegades, els errors es paguen, senyor conseller. I l'error que es va fer d'acceptar el bunyol de l'arribada de l'AVE fet pel Ministeri de Foment, i llavors nosaltres fer el bunyol, és un error que pagarem. Esperem que vostè no reculi; l'ajudarem, l'empentarem perquè no reculi, perquè Catalunya necessita que l'AVE passi per l'aeroport; pel seu model, pel nostre model de connexió entre Catalunya, de reequilibri territorial, l'ajudarem, li donarem suport, senyor conseller, però no reculi, perquè ens temem que estigui disposats a recular en aquest tema. Esperem que no ho facin.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Conseller, té la paraula per a la rèplica. Quan vostè vulgui.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyor diputat. Home, li agraïxo que vetlli per la coherència dels meus principis i per la meva condició de portaveu, però, com que avui no és objecte de debat en aquesta interpellació, si li sembla, podem deixar-ho per a un altre moment; ho dic perquè, amb la rèplica que em queda, potser ens hi estendríem massa.

L'altre dia, en una interpellació que em va fer, si no ho recordo malament, la senyora Tura, també del seu Grup, parlava que, de tant en tant, als ciutadans els sembla bé que rectifiquem o que corregim alguns plantejaments que poden haver estat, jo no diria erronis –o potser sí–, però, en tot cas, encertats en uns moments, i que després, amb el pas del temps, doncs, cal modificar. La veritat és que nosaltres ja fa molts anys, entenent que l'important era que tinguéssim una bona xarxa d'infraestructures que enllacés perfectament amb la regió metropolitana..., es va plantejar, a mitjans dels anys vuitanta i primers dels anys noranta, un model que apostava fort pel corredor principal del Vallès. És veritat. I que preveia un enllaç amb Barcelona, doncs, a través de connexions que, a través de Collserola, permetessin enllaçar d'una manera ràpida i eficaç, molt eficaç, amb escassos quilòmetres –com existeix, també, en altres ciutats europees, en moltes ciutats importantíssimes europees–, el fet que el TGV no passa pel centre de la ciutat, sinó que passa a quilòmetres amb llançadores o amb connexió amb una bona xarxa de metro.

Però, en qualsevol dels casos, vull dir, sí, nosaltres, és possible que, acceptant, també, la sensibilitat de moltes altres institucions i de part de la societat catalana, doncs, en el seu moment també assumíssim altres plantejaments. I, sense anar més lluny –vostè ho ha reconegut–, va ser un exconseller del Govern de la Generalitat de Catalunya, un membre de Convergència i Unió, el senyor Vilalta, el que va convèncer el Govern de Madrid i el que va fer possible que tot aquest acord, doncs, es plasmés amb una proposta que, després, fa pocs anys, doncs, s'ha vist modificada. En tot cas, jo també els agraïxo que vostès també es corregeixin de

tant en tant, i també rectifiquin, i que, en aquests moments, el TGV hagi passat a ser una de les seves prioritats, perquè fa quinze anys no ho va ser (*remor de veus*); perquè fa quinze anys no ho va ser, i això és una realitat palpable. (*Persisteix la remor de veus.*)

La vicepresidenta segona

Silenci, si us plau.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Em sembla que la gent, avui, s'adona d'on pot agafar un tren de gran velocitat, i on no el pot agafar, i estem tots molt preocupats perquè el TGV arribi l'any 2004, que ja sabem que tenim un esdeveniment important, que és el Fòrum de les Cultures. Però, home, abans que el 2004, hauria pogut arribar el 92, o el 93, o el 94, o el 95, o el 96..., i no acabo, perquè tots saben vostès sumar any darrere any.

Els agraeixo també aquesta rectificació, també aquesta rectificació, d'altra banda àmpliament compartida per vostès, perquè, ministres que tenien responsabilitats molt importants en aquests temes, després eren els més votats en els seus congressos d'aquí a Catalunya, no només al PSOE a Madrid. Aquí a Catalunya, els que prenién aquestes decisions sobre les prioritats... Per tant, els agraeixo que també hagin rectificat.

També, escoltin, a nosaltres, quan ens equivoquem, no ens sap greu dir: «Doncs, sí, ara hem aconseguit un bon model.» I per què vàrem tenir un conveni fa un any? Perquè era la única manera de garantir i de salvar que el TGV enllacés amb l'aeroport, perquè la tossuderia del Govern de Madrid deixava l'aeroport del Prat sense una connexió amb el TGV. I allò ens ha permès mantenir, almenys fins ara, allargar el debat i garantir –encara que tenim...– un conveni que no ens satisfà, però que, en tot cas, preveu que, amb el compromís financer de la Generalitat, que està recollit en aquell conveni i que hem reafirmat i que incrementarem, si cal, per aconseguir un bon acord, doni resposta a aquesta aspiració legítima de tota la societat catalana, que no és només ferroviària... I vostès ho saben perfectament: no és només per tenir un TGV que passi per l'aeroport i puguin pujar-hi allà ciutadans o viatgers. És perquè entenem que el TGV i l'ample europeu vertebrin el país.

Sortosament, gràcies al lideratge de la Generalitat de Catalunya i a l'impuls de totes les administracions catalanes, hem aconseguit que aquesta important infraestructura, només a Catalunya –només a Catalunya–, enllaci les quatre grans capitals, enllaci els dos grans ports, enllaci els tres aeroports. I això ho hem aconseguit aquí. I aquest és l'efecte multiplicador per al ferrocarril, per a un model de mobilitat més sostenible, però per al nostre sistema aeroportuari, que és el que també ens ha de permetre i ens ha de garantir que el nostre país continuï ambicionant tenir un lloc en el món en les noves xarxes de transport que s'estan configurant. I si d'això vostè en diu «plantejament nacionalista», doncs, és un plantejament jo diria que àmpliament compartit per la societat catalana, que és tenir un sistema aeroportuari de primer nivell. I el TGV garanteix

això, garanteix tenir un sistema aeroportuari amb set pistes aeroportuàries connectades en menys de vint, vint-i-cinc minuts: les tres del Prat, les dues de Girona, les dues de Reus, amb una vertebració fonamental de la societat catalana, i aquesta és la nostra aposta que hem d'intentar mantenir i garantir fins al final. En la mesura en què les rectificacions compartides puguin permetre que tinguem grans acords a nivell del país, estic convençut que ens en sortirem en endavant.

I és veritat –i acabo–: el país no se'n va assabentar, un país determinat, *El País* no se'n va assabentar. La resta d'institucions i de mitjans de comunicació sabien perfectament la nostra proposta en el seu moment.

Moltes gràcies, senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de mobilitat (tram. 300-00968/06)

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de mobilitat, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i per a l'exposició de motius té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Ferreras

Senyor conseller, hem de parlar de mobilitat –i senyora presidenta–, i segurament acabarem parlant de la llei de mobilitat que vostès presentaran aviat a Catalunya, però permeti'm que, entrant en el tema, li plantegi un tema molt calent, que és que Catalunya està molt mal comunicada, senyor conseller, i en això alguna cosa deu tenir de responsabilitat el seu Departament. Catalunya té problemes de comunicació, d'accessibilitat i de mobilitat.

Aquest cap de setmana passat, senyor conseller –i no sé si vostè va donar massa la cara, va fer sortir el senyor Follià...–, es van produir un conjunt d'actuacions..., i no va ploure aquesta vegada, i l'oposició no va fer ploure aquesta vegada. Teníem l'accés aeri a Catalunya col·lapsat pel problema informàtic d'Iberia. Teníem els despreniments de pedres a Montesquiú, que van col·lapsar el Ripollès i Osona. Teníem que la línia ferroviària també d'accés al Ripollès, la línia Barcelona - Vic - Puigcerdà, estava en obres, i la gent ha de baixar a Vic, ha d'agafar un autobús i ha d'anar a Torelló. Teníem encara un altre problema gravíssim: va caure la catenària en el corredor del Mediterrani; la connexió de Catalunya amb el País Valencià paralitzada. I no va fer ploure, l'oposició, aquests dies, senyor conseller. Tenim greus problemes, i no sé si vostè, en la seva nova funció de conseller portaveu, hi presta prou atenció.

Senyor conseller, vostè parlava ara que cal rectificar. I, de rectificacions, vostè n'ha fet moltes, de rectificacions, i el seu Govern, últimament, n'ha fet moltes. I contradiccions amb el president Pujol. En temes, alguns d'ells, que tenen a veure amb les comunicacions.

Senyor conseller, vostè va proposar la connexió de l'estació de la Molina amb coll de Pal; el president Pujol va dir que no ho faria, perquè no es portava bé la gent del Berguedà; ara sembla que ho tornaran a fer. Fixi's si n'hi ha hagut, de rectificacions i contradiccions entre vostè i el president Pujol. En el tema de l'AVE a l'aeroport que acabem de comunicar, que n'acabem de parlar, el president Pujol firma el conveni, és l'impulsor del conveni, i ara vostè proposa una qüestió diferent. En el desdoblament de l'Eix, vostè va proposar aquí al Parlament el desdoblament, no total, de l'Eix, però el president va dir que això no era prioritari. En el traçat de l'AVE a l'interior de Barcelona, el Govern de la Generalitat havia fet una proposta, l'Ajuntament una altra; van rectificar vostès la seva proposta. En el segon aeroport metropolità, el Pla d'aeroports de Catalunya –encara que vostè digui que no, els dibuixos encara hi són– planteja que aquest segon va al Penedès; vostè ha rectificat i ha dit que ara no hi anirà. En les inundacions del Baix Llobregat, vostè va dir que això era culpa de l'alcalde de Castelldefels, ho va tornar a dir aquí al Parlament fa pocs dies, però el president Pujol va dir que no anessin per aquesta línia i que hi havia una responsabilitat del Govern. I encara ahir, senyor conseller –sorpresa de les sorpreses–, en el tema més important dels pressupostos aquests que vostès presentaran aquests dies al Parlament, resulta que el portaveu del Govern, Felip Puig, diu: «No m'ha agradat com hem explicat les desgravacions de l'habitatge, no m'ha fet gràcia» (*remor de veus*), i llavors explicava el diari: «La mesura només ha sigut explicada pel president Pujol.» De rectificacions i contradiccions, senyor conseller, miri si n'hi han.

Bé, però parlem de la mobilitat, que és del que volfem parlar i que ens interessa a tots plegats –però, ho repetixo, no sé si vostè en la seva funció hi dedica prou temps. Vostès expliquen –i tots hi estem d'acord– que hi ha una correlació entre el producte interior brut d'un país i la mobilitat. Hi ha demanda de mobilitat per a les mercaderies, per als passatgers. Hi ha una perfecta correlació entre les tres línies. PIB: a mesura que creix el PIB, creix el trànsit de mercaderies, creix la mobilitat dels ciutadans, això és veritat. Però el problema és que aquí a Catalunya aquest increment de la mobilitat es tradueix en un increment, sobretot, de la mobilitat del transport privat, del vehicle privat, de l'automòbil. Hem passat de tenir 250.000 vehicles, els anys seixanta, a 2,5 milions el 87, i ara més de 4 milions de vehicles, dels quals 3 són turismes. Tenim una xarxa molt important de vehicle privat, de turismes.

A la regió metropolitana, tenim que s'incrementa de manera clara la mobilitat amb vehicle privat: del 31% el 96 al 36% el 2001. I la mobilitat amb vehicle públic, que estava al mateix nivell, 31% el 96, baixa al 28,6%. Tenim en aquests moments més mobilitat amb vehicle privat que amb transport públic –encara hi ha una xifra molt important de mobilitat a peu o amb bicicleta, que a vegades ens n'oblidem.

Per al conjunt de Catalunya, un problema important, senyor conseller –i vostè estarà d'acord amb mi–, és que encara només tenim les dades del 91 i del 96, no tenim les del 2001, però també passa el mateix, enca-

ra més agreujat: el transport amb vehicle privat ha passat del 37% al 44%.

Tenim, per tant, increment de la mobilitat, increment dels viatges, increment dels viatges amb turisme privat i increment de la distància que els cotxes recorren.

Alhora, si parléssim de mercaderies, veuríem la poca importància que té el transport de mercaderies per ferrocarril en el conjunt espanyol –el 4%–, quan a la Unió Europea és el 8% i quan als Estats Units és molt superior. Però tampoc canvien les dades per a Catalunya: a Catalunya tenim un irrisori 3% de transport de mercaderies –dades de vostès, de la Mesa d'Infraestructures–, el 3% de transport de mercaderies es fa per ferrocarril.

Per tant, tenim, d'una manera molt clara, que la mobilitat es produeix amb vehicle privat, tant per a transport de passatgers com –si en vol dir transport públic amb camions privats, però– de les mercaderies. Per cert, de les dades que vostès donen del trànsit de mercaderies de Catalunya, senyor conseller, 3% de ferrocarrils, 24% ports, 73% carretera, potser falta una dada important que jo veig que a la Unió Europea sempre es posa, i aquí a Catalunya suposo que en fem: de transport per canonada, no en fem, a Catalunya? No tenim oleoductes i gasoductes? O és que no sabem comptabilitzar-ho, això? Per tant, és una dada important, perquè això no és homogeni amb el que tenim de la Unió Europea. Totes les dades de la Unió Europea parlen de vehicles, ferrocarrils, aeroports..., però parlen de canonada, i aquí a Catalunya, no sé per què, aquesta dada, no la tenim.

Alhora, aquest increment del vehicle privat i del transport per carretera, sobretot, té una incidència molt clara sobre el tema mediambiental, per exemple. I vostè sap perfectament, senyor conseller, que Catalunya, a diferència d'altres zones d'Europa, altres regions europees, en el terme de regió europea, a Catalunya, en el consum final d'energia, el sector del transport és el que consumeix més: 39% del consum final d'energia a Catalunya, sector del transport; 34% la indústria; mentre que el comerç, serveis i domèstic, el 27%.

Per tant, veiem com incrementa la mobilitat, això porta problemes de congestió, consum energètic, contaminació amb anhídrid carbònic, efecte hivernacle, i totes les conseqüències que tots coneixem. I la conseqüència pitjor de totes aquestes, senyor conseller, és l'elevat increment de la sinistralitat que es produeix a la xarxa viària de Catalunya. Problemes ambientals, problemes de sinistralitat.

En aquests moments, per exemple, en la joventut, segur que la causa de mort més important és la sinistralitat. I segurament els usuaris tenen una part important de responsabilitat; els conductors perquè no es posen el cinturó, és veritat; per moltes altres causes; perquè no compleixen la normativa; però, senyor conseller, la xarxa viària de Catalunya no està adequada, no té les condicions suficients perquè tingui, doni seguretat als seus usuaris. Tenim, molt clarament, el tema de l'Eix Transversal, i vostè ho coneix bé, que es va produint un increment substancial de la sinistralitat i de la sinistralitat amb morts.

Per tant, senyor conseller, hem de parlar de què volem fer a Catalunya respecte al tema de la mobilitat. Suposo que vostè té la resposta molt fàcil perquè té un avantprojecte de llei de mobilitat a punt d'entrar al Parlament, que ara ens explicarà que serà la solució. Parlarem de la Llei de mobilitat a la rèplica.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyor diputat, senyores diputades, senyors diputats. *(Pausa.)* M'ha capgirat una mica l'ordre de la interpellació, senyor Nadal. Li sóc sincer, més enllà de tornar a fer referència a la meua condició de portaveu, que li agraeixo, i en tot cas, està donant vostè més, encara, ressò a aquestes noves funcions.

Em fa una interpellació sobre la mobilitat i em diu que parlarem a la rèplica sobre la Llei de mobilitat, i aleshores primer em fa una mica la casuística, no? Deixin-me, en tot cas, algunes referències prèvies en aquest tema, molt important per al desenvolupament, per al progrés, per a la qualitat de vida de les societats com les catalanes que estan buscant un model d'assumpció d'aquest nivell accelerat de canvis socials, de canvis econòmics, i al mateix temps de mantenir també, doncs, una certa coherència en el seu desenvolupament urbà, metropolità, en el seu desenvolupament territorial.

I és que la de la mobilitat és una de les grans revolucions que estem patint i que tenim al nostre davant totes les societats avançades. Algunes dades, algunes de les que vostè ha citat i altres que no, però, ens demostren que en els darrers vint anys la població europea, tot i mantenir-se estable, ha duplicat i triplicat el nivell de desplaçaments de persones, de mercaderies; s'ha multiplicat d'una manera molt important el nombre de vehicles que circulen per la xarxa de carreteres europea, a conseqüència del bon desenvolupament econòmic i de la bonança, doncs, que s'està vivint, però també, al mateix temps, de canvis de producció molt importants, de canvis de localització residencial, de canvis d'hàbits culturals.

I aquest fenomen, a Catalunya, és especialment intens, i no el podem sostreure i descontextualitzar d'això. Si estiguéssim situats en un altre entorn geogràfic, segurament no tindríem alguns dels problemes o la intensitat d'alguns d'aquests problemes. Però nosaltres som sensibles especialment a aquests fenòmens; som terra de pas; volem ser, a més, i som, una regió europea capdavantera quant a desenvolupament; hem apostat per la industrialització, però també pel turisme, i, d'alguna manera, també la bonança econòmica que hem recuperat en els darrers anys –hem recuperat el *gap*, la diferència que ens separava amb la mitjana dels països de la Unió Europea–, doncs, ens ha comportat, també, que tinguem, d'una manera més accelerada, aquesta congestió i aquesta tensió en les nostres xarxes d'infraestructures.

En els darrers deu anys hem multiplicat per quatre el nombre de contenidors en els nostres ports, amb els efectes d'entrada i sortida també a la xarxa de carreteres i ferroviària; hem multiplicat per dos, un 130%, els viatges que passen pels nostres aeroports; el parc de vehicles i la demanda de transport públic ha crescut en un 41%. Per cert, el sistema de transport públic que més creix i que més atén una nova demanda és Ferrocarrils de la Generalitat; un bon operador, un bon operador públic, però que té nivells d'increment de demanda del 10% anual acumulats en visió general, del 17% en algunes línies.

I la veritat és que això a Europa és igual i similar. I les congestions que s'està trobant Europa, abordades en el Llibre blanc del transport i en altres iniciatives, doncs, ja són un reflex de la inquietud que genera aquest problema.

I també afecta els nostres hàbits culturals, perquè, la mobilitat interna, és veritat que es produeix bàsicament en les regions metropolitanes amb vehicle privat. Només a la regió metropolitana de Barcelona, però, estem aconseguint que el transport públic tingui creixentment una importància més elevada. Però el factor també turístic, i no només industrial i urbà, que s'afegeix al nostre país, ens comporta que precisament tinguem aquests índexs del 84% de la mobilitat orientada a la xarxa viària.

El transport de mercaderies també a Catalunya és molt intens, i en aquest sentit, nosaltres continuem avançant per intentar donar resposta a les necessitats d'infraestructures que el nostre país demana, que la mobilitat a Catalunya ha d'orientar.

Volem, des d'un punt de vista de reflexió i de planificació, lligar la política de desenvolupament territorial amb la política de mobilitat. I en aquest sentit, la futura Llei, de la qual, si vol, doncs, en parlem després, aposta per aquest model. Al mateix temps, volem la garantir –i n'hem parlat abans també, senyor Nadal– que les infraestructures i les xarxes que configurem encaixin en el model de xarxes transeuropees del transport, per tal de no només potenciar la nostra vocació, sinó garantir el desenvolupament del nostre país, en definitiva el benestar de la nostra gent.

Volem apostar –i també n'hem parlat abans– pels corredors estratègics de la Mediterrània i el corredor de l'Ebre. I, sobretot, hem d'obrir les infraestructures de transport de mercaderies, els nostres ports i les nostres aeroports, al trànsit mundial i la seva connexió amb els circuits internacionals.

I finalment, hem d'avançar en aquesta major planificació i regulació que, repeteixo, ha de donar resposta a les necessitats que la xarxa viària té de mobilitat de pas, de mobilitat radial des de i de Barcelona, la mobilitat interna de Catalunya i l'accessibilitat a les grans vies.

La xarxa ferroviària està sent objecte de desenvolupaments importants –encara insuficients, és veritat, encara insuficients–, i cal que siguem capaços de projectar el nostre model, de concertar-lo a casa nostra i de consensuar-lo amb el Govern espanyol per donar resposta a totes les tensions i totes les ambicions; no pot ser que

el corredor de la Mediterrània presenti avui encara els colls d'ampolla que té; no pot ser que el servei de rodalies tingui les mancances encara estructurals i de gestió; no pot ser que el corredor del Vallès no estigui desenvolupat; no pot ser que tinguem nivells de servei, fonamentals per a l'equilibri territorial, amb visió ferroviària, que estiguin amb la qualitat la freqüència i la fiabilitat que avui encara estan mal oferint a moltes regions, a moltes comarques catalanes.

És en aquest sentit que, a més de planificar i estudiar i parlar-ne políticament, hem iniciat una iniciativa, la Mesa d'Infraestructures de la Mobilitat, per tal que sigui tota la societat catalana la que pugui participar en aquesta reflexió de futur. I la Mesa treballarà amb quatre comissions: la comissió d'infraestructures viàries, la d'infraestructures ferroviàries, les grans infraestructures logístiques i les xarxes de telecomunicacions. Volem dibuixar conjuntament, i també, evidentment, en el marc d'aquest Parlament, com ja he ofert i hem iniciat, l'horitzó per l'any 2025; identificar les necessitats que en aquests escenaris puguem concretar, i proposar, també, mecanismes per fer viables aquestes necessitats, des d'un punt de vista d'execució, de gestió, d'exploració i de finançament.

Ja he avançat que ben aviat podrem començar a treballar en un segon pla de carreteres de Catalunya i en un primer pla d'infraestructures ferroviàries del nostre país.

Volem, doncs, amb tota aquesta tasca de planificació i de legislació, situar una vegada més Catalunya com un dels països en què aquesta reflexió s'encarrila d'una manera pionera. I ens ha de permetre un canvi d'enfocament de la magnífica tasca que entre tots hem fet durant els darrers vint anys, però que de cara al futur ha de tenir noves prioritats, nous criteris i noves orientacions.

Però per acabar per allà on vostè ha centrat la seva intervenció. Nosaltres també apostem, d'una manera decidida, per incrementar la seguretat. És un dels reptes permanents de qualsevol país: garantir la seguretat de les persones. I a través de les actuacions a la xarxa viària i de les importants millores que hi estem desenvolupant, crec que també avançarem, connectarem millor el país, tindrem una bona xarxa de comunicacions de vertebració territorial i al mateix temps de suport al desenvolupament formidable de les regions metropolitanes de Catalunya –no només la de Barcelona: el pol Tarragona - Reus; el sistema gironí, al voltant de Girona i també el seu entorn metropolità; la concentració de Lleida–, però al mateix temps també la regió metropolitana.

I la *retahíla* d'iniciatives que en aquests moments estan sobre la taula –com mai, com mai s'havia invertit tant en el país en la xarxa de carreteres– és considerable: Manlleu - Torelló; la variant de Bellpuig; l'enllaç amb les Masies de Voltregà; nova rotonda de Castelló d'Empúries; el reforç entre Mieres i Banyoles; la Garriga - Tagamanent; l'enllaç amb Monistrol de Montserrat; la variant de Cardedeu i Llinars; la variant de la Cellera de Ter; una nova carretera també, ronda urbana a Begues; un nou vial entre Cambrils i Salou; la variant de Reus; reforçaments entre Terrassa i Castellbell i el Vilar; un nou pont sobre el Francolí, a Tarragona; la millora entre Santa Bàrbara i Mas de Barberans; un nou tram important entre Bóixols i Isona; dos ponts nous

sobre la Muga; la variant oest de Camprodon; una nova intersecció a la carretera de Roses; una important actuació, la variant sud de Lleida; la ronda oest de Sabadell; la carretera del parc de Samà a Cambrils; un nou pont sobre el carrer Maristany al Besòs; la nova carretera entre Fontdepou i Àger; l'actuació entre Capellades i Vilafranca, amb la C-15; els desdoblaments, avui en curs, de la segona i la tercera fase de Tortosa i Aldea; el desdoblament i la connexió de l'Eix Transversal, ja iniciant-lo a Cervera - les Oluges, amb tota la programació compromesa i endegada; la variant de Sant Quirze i de Montesquiú; la ronda nord de Granollers; l'eixamplament de l'Eix del Llobregat; Ainet de Cardós i Tavascan; les noves actuacions a la ronda nord també de Granollers; la millora i la variant de Palau-solità i Plegamans; l'endegament de la Tordera - Blanes; actuacions importants al Priorat; el desdoblament a Santa Cristina d'Aro, Castell i Platja d'Aro; la variant de Llagostera; l'actuació entre Deltebre i l'embarcador de l'illa de Buda; les calçades laterals a Badalona; Vacarisses i Castellbell i el Vilar; la reforma del tronc de la Gran Via, tant a Barcelona com a l'Hospitalet; el condicionament de la C-38 entre Camprodon i Molló; en definitiva, el condicionament també de la C-12, entre Garcia i Ascó; la C-37, l'eix diagonal, entre Igualada i Manresa, a punt d'iniciar-se; la C-14, entre Oliana i Coll de Nargó...

Disculpin, no els volia avorrir; aquestes són només algunes de les obres que avui estan en curs a Catalunya per garantir que aquest desplegament de la xarxa viària del nostre país ens pugui donar resposta a totes les necessitats que vostè ens ha recordat.

Finalment, perquè no només l'actuació i la gestió, sinó també la negociació i el diàleg, tots hem de corregir i hem de millorar. I vostè entendre que tot això es podria fer d'una manera molt més ambiciosa i molt més accelerada si disposéssim de més i millors instruments per a l'exercici del nostre autogovern.

És per això que el Govern de la Generalitat de Catalunya quan parla de més poder polític i més finançament és no per fer grans discursos polítics, sinó per donar resposta a més i noves actuacions en carreteres que encara fan falta a molts dels nostres pobles i de les nostres comarques. I amb això de les limitacions de l'autogovern de Catalunya, evidentment, vostès, senyor Nadal, també coneixen quines han estat les mancances que avui encara tenim, perquè també n'han estat, en part, responsables.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta segona

Senyor Nadal, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Bé, de l'autogovern, senyor conseller, avui no toca; toca al proper mandat, ja ho sap. No ho podem tocar ara, això, senyor conseller, toca al proper mandat, que la nova majoria n'haurà de parlar.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Em pensava que parlaríem de mobilitat globalment. Potser com que la meua intervenció inicial tampoc ha donat peu a la possibilitat que parléssim més de la Llei de mobilitat... Però parlar de mobilitat vol dir parlar de mobilitat d'una manera integrada, senyor conseller. I la Llei ho intenta –la Llei ho intenta–, intenta plantejar la vinculació d'urbanisme i mobilitat; intenta plantejar instruments de planificació de la intermodalitat; dóna una norma important, que és fer les directrius nacionals de mobilitat com instrument que llavors ha de servir d'inspirador dels plans de la mobilitat en els diversos territoris. I jo em pensava que parlaríem d'això, perquè a mi m'hauria agradat entrar en algun dels continguts de l'Avantprojecte de llei de mobilitat.

En primer lloc, senyor conseller, dir-li que no ens desagrada globalment, aquesta Llei, però Catalunya potser tenim una hiperinflació de lleis, que després no complim –no complim–: fem moltes lleis però no s'apliquen, i lleis amb molts de principis però amb poques concrecions. I aquesta Llei de la mobilitat és una llei que té uns grans principis i uns grans objectius: la mobilitat sostenible, el transport a la demanda, el no sé què..., però a l'hora de la concreció hi ha molt poca concreció, senyor conseller.

Per què dic que no es compleixen les lleis? Perquè ja fa temps que tenim una batalla sobre el Pla de carreteres. Avui vostè n'ha tornat a parlar, i només ha parlat de carreteres. Hem de parlar de xarxa ferroviària, de mercaderies, d'intermodalitat... Però el Pla de carreteres, senyor conseller –li insisteixo–, fa un any que l'havíem d'haver fet. I faci el favor, vostè i els seus assessors, i els del senyor Micaló, de llegir-se el Decret 236/1996, de 5 de juliol, revisió del Pla de carreteres. Aquest Decret és el que aprova la revisió del Pla de carreteres i en el seu article vuitè diu: «El Pla de carreteres de Catalunya ha de ser revisat, com a mínim, cada cinc anys.» Per tant, senyor conseller, si això és un decret del juliol del 96, el juliol del 2001 s'havia de revisar el Pla de carreteres. Els seus assessors que no vagin vint anys endarrere a buscar quan s'havia de revisar, que hi vagin ara. O és que no saben que van revisar el Pla de carreteres el 96? Per tant, les lleis són per complir, senyor conseller, i vostès en fan moltes, no les compleixen, i carregades de bones intencions, però sense objectius concrets.

A mi m'agradaria parlar de la Llei de mobilitat, i quan dic que és difícil que es pugui concretar en res, senyor conseller, si no acompanyem una llei de mobilitat dels instruments financers, si no fem una llei de finançament del transport públic, no farem res, perquè tot el que vostè plantegi, la xarxa viària, la xarxa ferroviària, la intermodalitat, si no ho podem pagar, no ho farem, i, per tant, és fonamental lligar la Llei de mobilitat amb una llei de finançament del transport públic, llei que ha de tocar un tema específic molt important, com aconseguir passar del 3% de mercaderies ferroviàries que tenim en aquests moments al 30%, que és el que ens diu la Unió Europea que hem de tenir. I aquí és on li dic, senyor conseller: «Marquem objectius a la Llei», el que ens diu la Unió Europea: 30% de mercaderies han de passar per tren; hem de reduir el 50% els accidents, a Catalunya, ens ho diu la Unió Europea, posem-ho a la Llei i fem instruments per resoldre i suprimir la mobilitat; hem de tenir el 20% de combustibles, de bio-

combustibles. Com ho farem? Això ens ho diu la Unió Europea, i aquests instruments no els veiem.

Senyor conseller, concretem en el tema de la Llei: ens agrada la filosofia, no hi ha concreció de quins són els àmbits territorials, i aquí, segurament, ens barallarem. Només voldríem que la Llei digués a on hi haurà autoritat del transport, no sé com n'haurem de dir, d'aquesta autoritat del transport. Diu: «Ja ho diran les directrius nacionals de mobilitat.» Això serà un «lio» –això serà un «lio»–, un embolic –un embolic–, senyor conseller, com vostè ha dit una «retahíla» i podíem haver dit un «enfilall». Això serà un embolic: si no sabem a quins territoris de Catalunya farem autoritats, estem fent possible que Catalunya sigui un guirigall. Hem de dir a on: als àmbits regionals? Als àmbits metropolitans que ja existeixen en aquests moments? Quins àmbits metropolitans?, perquè, després, hi ha els altres plans, els plans de mobilitat urbana, que són d'àrees urbanes. Per tant, vostè, senyor conseller, està posant una figura entre el Govern de la Generalitat, els consells comarcals i els municipis que és una figura d'autoritat del transport en un territori indefinit, i això és molt gruixut, perquè no sabem què passarà en el futur.

Per tant, sobre principis i objectius de la Llei, hi estarem perfectament d'acord, reclamarem una llei de finançament, reclamarem més vinculació de la mobilitat als temes urbanístics, i li vull recordar, senyor conseller, que allà on s'hauria d'haver fet això era a la Llei d'urbanisme, i no s'ho van proposar. Vinculin urbanisme i mobilitat a la Llei que mana, perquè la Llei de mobilitat que vostès ens presentaran ho diu molt clar: entre el totxo i la construcció, que és el que genera recursos, i la mobilitat, potenciarem el totxo i els recursos. Aquests són els que prevaldran, els plans urbanístics davant dels plans de la mobilitat...

El vicepresident primer

Senyor Nadal...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

...i, per tant, no resoldrem re.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. L'honorable conseller, senyor Felip Puig, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Disculpi, perquè, com que porto tres interpellacions seguides i la meua inexperiència parlamentària..., això de presidenta, president, presidenta, si m'equivoco alguna vegada, vostès m'ho diran.

El vicepresident primer

Estarà dispensat, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies. Senyors diputats, ho celebrego, que també, de tant en tant, vostès facin una reflexió sobre la

possible inflació legislativa del Parlament, perquè no paren de proposar-nos proposicions de llei, i proposicions de llei, i proposicions de llei, que, amb prou feines, de tant en tant, podem reconduir-les, com vam fer fa poc, també, i vostè deia: «No fan falta tantes lleis.» Nosaltres també ho hem dit. Van presentar fa dies una llei per protegir el paisatge. Nosaltres creiem que no fa falta una llei per protegir el paisatge, i desenvoluparem un reglament que permetrà fer aquelles coses que s'han de fer fer-les ben fetes.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

No tingui tanta inquietud amb les autoritats del transport, no en tingui cap, d'inquietud. Tenim un model magnífic, tenim un referent formidable, un referent que avui ha permès que els ciutadans de la regió metropolitana de Barcelona tinguin uns estalvis molt importants en el transport públic, uns estalvis gràcies al bitllet únic, a la integració tarifària, que hem desenvolupat entre tots, i aquest és el model, el de l'ATM, el de l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona, que, amb l'adaptació a les seves diferències geogràfiques, de servei, de necessitats demogràfiques, doncs, anirem adaptant i que desenvoluparem en el marc d'aquesta Llei, una llei que creiem que és molt ambiciosa, una llei que no té masses referents avui encara a Europa, malgrat les directives europees que impulsen això, i una Llei que, més enllà del debat polític i preelectoral en què vostès ens volen embarcar per un any molt llarg que encara tindrem, doncs, em sembla que val la pena —que val la pena— que siguem capaços d'adonar-nos-en de la bondat i no pas fer-ne tant un, diguem-ho així, discurs o debat, no?, perquè estic convençut que els objectius de la Llei d'integrar polítiques de desenvolupament urbà i econòmic en la mobilitat, de prioritzar i fer més atractiu el transport públic i l'ecomobilitat, d'augmentar la seguretat, de lluitar contra la congestió, contra la contaminació, d'introduir noves tecnologies per tenir un transport més eficient i segur, de millorar la informació i la comunicació als ciutadans, estic convençut que en això coincidirem.

I, a més, la Llei posa que la mobilitat ha d'estar per endavant de la planificació sectorial dels mitjans o els plans d'infraestructures i que hem de crear aquestes autoritats territorials de mobilitat seguint l'esquema i el model de l'ATM, i que engegarem els estudis de mobilitat generada, que això, potser, alguns alcaldes diran que representa una nova obstaculització, però que seran fonamentals perquè el dia de demà, quan desenvolupem nous sectors industrials o nous sectors urbans, més enllà de l'estricta compliment de la legalitat urbanística, de l'impuls i de la promoció que fan els ajuntaments del seu desplegament urbanístic, que és tutela de la Generalitat la seva sanció última, doncs, puguem preveure amb anterioritat, *a priori*, quines repercussions té, quines infraestructures s'han d'incorporar, que es prevegin les necessitats de mobilitat que generarà.

I això ho contemplarà la Llei d'una manera pionera, i, per tant, condicionarem el desenvolupament urbanístic a aquests criteris, també, de mobilitat, perquè no haguem d'anar, com sempre hem anat, potser conseqüència de tot el que hem hagut d'heretar i de recuperar en

els darrers anys, amb un model que avui ja podem, repteixo, millorar.

Els plans de mobilitat urbana, els plans directors de mobilitat, les directrius nacionals de mobilitat, el Pla territorial sectorial, crec que són elements que avui ja tenen una aplicació pràctica formidable: l'Autoritat del Transport Metropolità, el Pla director d'infraestructures, 7.200 milions d'euros d'inversió, i que, per tant, crec que sortim ja d'una aplicació real i pràctica molt sòlida —molt sòlida—, que, ara, amb aquest desenvolupament general, crec que podrem millorar.

Bé, en tot cas, no faré referència a les suposades contradiccions a què vostè ha fet esment a l'inici. Més que donar-nos per «enterats» ens donem per assabentats, també, senyor Nadal. Sí que li dic que alguns dels aspectes que vostè ha citat avui estan en dubte, fins i tot, en les mateixes revisions de la PAC de la Unió Europea. Tota la promoció dels biocombustibles no consta ni ve dotat de finançament des d'Europa, i haurem de veure com ho seguim impulsant des de Catalunya.

Celebro que parlin de lleis de finançament, lleis de finançament que espero que siguin més sensibles a la realitat catalana i a la realitat del transport públic de Catalunya, perquè no ho han estat quan vostès dominaven els mecanismes de finançament del transport públic a l'Estat, que és d'on ha de venir, a través dels contractes programes, la part més important dels recursos per donar resposta a les necessitats que la regió metropolitana de Barcelona i el conjunt del país té.

En qualsevol dels casos, llegeixin-se bé els pressupostos. Els han criticat molt, però encara no saben ben bé què és el que hi diem i proposem. Estic convençut que en els pressupostos que el Govern de Catalunya presentarà en aquest Parlament en la data d'avui vostès veuran que moltes de les inquietuds i moltes de les idees hi estan recollides, i són uns bons pressupostos en què, més enllà del debat polític, segur que hi haurien moltes coses que vostès podrien votar.

I, finalment, sí que és veritat que la Generalitat entre els anys vuitanta i els anys noranta, a part de garantir el TGV, ha modificat algun plantejament, però vostès també, vostès no feien passar el TGV per l'estació de Sants. Se'n recorda, senyor Nadal? Per tant, de correccions, de rectificacions, d'optimitzacions, de millores per aconseguir un traçat concertat i optimitzat per al país..., entre tots l'hem anat ajustant, entre tots l'hem anat optimitzant.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política ambiental (tram. 300-00999/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i l'expo-

sa la il·lustre diputada la senyora Bet Font, que té la paraula.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, no sé si recordarà que, quan vostè encara era diputat i qui estava al càrrec de la Conselleria de Medi Ambient era l'ara portaveu del Govern que acaba d'intervenir, senyor Felip Puig, vam poder assistir a una compareixença en la qual se'ns parlava del procés d'elaboració de l'Agenda 21 de Catalunya. De fet, es tractava de complir una resolució del Parlament, de 27 d'octubre del 97, que instava el Govern a potenciar els treballs per tal d'elaborar l'Agenda 21 de Catalunya.

L'Agenda 21, ho dic per si algun diputat o diputada no n'està gaire al corrent, ha de ser, amb paraules del mateix Govern, «el compromís de Catalunya per a un futur sostenible», i ha de dir quins són els deures que ens posem d'ara endavant per tal que el desenvolupament de la nostra societat no hipotequi el desenvolupament de les generacions futures i no els prengui el dret a gaudir del planeta, dels recursos naturals i del patrimoni natural.

Segons el que va explicar el conseller Puig en la seva compareixença, a hores d'ara ja hauríem de tenir la proposta d'Agenda 21 de Catalunya. M'he permès d'agafar una part de la documentació que ens va lliurar, i diu, a més amb lletres molt grosses, perquè era el del PowerPoint: «El Govern de Catalunya vol tenir una agenda 21 consultada territorialment i sectorialment abans de la pròxima revisió mundial, el juny de l'any 2002, en el que es coneix com a Rio+10», però la realitat és ben diferent: aquesta Agenda 21, el novembre de 2002, encara no ha vist la llum, i, per això, vostès se'n van anar a Johannesburg amb les mans al cap. Ens va sorprendre que vostè, senyor conseller, a més a més, protagonitzés una important podríem dir-ne gairebé *parafernalia* de la constitució de la xarxa de regions per a la sostenibilitat, quan, prèviament, ni vostè ni el Govern havien fet els deures més elementals, que és l'elaboració completa dels treballs i l'aprovació de l'Agenda 21 catalana, cosa que sí que havien fet alguns municipis del nostre país.

Si vostès haguessin fet els deures, ens permetria ara, en aquesta interpellació, repassar quins són els compromisos recollits a l'Agenda 21 de Catalunya i quina és la coincidència de l'acció de Govern amb aquesta Agenda. Probablement, veuríem encara més clarament que no lliga una cosa amb l'altra.

Ens trobem, a Catalunya, amb greus problemàtiques ambientals i unes actuacions del Govern del tot desencertades, per tres raons bàsiques: una, excessiva permissivitat davant la creixent degradació del territori i dels recursos naturals; dos, incompliment de mandats del Parlament, de lleis i de directives, i, tres, manca de seguiment, control i correcció de problemàtiques ambientals, tal com indica el fiscal de Medi Ambient de Catalunya en la seva Memòria del 2001.

Començarem per aquest darrer aspecte. El fiscal de delictes ecològics, el senyor Pérez de Gregorio, en la Memòria de la Fiscalia de Medi Ambient del 2001, acusa la Conselleria de Medi Ambient de «vergonyosa

tolerància davant les infraccions ambientals». No és la primera vegada, en anteriors memòries el fiscal ja alertava del mateix. Segons aquest fiscal, la Generalitat no va presentar, l'any 2001, cap denúncia per delictes ecològic i, a més, va ocultar infraccions i va obstaculitzar les investigacions judicials. Això de no denunciar seria lògic que passés si estiguéssim en un país paradisiac, amb un medi ambient en excellent estat, però no és el cas. A Catalunya, malauradament, són nombroses les activitats amb repercussions ambientals presumptament delictives. El mateix fiscal en recorda algunes: indústries contaminants que funcionen en situació d'absoluta il·legalitat administrativa; abocaments i abocadors il·legals de residus tòxics i perillosos; abocaments reiterats de purins en un mateix camp o en una riera, etcètera, etcètera I, en canvi, zero denúncies.

Quan el fiscal retreu l'actitud d'obstaculització, real o encoberta, de l'Administració respecte a investigacions policials i judicials, diu que «l'Administració endarreix fins a extrems inadmissibles la remissió de documentació i amaga informació comprometedora.» Diu també que «l'Administració a penes recorre a la policia per buscar proves.» De fet, ens sorprèn la poca quantitat d'atestats policials tramitats per la Unitat Central de Medi Ambient del Cos dels Mossos d'Esquadra, que en tot un any han estat només de quinze.

Com ho justifica, tot això, senyor conseller? Nosaltres, francament, ho trobem incompreensible, com també trobem incompreensible que es quedin tan amples incomplint reiteradament els mandats del Parlament o, fins i tot, les seves pròpies promeses, com hem vist abans amb l'Agenda 21.

D'incompliments en podríem dir molts i de diverses conselleries, però avui ens volem centrar en uns quants més basats en la política ambiental. Primer incompliment: recorda, el senyor conseller, el dia que aquest Plenari va votar l'incompliment del Govern i, en concret, del seu antecessor, senyor Felip Puig, de la resolució que deia que el juny del 2001 hauríem de tenir el Pla director de camps de golf? Fa més d'un any, d'això, i en aquests moments el Pla director de camps de golf encara no està aprovat. El conseller Felip Puig va venir a presentar-lo a so de bombo i platerets aquí al Parlament, però no va dir-nos que allò era una proposta i que el Govern encara no l'havia aprovat.

Queda clar, doncs, que el Govern no té interès a fer aquest Pla director de camps de golf, perquè si es fes ben fet, voldria dir posar límits a aquest negoci, que sovint va associat a l'especulació urbanística i al mal ús de l'aigua.

Parlant del mal ús de l'aigua, un altre incompliment que ha travessat fronteres: la contaminació de les aigües per nitrats, i dic que ha travessat fronteres perquè la Unió Europea ho està investigant. Ara, en aquests moments, hi han municipis a Catalunya en què l'aigua que surt per l'aixeta té excés de nitrats, una quantitat més gran que la que l'OMS diu que és permisible. Vostè, com a cop d'efecte mediàtic, els dies que va sortir a la premsa això de la investigació de la Unió Europea, va parlar, va treure's de la màniga, un protocol que va semblar que havia de solucionar els problemes i que comptava o pretenia donar ajuts a l'abandonament de places del porcí. Fins i tot, va arribar a dir quin preu es pagaria per

a cada porc. Però això, que a nosaltres ens consti, no s'ha concretat en re. Per tant, el problema continua igual. Mentrestant, el 2001 s'han afegit quinze nous pobles a la llista de municipis que en algun moment han servit aigua de l'aixeta contaminada per nitrats. Greu, ens sembla, senyor conseller, greu.

Anem a un altre incompliment molt recordat aquí, en aquest Parlament, l'incompliment relacionat amb els PEIN, amb els 144 espais d'interès natural de Catalunya. A hores d'ara encara n'hi ha molts que no tenen pla d'usos i gestió i n'hi ha que no tenen ni la delimitació definitiva. Fins i tot, un grup ecologista gironí ha portat la Generalitat als tribunals per aquest incompliment. Parlant d'espais naturals, tampoc es compleixen les resolucions sobre connexions ecològiques i paisatgístiques, i tampoc es compleix la Llei d'accés motoritzat al medi natural, una llei del 95 que no s'ha estat complint, però que el pitjor del cas és que el Govern va fer un decret que hauria d'haver servit per desplegar la Llei, però que el mateix Decret conté disposicions menys restrictives que la Llei i que, fins i tot, en alguns casos, la contradueu.

Més incompliments relacionats també amb política territorial: l'ocupació desmesurada del territori per urbanització i per infraestructures. Avui ja se n'ha parlat molt aquí, però volem posar algun cas més: el Govern de la Generalitat promou i dona suport a projectes com és l'eix Vic - Olot, el túnel d'Horta, el quart cinturó, que ja de per si no s'adiuen amb els principis de desenvolupament sostenible, perquè van estretament lligats a l'expansió urbanística en les seves ribes. Alhora, la política del seu Departament quant a la protecció del territori és, com a mínim, erràtica i incoherent. D'una banda, perquè es permeten actuacions que malmeten espais naturals de gran valor, com és en el cas de l'ampliació de Vaquèira, i, d'altra banda, perquè són capaços de gastar-se fins a 6.000 milions de pessetes en les compres de la plana i el paratge de Castell, amb uns criteris que no acabem d'entendre. Per què en uns llocs sí, en uns altres, no? Que és que es decideix la compra en funció de qui sigui el propietari? De fet, ni el model d'urbanisme, ni el de mobilitat, ni l'energètic, s'ajusten als criteris de sostenibilitat, perquè, parlant del model energètic, estem incomplint el protocol de Kyoto, estem al «pelotón de los torpes», que diuen, perquè el protocol de Kyoto permetria incrementar les emissions de gasos d'efecte hivernacle en un 15%, i a hores d'ara anem pel 30% d'increment, i amb el Pla energètic que va presentar el Govern podem anar fins al 65% d'increment en l'horitzó temporal que marca el protocol.

I, malauradament, més i més incompliments que no acabaríem mai. A nosaltres ens queda una pregunta, senyor conseller. Vostè va anar a Johannesburg. No li va fer vergonya anar-hi sense tenir l'Agenda 21 feta, tenint en compte els incompliments que li he enumerat? A nosaltres, francament, ens n'hauria fet.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, el primer que se m'acudeix és allò de «visca la diferència». Realment, clar, he fet un llistat, he anat prenent bona nota una mica del que ha dit. Hem parlat de l'Agenda 21, de Johannesburg, del model de sostenibilitat, del túnel d'Horta. A veure, no li faig la relació, ja l'han sentit tots els diputats, ja l'ha sentit la Mesa, perquè és difícil poder-li contestar tot això. En qualsevol cas, sí, hi han dos models diferents d'entendre el país i de fer la política mediambiental.

I començo pel final. A mi, el que em feia vergonya era no poder anar a Johannesburg i tenir veu i vot, en tant que som una regió que té un parlament que legisla sobre medi Ambient, en tant que és una regió que té un parlament que legisla molt per davant de la resta de l'Estat espanyol, i val a dir que només vàrem ser dues les comunitats que hi vàrem ser presents, que érem la Comunitat autònoma d'Euskadi, el País Basc, i nosaltres, i això sí que em feia vergonya –això sí que em feia vergonya–, no poder anar als fòrums internacionals o ser representat..., no és un tema de vergonya, considerava que no era el nivell que requeríem, i aquest no és un tema de vergonya, i que no se'm malinterpreti, que hi haguéssim d'anar a sota el paraigua amb disset comunitats autònomes més. Val a dir que l'agraïm, no la vam atendre, però agraiem la invitació que vàrem tenir per part del Ministeri de Medi Ambient de poder-hi anar, doncs, a sota aquest paraigua, conjuntament amb no sé quantes altres regions de l'Estat espanyol. Això sí que em feia vergonya, i per això hi vàrem anar, a Johannesburg. Hi vàrem anar i vam portar, entre altres coses, l'Agenda 21 que el Govern, en data 5 de febrer, va aprovar en la seva tramitació inicial i que està, doncs, oberta al procés de participació i d'aportacions, des de la perspectiva territorial i des de la perspectiva sectorial. I si en vol seguir compte, hi ha, fins i tot, una pàgina web específica en què es reben, doncs, tot tipus d'informacions. I el que em feia vergonya, certament, o recança, és que Catalunya, que fa polítiques mediambientals amb què segurament hi està en desacord –i, com a mínim, miri, una cosa ha quedat clara: que hi ha més d'un model, doncs, de fer país, i això, doncs, ja li ho accepto–, el que em feia vergonya és que no ho poguéssim explicar en un fòrum internacional que no hi tinguéssim ni veu ni vot.

I *parafernalia*, no. El que vàrem anar a fer a Johannesburg, senzillament, nosaltres més trenta-set regions... I, miri, li he de confessar una bona notícia: la setmana passada catorze regions més s'han adreçat a nosaltres per dir-nos: «Ep, ens interessa el que estan fent, perquè igual que els governs locals, que és molt legítim, igual que els governs estatals, que és molt legítim, doncs, han de tenir veu i vot davant de les instàncies internacionals i dels fòrums internacionals, ens sembla molt bé la proposta que han començat a fer vostès», i és una proposta que ens enorgulleix que hagi nascut d'un acord entre Catalunya i Euskadi, i ens enorgulleix que hagi set així, i que s'hi hagin sumat, doncs, regions de països desenvolupats i regions de països en vies de desenvolupament, des del Punjab, fins el Mato-Grosso, passant per diferents estats nord-americans, *Länder* alemanys i la

mateixa regió de Gauteng, que era la que ens acollia, la regió de l'entorn o que és capitalitzada per la ciutat de Johannesburg. I això és el que hi varem anar a fer, i em sembla que és important que ho tinguem clar, que nosaltres, també des de la perspectiva mediambiental, apostem per tenir veu i vot en els fòrums internacionals.

I amb relació a l'agenda 21, doncs, la invito, miri's..., doncs, hi ha una específica pàgina web, un espai creat, hi ha un procés de participació creat, perquè a partir i en compliment del que havia establert el meu antecessor, doncs, en aquesta cambra, a partir, doncs, del mateix dia 5 de febrer, doncs, en què el Govern va aprovar aquesta documentació inicial, doncs..., està oberta a la participació.

Com que no tinc temps de contestar-li-ho absolutament tot, contestaré allò que, per bé que les diferències són extenses i són arreu, allò que em sembla una mica més..., en el que estem més distants.

Miri, sobre l'informe del fiscal no tinc cap intenció..., suposo que ho va notar, que no vaig, ni tan sols, respondre a través dels mitjans de comunicació, no em semblava la manera de relacionar-nos entre institucions, amb la Fiscalia, contestar a través de notes o comunicats de premsa, o declaracions. Les temptacions i les temptatives és evident que hi varen ser, vull dir, és un bon moment, doncs, per posicionar-nos, hem utilitzat i utilitzarem sempre unes altres vies, i no és cert que el Departament de Medi Ambient al llarg del 2001 no hagués fet una sola denúncia a Fiscalia. En alguns casos, cert que no es va fer a la Fiscalia de Medi Ambient, però es va fer en les fiscalies territorials dels òrgans territorials de les diferents demarcacions. Jo li podria portar un llistat, que, com que no sabia massa sota el paraigua d'una interpel·lació de tipus tan genèric cap a on l'orientaria, doncs, no l'he portat, però, amb molt de gust, l'hi donaré, quina és la relació exacta d'aquelles actituds contra el medi ambient i contra el marc legal que tenim, doncs, que per part del Cos d'Agents Rurals, per exemple, es van portar a Fiscalia, per part de l'Agència Catalana de l'Aigua es van portar a Fiscalia, per part de la Direcció General de Qualitat Ambiental, en allò en què és competent, es van portar a la Fiscalia. Per tant, en definitiva, des de diferents instàncies..., per part de la Junta de Residus, que també hi va haver casos que es van portar a Fiscalia..., doncs, potser no a la Fiscalia de Medi Ambient, però, en qualsevol cas, es van posar en coneixement de la judicatura i de les fiscalies en els diferents àmbits territorials. Per tant, que quedi clar, però no entraré en un debat a veure si hem denunciat més o hem denunciat menys. El que fem és donar compliment al marc legal. Segona discrepància de profunditat: nosaltres complim el marc legal que ens hem donat, i això em sembla més que evident. I d'exemples n'hi podria donar, doncs, de prou recents, no pas del 2001, sinó del 2001, del 2002, d'anteriors i, fins i tot, doncs, de posteriors i ben recents. O no és compliment del marc legal que ens hem donat tancar el grup 2 de FECSA - Endesa a Sant Adrià del Besòs?, que, per cert, ahir vam tallar les preguntes just, les tres que venien eren, precisament, aquest tema. Això no és complir la legalitat? Senyor Boada, deixi la diputada que pugui escoltar les reflexions que li faig, perquè em

semblen prou importants. O no és compliment que anunciéssim, i no és «bombo i platillo», mesures cautelars de tancar algunes granges que, ni tan sols, s'havien molestat a portar les mesures del Pla de gestió de dejeccions ramaderes? I com això en podríem trobar d'altres, d'exemples –i com això en podríem trobar d'altres.

I de «bombo i platillo», no, no me'n parli. No ens hem tret cap protocol de la màniga per complir no sé què. Hem signat amb la Federació de Cooperatives, amb el Sindicat de Joves Agricultors i Ramaders, amb els productors, amb la Federació Catalana de Fabricants de Pinso, conjuntament amb el Departament d'Agricultura, un protocol. Per tant, no ens l'hem tret de la màniga, que és el marc d'actuació i que, en essència, bàsicament, i l'hi resumeixo molt telegràficament, diu tres o quatre coses molt importants, que, a més a més, estem complint. La primera és que no cal fer més selva legislativa, que no volem posar més mesures legislatives. No és tant aquest el problema com, efectivament, donar compliment, i estem dins de terminis, a aquell marc legal que ens hem donat. Per exemple, el Decret de dejeccions ramaderes. I en aquest camí, hi estem. Per tant, que no introduïrem més complexitat, perquè tenim un bon marc legislatiu per donar-li compliment.

El segon: aquest és un camí llarg, i n'hem de ser molt i molt conscients –aquest és un camí llarg. I, per tant, el volem fer. I aquí potser sí que hi ha una diferència: el volem fer conjuntament, també, amb la complicitat dels sectors. I voldria recordar-li quina era la situació en què es trobaven alguns sectors industrials, per exemple, ara fa, doncs, 10, 12, 14, anys, o 8, o menys, que han fet transicions cap a models efectivament més sostenibles. Per tant, nosaltres el que volem tenir clar és quin és el model final a què volem arribar i que volem arribar-hi amb aquest acord i amb aquest pacte de transició, essent rigorosos amb el compliment del marc legal que ens hem donat, però fent-lo possible, perquè, després, si no ho fem així, és vostè mateixa que em retreu alguna vegada, i ho ha fet a través de la premsa, i ho agraeixo, doncs, que ho hagi fet, perquè em permet ara dir-li el que li vaig a dir, em retreu: «Escolti, el que fan és deixar pel camí els petits, el que fan, doncs, sent, allò, contundents amb les mesures és deixar, doncs, els petits ramaders que no puguin seguir.» Precisament perquè no volem que passi això, que vostè ens ho retrauria, precisament per això, estem pactant una transició, que serà llarga –que serà llarga–, que ja fa temps que hi anem caminant i que tindrà, doncs, diferents inflexions, i que, en alguns moments, no renunciarem mai –i això m'ha costat algunes manifestacions sobre les quals hi ha hagut un silenci, doncs, considerable per part, doncs, també de vostè davant del Departament de Medi Ambient, que, en algun cas, semblava que es prentengués demanar, doncs, que no fóssim rigorosos amb les mesures mediambientals, perquè del que es tractava era de competir amb països que no tenien la reglamentació tan estricta com la nostra, i aquí hem estat fermes, i ho serem... Per tant, ni renunciarem –ni renunciarem–, en cap cas, a exercir la nostra potestat a l'hora d'aplicar el marc legal i ser, en aquella part menys amable –i que ja li reconec que probablement és la que dóna més semàfors verds al conseller de Medi Ambient–, aquella part

més contundent, més sancionadora, més, fins i tot, tancadora d'activitats..., no renunciarem a això, però tampoc, de cap manera, volem que aquesta transició sigui imperativa, sinó que ha de ser pactada, precisament, per això que vostè, en algun moment, doncs, ens havia retret, perquè en aquest camí no podem deixar els petits ramaders o les explotacions petites, perquè també estem parlant d'equilibri territorial.

Ha esmentat un conjunt d'infraestructures, no tinc temps de contestar-li-ho tot, ha esmentat un conjunt d'infraestructures: el Vic - Olot, el túnel d'Horta. Doncs, miri, sí, sí, a totes aquestes infraestructures, i li ho deia al començament: visca la diferència. El nostre és un model d'un país connectat en xarxa, en aquest cas, també, des de la perspectiva de les comunicacions, fent-ho ben fet, evidentment, reduint, doncs, aquests impactes, i vostè sap que han estat importants, els esforços per reduir aquests impactes. I li respecto molt i moltíssim la seva posició, però visca la diferència. En qualsevol cas, el nostre és un model de connectar amb comunicacions, doncs, la xarxa de les ciutats mitjanes, de les ciutats interiors d'aquest país, i tenir, doncs, aquesta coherència.

Respecte a la insinuació o manifestació que ha fet amb relació a la compra d'espais naturals, doncs, miri, no n'hem comprat més perquè no tenim més pressupost, tenim el que tenim i prioritzem, i fins al dia d'avui no he sentit ningú que digués que Castell no era un dels objectius més prioritaris. Ens hem passat no sé quants anys, doncs, amb una pressió, legítima per part d'una ciutadania que volia que es protegís això, i quan fem l'acció màxima, de màxima protecció, que és comprar-ho des del Govern, ara resulta que no havíem d'haver comprat Castell, que havíem d'haver comprat no sé què. Doncs, miri, ho havíem situat en l'ordre de les prioritats en el nivell, doncs, de més amunt precisament per això, precisament per la controvèrsia i perquè era una història allargassada durant anys...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

...i anys, i aquesta és la raó. Senyor president, no em pug allargassar més, tinc un segon torn...

El president

Exactament.

El conseller de Medi Ambient

...no sé si he donat resposta, si més no des de la discrepància, a la llarga llista que m'ha fet. En qualsevol cas, aprofitaré el torn de la contrarèplica per acabar d'ampliar el que calgui.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. La senyora diputada té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Senyor conseller, això de visca la diferència, és que el medi ambient és això, el medi ambient és la suma de totes aquestes coses, i en tots aquests àmbits del medi ambient, i n'hi podríem haver afegit molts més, eh?, l'aigua, els residus, que no n'hem parlat, és a dir, encara hagués pogut parlar-ne molt més... He volgut posar exemples del que el seu Govern està incomplint, i exemples emblemàtics d'allò que estan fent malament. Vostè no ho ha volgut recollir així, perquè, de fet, li convenia com a estratègia per no reconèixer que estan fent coses mal fetes des de fa molts anys.

Vostè ha començat parlant del seu paper a Johannesburg i de la reclamació de la veu i el vot... Però per què els volen, aquest vot, aquesta veu? Per reclamar què, si vostès hi anaven, com deia, amb les mans buides? Un cop serien allà i s'haguessin de prendre decisions importants, quin tipus de lleis haurien defensat? Les que no estan aplicant vostès aquí? O quins principis haurien defensat? Els que no apliquen en el nostre territori? Per tant, abans de voler veu i vot, s'han de tenir les coses clares del que es vol dir i el que es vol votar, i ens dóna la impressió que aquí, a Catalunya, el Govern de la Generalitat actual no les té clares, aquestes coses. Per tant, en aquest cas, gairebé millor que no s'haguessin hagut de posicionar.

Perquè vostès, aquí a Catalunya, en tot aquest procés de participació i de l'Agenda 21, que tant ha dit que encara continua –i, per cert, amb un bon retard..., el procés s'ha allargassat massa. Però no s'ha allargassat perquè hi hagi un debat intens amb la ciutadania: s'ha allargassat perquè hi han obstacles dins del mateix Govern. En el moment que s'hagin d'aprovar els documents o s'hagi de fer la proposta de l'Agenda 21 de Catalunya, hi han coses que són bàsiques dels principis de desenvolupament sostenible que membres del Govern no volen signar. I això no ho amagarà, senyor conseller: dins del seu Govern tenen discrepàncies. I, per tant, és per això que no varem tenir l'Agenda 21, la proposta d'Agenda 21 el juny, que a vostè li hauria anat prou bé per anar-se'n a Johannesburg, és per això que encara no la tenim ara; no perquè la ciutadania estigui reclamant a crits que s'allargui el procés de participació.

Amb relació al tema del fiscal, miri, què han fet vostès per tenir una relació diferent amb la fiscalia? Sabem que hi han altres denúncies que van a fiscalia, però que no prosperen, probablement perquè tampoc s'esforcen massa a buscar o a investigar suficientment i a trameure la documentació que es necessita.

Quant al protocol del qual ha parlat relacionat amb el tema dels purins, nosaltres, evidentment que creiem que s'han de fer coses, però el que no s'ha de fer és improvisar-les, i improvisar-les quan ja ho marca un determinat ritme mediàtic. És a dir, en aquell protocol, que contenia ajuts a l'abandonament, es va posar aquell punt dels ajuts a l'abandonament sense haver-ho estudiat prou bé. Perquè sap què pot voler dir això, senyor conseller? Que es donin ajuts per abandonar-ne un d'aquests petits que vostè reconeix que nosaltres defensem i que, al costat, s'hi hagi posat una granja més gran. Estem acceptant que donem diner públic per abandonar unes places de porcí en un lloc i que se

n'acabin posant més places en un altre? Això no té ni cap ni peus.

I, mentre està passant tota aquesta maniobra una mica erràtica, continuen havent-hi pobles que s'afegeixen a la llista de pobles que serveixen aigua de xarxa amb excés de nitrats. I, ho repeteixo, l'any 2001, quinze pobles nous es varen afegir a la llista. Els que han portat els problemes són els grans, i vostès, senyor conseller, no estan fent res per arreglar-ho, o fan molt menys del que podrien fer.

I, de tot plegat, la conclusió és clara. Està parlant de models; vostès i nosaltres tenim uns models d'entendre el país i d'entendre la preservació del medi ambient diferent. El seu és depredador, el seu defensa els interessos d'uns quants, d'uns privats, per sobre dels interessos del conjunt de la ciutadania i del bé públic. Ho hem dit reiteradament durant la intervenció anterior. Incompliments: no han fet l'Agenda 21 quan tocava; incompleixen lleis com la de residus, la d'accés motoritzat, la de la intervenció integral de l'Administració ambiental; incompleixen el protocol de Kyoto; incompleixen el Pla d'espais d'interès natural; no han fet el pla director de camps de golf... Sí que és un ventall molt ampli, però és que això és el que està passant. I la podríem allargar molt més encara, aquesta llista.

Aquest no és el nostre model de país, i aquesta no és la millor política ambiental que s'hauria de fer. Nosaltres rebutgem per complet aquesta acció, aquesta actitud que està tenint el Govern, i el que esperem és que s'acabi aviat el seu mandat, perquè no facin ni permetin més danys ambientals

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, és que se'm fa difícil, perquè el llistat és tan gran, que requeriria cadascun dels temes una explicació probablement més llarga. Però bé, en qualsevol cas, començo pel final.

El nostre és un model que aposta per la sostenibilitat, entesa des de la triple perspectiva: mediambiental, és clar que sí; econòmica també, és clar que sí també –no ens serveix de res si no és econòmicament sostenible–, i social, és clar que sí, i també, des d'aquesta triple perspectiva. I aquest és el nostre model. I si vol, ara, aquest model, el traspassem al tema dels purins i el podem analitzar.

Si només poséssim l'accent en la sostenibilitat mediambiental i obviéssim els aspectes socials i econòmics, és clar, miri, podríem ser molt més dràstics: tanquem l'activitat. I què en farem, de la renda agrària, i què en farem, de l'equilibri territorial? Si només poséssim l'accent en una de les tres potes d'aquest tamboret, correríem aquests riscos. I nosaltres hem de cercar els equilibris. I, per tant, estem proposant això, estem proposant una transició acordada, pactada amb el màxim nombre d'agents.

I –no li ho puc demostrar ara, però l'hi faré arribar– el protocol no és el fruit d'una denúncia, que d'altra part ja era prou coneguda, que estava tramitant-se. Del protocol, les converses comencen molt i molt abans, i va ser l'atzar que va voler que aparegués la denúncia just abans. Però, en qualsevol cas, no m'hi barallaré. Ja li ho demostraré amb calendari; en la meua mateixa agenda hi veurà les reunions que ens... Perquè el que volien era pactar una transició, el que molt bé s'ha fet en d'altres sectors industrials. N'hi podria posar exemples de la química, exemples de la pelleria..., doncs, s'han fet aquests processos, s'han fet, amb l'esforç de tots, amb l'esforç també del món sindical. I vaig tenir ocasió, no fa pas gaire dies, de dir-ho en un àmbit sindical, i agrair aquest esforç de sensibilitat i de fer aquesta aposta. També ho hem de fer en l'àmbit agrari, i aquesta és la feina que tenim per fer, de futur, i l'hem de fer conjuntament, concertadament, sense renunciar ningú a les responsabilitats. I la nostra, moltes vegades, és la més desagradable, i l'assumim, i l'assumirem fins al final. Si cal, fer aquests tancaments; si cal, ser més coercitiu; si cal, introduir més pressió. Però no ho mirem només des d'una única perspectiva; mirem-ho des de les tres. La sostenibilitat, només amb una de les tres potes, o només amb dues de les tres potes del tamboret, no s'aguanta. I aquest és el nostre model.

I em dóna la sensació que el seu model pretén fer aguantar aquest tamboret de la sostenibilitat només sobre una, obviant que hi han qüestions econòmiques, obviant que hi han qüestions socials..., les socials no, ja ho trec; només amb dues: obviant que hi han qüestions econòmiques, doncs, que s'han de tenir en compte, i que hem d'anar cercant aquest equilibri. I que probablement vostès tindrien uns altres ritmes? Doncs, molt bé, però, en qualsevol cas, aquest és el nostre model. I qui hagi de decidir, que són els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, en el seu moment ja la faran, la decisió.

I, escolti'm, i ara això és que no em preocupa. A mi ara el que em preocupa és prendre decisions. I intueixo que, en tant que les anem prenent i en tant que les anem executant, en certa manera neguiteja, perquè això ja no permet dir: «És que no fan res.» Home, diu: «Ara fan una cosa mal feta.» Bé, d'entrada ens estan dient que fem, d'entrada estan constatant que hi ha acció de govern, d'entrada estan constatant que davant del tema dels purins, que és complex, hi ha una proposta. Que es pot no compartir? Ja ho accepto, però d'entrada acceptin també que la comparteix la JARC, que la comparteix la Federació de Cooperatives, que la comparteixen les dues associacions de productors, que la comparteix –per descomptat, perquè és proposta conjunta– el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i que en una part substancial, que no en la seva totalitat –i ara acabo amb el tema de l'abandonament–, no la comparteix un sindicat certament important, com és la Unió de Pagesos.

I vaig al tema d'abandonament. El que signem en el protocol és el següent; és a dir, hi proposem posar recursos per tal que es faciliti l'abandonament en aquelles zones en què tenim una sobrepressió per qüestions urbanístiques, per qüestions mediambientals, etcètera, i la raó per la qual Unió de Pagesos no signa aquest

protocol i no el comparteix és precisament perquè això, a parer seu –i és molt legítim–, fóra reconèixer que tenim un problema mediambiental. I aquesta és la raó, i no l'han amagat mai. I el que signem en el protocol és demanar a Brussel·les –i tot indica que anem pel bon camí– si nosaltres podem fer aquest tipus de mesures. I aquesta resposta, doncs, la tindrem algun dia d'aquests, i esperem comprimir-ne al màxim els terminis.

Hi insisteixo, el que és el protocol, el que vol ser és pactar aquesta transició cap a un model més sostenible, però des de les tres perspectives: des de la mediambiental, des de l'econòmica i des de la social. Perquè no només parlem d'economia –que també–, sinó que parlem d'equilibri territorial i que parlem de continuïtat en el territori de moltes i moltes explotacions ramaderes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques juvenils (tram. 300-00764/06)

La següent interpellació és la 20 –donat que la 19 ha estat posposada..., o retirada, perdó–, que és la interpellació sobre polítiques juvenils, que fa, en nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Ernest Benach, que té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable consellera, de fet, si les interpellacions es poguessin formular, de vegades, amb més concreció, aquesta concretament s'hauria d'haver titulat «interpellació sobre l'emancipació dels joves». És a dir, d'alguna manera, el nostre Grup Parlamentari el que volia plantejar en aquesta interpellació era precisament una de les qüestions que per nosaltres hauria de ser prioritària en les polítiques juvenils, que és l'emancipació dels joves. I veurem després que no es només prioritària en el que fa referència a les polítiques juvenils, sinó que també, segurament, té un paper molt important en el que són les polítiques familiars.

Les etapes de la vida sempre s'han definit: infància, adolescència, joventut, l'edat adulta i la vellesa. Normalment, el punt en què la gent canviava de família, és a dir, tenia la família dels pares i els avis i passava a tenir la família dels fills i dels néts, aquest punt d'intersecció s'acostumava a centrar entre la joventut i l'edat adulta. El que és cert és que el concepte de jove ha anat variant, i en aquests moments cada vegada és més ample –cada vegada és més ample. És a dir, la joventut ha pres terreny a l'adolescència, la joventut ha pres terreny a l'edat adulta. Avui podem parlar perfectament de joves de catorze anys i de joves de trenta a trenta-cinc anys. I tenen característiques comunes: encara els joves de catorze anys estan estudiant i els de trenta encara també en molts casos; viuen a casa dels pares, i no te-

nen fills ni filles. I això acaba definint un tram d'edat que acaba sent peça angular del que han de ser les polítiques familiars.

I parlant de polítiques familiars, honorable consellera, aprofitant l'avinentsa que serà vostè qui respondrà aquesta interpellació, doncs, el nostre Grup Parlamentari voldria saber com està la llei, perquè, en definitiva, aquesta és una qüestió en què ja anem amb retard, amb molt de retard. Jo també voldria aprofitar l'avinentsa per queixar-me, no diré que amargament, però sí que ens van saber greu les paraules del molt honorable president de la Generalitat en el sentit que el Parlament no havia estat capaç de fer aquesta llei. Francament, em penso que es va equivocar, primer, perquè hi havia un pacte de legislatura entre vostès i nosaltres, a l'inici d'aquesta legislatura, en el qual hi havia el compromís de fer aquesta llei; segon, perquè aquí es va portar un text; tercer, perquè són els grups parlamentaris, però darrere dels grups parlamentaris hi ha els partits polítics, i, en definitiva, si hi ha voluntat política, les coses tiren endavant, no?, i quart, perquè el Govern es va comprometre a presentar una llei en un termini, aquest termini ha passat i en tot aquest procés només hi ha hagut una conversa en relació amb aquesta llei, una única conversa. Jo crec que, amb els precedents que hi havia, amb la feina que s'havia fet, doncs, hauria estat molt més interessant poder afrontar la tramitació d'aquesta llei amb molt més treball previ, la qual cosa hauria facilitat, sens dubte, després, el treball parlamentari.

Seria del tot lamentable que acabéssim aquesta legislatura sense haver aprovat aquesta llei. Ja ho vaig dir un dia i ho repeteixo avui: és evident que el retard en aquesta llei tindrà conseqüències legislatives, i les tindrà des del punt de vista que una tàctica utilitzada sovint pel Partit Popular a Madrid, de legislar abans que es legisli aquí en determinats temes, fa que competències que es podrien exercir des d'aquí, com a mínim, ja quedin en el terreny del dubte. Per tant, des d'aquest punt de vista, expressar-li, honorable consellera, el nostre neguit al respecte.

Torno a l'emancipació dels joves. Què cal perquè els joves es puguin emancipar, els joves i les joves es puguin emancipar? Nosaltres pensem que hi han dos factors fonamentals. D'entrada, l'habitatge; l'habitatge és el primer factor que pot determinar que els joves es puguin emancipar. I també, sens dubte, els recursos econòmics, sigui en forma de treball, sigui en forma de beques; en definitiva, els recursos econòmics per poder viure i per poder formar-se.

Quins són els principals problemes, doncs, que ens trobem avui perquè aquesta emancipació sigui possible? Doncs, d'entrada, que no hi ha una oferta d'habitatge, i d'entrada també, que hi ha una oferta baixa, i de mala qualitat en molts casos, en el món del treball. Precarietat i incertesa són característiques massa comunes.

Miri, honorable consellera, jo no sé l'edat que vostè té –ni tampoc la hi demanaré, evidentment–, però de la gent que té entre quaranta-cinc i cinquanta anys, possem, o entre quaranta i quaranta-cinc anys –poso la meua generació–, entre els vint-i-cinc i els vint-i-nou

anys un 50% ja vivia fora de casa, ja s'havia emancipat; si mirem la generació anterior, és a dir, els que tenen entre quaranta-cinc i cinquanta anys avui, doncs, se n'havien emancipat, entre els vint-i-cinc i els vint-i-nou, un 55%; avui en dia –avui en dia–, de gent entre vint-i-cinc i trenta anys, només se n'han emancipat un 30%; és a dir, d'alguna manera, n'hem perdut gairebé la meitat en tot aquest procés. Per tant, des d'aquest punt de vista, aquesta és una dada extremadament preocupant, l'emancipació dels joves és absolutament clau per entendre l'estat del benestar i, en aquest estat, és obvi que el millor factor d'equilibri d'aquest estat del benestar és que es donin les circumstàncies adequades perquè l'emancipació de la gent jove sigui una realitat.

Emancipació implica responsabilitat, implica compromís i ambdós valors per nosaltres són absolutament indispensables en el que ha de ser el disseny de la societat del segle XXI; és més, dissortadament, determinades actituds, criticades en la seva globalitat i molts cops de manera injusta amb relació a la gent jove, acaben precisament en manca de compromís o de responsabilitat. No podem dibuixar un país de futur sense la implicació dels joves i les joves i per això cal que volin sols, i, perquè això pugui ser, cal que es donin les condicions adequades perquè puguin, com deia, volar sols. Hi són ara aquestes condicions? Rotundament, no.

Com he dit abans, per nosaltres l'habitatge és peça clau de qualsevol procés d'emancipació. Avui en dia, la primera cosa que han de decidir els joves és si anar de lloguer o comprar la casa. Una elecció racional –en teoria racional si aquesta emancipació es produeix en una edat més o menys raonable, no com ara sinó a l'edat que en definitiva entenem que tocaria– seria la de poder anar de lloguer, entre altres coses perquè no saben quin nivell de vida podran tenir, no saben la mobilitat geogràfica que els «depararà» la seva situació laboral. Per tant, són tot factors que fan que això sigui el més raonable, però el cert és que en aquests moments anar de lloguer al nostre país és absolutament complicat per molts motius.

En aquests moments, a l'Estat espanyol, amb dades recents –amb dades recents–, la majoria de gent té pis de propietat, un 86% gairebé, i, en canvi, el lloguer social –el lloguer social que seria en principi el que s'adaptaria més a la necessitat de la gent jove per tot el que he comentat abans– se situa al voltant del 2%. Per tant, el desavantatge que hi ha amb relació a la Unió Europea, en aquest sentit, és palès i absolutament condicionant del que després podran fer els joves, com he dit abans, a l'hora de poder emancipar-se.

L'evolució de l'habitatge de lloguer a Europa ha estat una evolució que ha anat amb alts i baixos però sempre mantenint uns índexs de racionalitat bastant estables. Curiosament, el lloguer social, sigui de les autoritats locals, sigui de l'àmbit estatal, ha anat també amb aquesta evolució. Hi han dades significatives amb relació als països, més o menys, que serien de l'Europa central: curiosament, a l'Estat espanyol l'any 60 el percentatge de parcs d'habitatge de lloguer social era un 2%; l'any 70, un 2%; l'any 80, un 2%; l'any 2000, un 2%. Per tant, des d'aquest punt de vista és obvi que no s'ha avançat gens. Nosaltres entenem que caldria incrementar l'oferta de llo-

guer i que les mesures públiques haurien de passar per incrementar el lloguer social, arribar a aquests estàndards europeus que, en tot cas, penso que són molt més significatius i molt més racionals.

En aquests moments, hem sabut a través dels mitjans de comunicació d'una mesura, que sembla que anirà a la Llei d'acompanyament, pel que fa referència a la motivació, a l'ajut dels pares per ajudar els fills a comprar determinats pisos.

Bé, en tot cas, el que vostès han fet és visualitzar una situació que existia, que formava part d'una certa irregularitat social però que existia. En tot cas, la mesura és correcta però no és la mesura que caldria per incentivar el pis, la compra o el lloguer de pisos per a la gent jove, és absolutament insuficient. Miri, a més a més, plantejar això com la mesura estellar d'una política d'habitatge, francament, entenem que és un error gravíssim, sobretot perquè a l'altre cantó de la balança no ens trobem res.

Se m'acaba el temps, després ja tindrem temps de debatre més a fons sobre aquesta qüestió, però jo només li volia dir..., plantejar una qüestió amb relació a aquest tema. La sensació que nosaltres tenim és que aquest és un tema que vostès s'han pres com un element important des d'un punt de vista electoral, però no des del punt de vista de govern. La revista que vostès editen, *Catalunya Notícies*, en el primer número del primer trimestre d'enguany, anunciava l'oferta de pisos per a gent jove en règim de lloguer, hi deia, fins i tot, el preu exacte de cada un dels models de pisos que hi havia.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

Acabo, senyor president...

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Benach i Pascual

...dient que en l'article aquest no apareixia cap tipus de contacte per informar-se d'aquestes promocions, i quan, després de realitzar diverses consultes per diversos departaments, arribaves al final de tot, et deien: «Sí, però és que aquests pisos no són reals i, de moment, fins d'aquí a un parell d'anys no sabrem exactament com s'acaba.» Això era la promoció de pisos de lloguer del Govern de la Generalitat.

En tot cas, senyora consellera, podem continuar parlant després.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. La senyora consellera té la paraula.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors, parlarem de l'emancipació dels joves, però

permeti'm que emmarqui les polítiques juvenils del Govern, perquè podríem dir que són unes polítiques d'oportunitats, i vostès saben que a Catalunya en aquests moments el pes demogràfic dels joves és important i que en els propers anys aquest pes variarà, però també volem dir, a més a més d'assenyalar que és una política d'oportunitats, i després explicarem amb què i per què, també volem dir que per nosaltres els joves no són un problema, sinó que, a més a més de ser el futur, són un motor molt important en la construcció de la nostra societat.

I dic això perquè, en aquest darrer Congrés que s'ha clos aquest cap de setmana, en una de les conclusions apareixia aquest neguit, aquesta criminalització i estigma, que vostè hi estarà d'acord, que a vegades té la societat envers la joventut, per això diem que és una política d'oportunitats, una política positiva per assolir dos objectius, que en definitiva estan amplament relacionats amb el que vostè presentava: ajudar els joves catalans a definir el seu propi projecte de vida, per tant, l'emancipació, i potenciar el seu paper en la construcció del nostre país.

I és veritat, l'allargament de la vida ha canviat les etapes tradicionals i ha canviat, també, les diferents funcions que s'assignaven a cada etapa, com també han canviat conceptes tan bàsics com el de la formació que, més enllà d'una etapa determinada, ara s'estén al llarg de tota la vida.

I jo li volia dir que és veritat que té una relació molt ampla i estreta el tema de la política juvenil amb el tema de polítiques de família; recordar-li que encara estem dintre de la pròrroga que vam sol·licitar i que estic convençuda que quan vegi el projecte o l'avantprojecte, doncs, veurà que les principals recomanacions que va elaborar la ponència, tot i que no vam concretar massa, han estat recollides i enriquides. Per tant, espero poder-li esvaïr aquest neguit i espero poder-li, molt aviat, comentar més estretament la concreció d'aquest avantprojecte.

Però per parlar d'emancipació i per parlar d'habitatge també hem de parlar d'etapes prèvies, i una etapa prèvia és l'accés a la cultura, l'accés a la formació, perquè és en definitiva la condició bàsica per la qual després es podrà treballar i guanyar-se la vida i accedir al món del treball. És en aquest sentit que jo li puc dir que una de les principals apostes de la política juvenil del Govern ha estat l'aposta per a la seva formació.

En aquests moments podem dir que, si mirem la franja de joves de dinou a vint-i-quatre anys que estan inscrits i participen en el sistema català d'educació superior, el percentatge que hi tenim està per sobre del percentatge mitjà de la Unió Europea, i crec, sincerament, que cal destacar-ho, perquè, si aquest percentatge mitjà és d'un 23,6, a Catalunya representa un 30%, i això ha estat possible perquè hi ha hagut una aposta clara, una aposta que ens ha permès passar de tres universitats, l'any 86, a onze, en aquests moments; perquè, a més, amb el creixement de la seva formació, que ens ha permès que, si bé el 92 un 65,5 podia obtenir el seu primer estudi sol·licitat, en aquests moments sobrepassem amplament el 80%. I tot això és important perquè condicionarà l'ocupació i condicionarà les seves possibilitats d'emancipació.

I en aquest punt cal dir, també, que hi ha hagut un avenç molt considerable en la franja femenina del món juvenil, però també hi ha un altre element important dintre l'educació superior, que és la formació professional, que també està estretament vinculada amb l'ocupació.

I aquí també li vull recordar unes xifres que són una de les mostres clares de la importància que té la formació en el marc de les polítiques juvenils. Si l'any 98 teníem prop de 14.300 nois i noies matriculats en els cicles formatius de grau mig, el 2002 hem sobrepassat els 32.000, i, pel que fa als cicles formatius de grau superior, de 16.000 hem passat també a 33.000. Per tant, en el conjunt de l'àmbit de la formació hi ha hagut un increment notable important per poder facilitar amb millors condicions l'accés al món del treball. I vostè sap que, dintre del Pla Nacional de Joventut a Catalunya, que vostè coneix a bastament, es defineixen les polítiques d'accés al món del treball com aquella eina clau per aconseguir l'autonomia personal i la plena ciutadania, i que allà es preveu el pacte de l'ocupació juvenil, l'observatori català del mercat laboral, la creació de treball, la lluita contra la precarietat, la integració dels tres subsistemes de formació professional, etcètera.

Però també dir-li, i en aquest sentit perquè crec que, com li he dit, és important relacionar els diferents temes que impacten sobre les polítiques juvenils, en aquest sentit dir-li que, si lògicament l'objectiu és l'emancipació, hem de reiterar tots els esforços que hem de fer en les altres polítiques perquè això pugui ser una realitat. I en aquest sentit, en una enquesta recent del Consell Català de la Formació Professional es veu que els nois que han acabat els estudis continuen en un gran percentatge estudiant i treballant molts, o bé, treballant. En aquest sentit, crec que és una xifra important el 70,05% dels entrevistats que havien finalitzat els estudis treballen o treballen i estudien.

Per tant, jo diria que tenim, en aquest sentit, molt ben encarrilat aquest hàbit de formació per passar a l'ocupació. I també podem dir que dos de cada tres entrevistats continuen treballant en la mateixa empresa, però bé està clar que tenen previstos canvis per poder millorar la seva situació personal, professional i econòmica. Però també li puc dir que aquesta voluntat de continuar-se formant és àmplia, molts continuen estudiant algun altre cicle formatiu i altres accés a la universitat.

I si reitero la importància d'aquests punts és perquè vull arribar, certament, al tema que vostè plantejava, que és el tema de l'habitatge. Certament, aquesta és una condició necessària. Vostè sap que aquest és un tema que apareix reiteradament, és un tema en el qual hi han unes polítiques concretes adreçades als joves. Certament aquests dies s'ha fet molt esment d'una mesura, que espero que en el debat parlamentari quedarà molt més clar que és una mesura fiscal i no una política d'habitatge, i així mateix, un alt representant del seu Grup polític explicava que aquesta proposta li semblava correcta perquè ell personalment havia viscut aquesta situació i ho explicava en una tertúlia radiofònica. Per tant, agraeixo que s'hagi llegit estrictament el sentit d'aquesta mesura.

Ara bé, el Pla nacional de joventut de Catalunya, que s'ha posat en marxa, vostè ho sap, preveu un programa d'habitatge i sòl adreçat als joves, i aquest té una temporalitat que encara, lògicament, no s'ha acabat, perquè està dintre del Pla, que ben segur significarà un pla important, però també ho són els microcrèdits per a la rehabilitació d'habitatges. I podríem parlar també de tot el que ha significat la borsa d'habitatge, que, en aquest sentit, podem dir que els milers de persones, de joves que s'han beneficiat del lloguer, han estat de més de deu mil si tenim en compte l'evolució d'aquesta borsa.

Tot això ho podem posar en relació amb aquestes tres grans polítiques: polítiques de formació, polítiques d'ocupació, per complementar amb política d'habitatge per a l'emancipació. Però vostè sap que el Pla nacional de joventut preveu també altres pilars, i ho sé, que vostè el coneix i sé que l'ha valorat positivament, perquè mesos enrere en una compareixença del conseller en cap, explicant en Comissió el Pla nacional de joventut, em consta que vostè en va fer una valoració positiva, i ho va fer perquè aquestes polítiques s'han consensuat en un document, no només impulsat per la Secretaria General de la Joventut, sinó també d'acord amb el Consell Nacional de la Joventut i les diferents forces polítiques de Catalunya. I en aquest Pla, en el qual totes les seves actuacions piloten sobre sis eixos, en els quals les tres primeres amb més detall són les que li he explicat, també hi haig de destacar la resta: polítiques de promoció de la salut, de participació democràtica i d'equilibri territorial.

Per tant, és aquest conjunt de polítiques, que vostè em preguntava quin era el capteniment del Govern en polítiques juvenils, que jo li haig de dir que, si bé l'objectiu final lògicament és aquest, és a través de consolidar els diferents programes d'aquests sis blocs que s'ha de poder aconseguir. I també assenyalar –assenyalar– que ha estat un pas important. Vostè sap que per primera vegada es compta amb un instrument que té un caràcter transversal, que obliga i facilita el treball conjunt de tots els departaments i que, també, té una vocació territorial per tal d'estendre les polítiques juvenils a tot el territori, i poder-hi implicar les diferents administracions, però sobretot, per sobre de tot, també procura implicar els mateixos joves. I és en aquest sentit que a través del Fòrum Joves 2010 es preveu aquesta participació.

Per tant, polítiques a favor dels joves per a l'objectiu final, destacar la importància que tenen les polítiques formatives i les d'ocupació per aconseguir aquesta emancipació i polítiques de joventut fetes per als joves, però, també, lògicament, amb els joves. Altres aspectes estic segura que podrem comentar-los en aquest segon torn.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, molt honorable president. Senyora consellera, efectivament, el Pla nacional de joventut el coneixem, l'hem treballat, n'hem fet una valoració positiva en el

seu moment, però, és clar, jo li parlava d'una altra cosa. Promoció de pisos, 1.000 pisos per d'aquí dos anys, que fa l'Ajuntament de Barcelona, primera setmana, 12.000 sol·licituds; 100 pisos de protecció oficial a l'Hospitalet, més de 3.000 sol·licituds. Si això no és la realitat del país, què és, doncs? Quina és la qüestió en aquests moments? Que no hi ha oferta de lloguer social i no hi ha oferta pensada específicament per a la gent jove. Què n'hi haurà algun dia? Sí, però, és clar, amb les mesures que vostè es planteja en aquests moments com les grans mesures, concretament la que haurem de discutir aquí en el moment dels pressupostos, doncs, francament, nosaltres entenem que no es fa habitatge social, habitatge per als joves.

Miri, en aquests moments les polítiques públiques en matèria d'habitatge tenen tres característiques bàsiques. Són escasses, li n'acabo de posar dos exemples recents. Les poques promocions existents, en cap cas, cobreixen la demanda que hi ha, la demanda social i la demanda generacional que hi ha. Segona, no s'ajusten, en absolut, al mercat real –no s'ajusten, en absolut, al mercat real. En aquests moments, a Barcelona, per exemple, el preu màxim que el Pla d'habitatge fixa per poder-se acollir a un ajut és de 1.362,31 euros per metre quadrat; el preu mitjà del mercat és de 1.818,93 euros per metre quadrat. Per tant, ja no trobem pisos que compleixin els requisits per poder-nos acollir a aquest Pla. En tercer lloc, la informació no hi és, senzillament, no hi és, o, quan hi és, és poc transparent, excessivament burocratitzada, i has de fer uns circuits per arribar a la informació absolutament kafkians, i així no es fa política de promoció de l'habitatge públic i de l'habitatge social.

Per tant, en aquest sentit, senyora consellera, per molt Pla nacional de la joventut que tinguem, si no comencen a haver-hi mesures de xoc i mesures clares que afavoreixin l'emancipació dels joves, francament, entenem que no ens en sortirem.

Tenim poc temps per parlar del mercat laboral, vostè també n'ha plantejat les mesures concretes, però el cert és que, en aquests moments, si algun segment de la societat està especialment castigat per les condicions de treball, per la precarietat laboral, són els joves. Per tant, aquest és un factor més que s'ajunta amb relació al que comentàvem abans de l'emancipació.

Miri, en aquests moments, si els joves no volen estalviar, que poden comprar pis en la mesura que vostès plantejaven, en aquests moments, els anys que haurien d'estalviar per pagar l'entrada, només per pagar l'entrada –un estudi també recent de l'any 2000, fet per l'Estad, en aquest cas concret–, ens donaria que joves de setze a vint-i-nou anys haurien d'estar vint-i-sis anys estalviant, seguin la mitjana, vint-i-sis anys estalviant per pagar l'entrada –per pagar l'entrada. Si són dos, evidentment, això baixa al 13%. Per tant, ja estem, també, marcant la via que s'ha d'utilitzar. I si parlem del tant per cent del sou que han de dedicar a la hipoteca, doncs, si fan una hipoteca a vint-i-cinc anys, gairebé han de dedicar, si n'és un de sol, el 64% del seu sou, si en són dos, el 32,5% del seu sou.

Per tant, en aquests moments, les polítiques per a l'emancipació dels joves no existeixen, senzillament no existeixen, no existeixen en absolut. Que hi poden ha-

ver polítiques que, d'alguna manera, plantegin accions determinades amb relació a la joventut? Segur. Que posen l'èmfasi en determinats aspectes, i sembla que ara el tema de formació...? Fantàstic, perfecte, però això no canvia la realitat d'aquests moments. Jo he dit abans una frase que em sembla que és absolutament definitiva per nosaltres: avui en dia les polítiques familiars tenen la seva pedra angular en aquest tram d'edat, i si no se centren els esforços –també, evidentment, per a la gent gran, també, evidentment, per a la gent jove, també, evidentment, per als infants–, però el que és evident és que si no se centren els esforços en aquest tram d'edat, difícilment les altres polítiques podran ser beneficioses, perquè, entre altres coses, estem perdent oportunitats i estem perdent les sinergies que es creen a partir d'aquest tram d'edat de la gent jove, que, com he dit abans, cada cop és més gran.

I perquè això sigui possible, honorable consellera, cal prioritzar habitatge, cal prioritzar mercat laboral, i això, el seu Govern, dissortadament, no està prioritzant-ho de la manera que nosaltres entenem que caldria prioritzar, prioritzant-ho, en definitiva, amb mesures molt més racionals, amb mesures molt més fàcils, amb mesures universals. La mesura que vostès plantegen, concretament, que, hi insisteixo, ja tindrem ocasió de debatre en el Ple dels pressupostos, en cap cas, és una mesura universal, en cap cas. El lloguer social és evident que seria una mesura universal.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. La senyora consellera té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors, és ben cert que les polítiques familiars han anat adquirint cada vegada més –més– protagonisme. Crec que hi han dos elements que ho expliquen, i en aquesta cambra ho hem explicat i comentat reiterades vegades i estic segura que en el futur ho continuarem fent, perquè hi han dos elements clau que hi donen actualitat i que presenten nous reptes, i un ja l'he dit, és l'allargament de la vida, el que representa de nou repte, el que representa de redefinició de les etapes i el que representa de diverses polítiques adreçades a les diferents edats i a les diferents possibilitats de les persones al llarg de la seva vida, però també és cert que s'han anat graduant, aquestes polítiques, s'han assenyalat algunes prioritats, i no perquè s'hagi parlat més d'una vol dir que les altres són poc rellevants.

Jo estaria totalment d'acord a dir que aquest és un tema crític, que nosaltres hem de fer un avenç important, i vostè veurà també que en el pressupost que s'ha presentat o es presentarà, que hem aprovat des del Govern, aquest és un tema que hi és present, a la línia del que vostè apuntava de tenir previst el tema de lloguer. Jo ara no vull avançar en aquest sentit, però el que sí que és veritat és que hem ampliat les polítiques d'atenció a la gent gran, hem ampliat les polítiques a les famílies amb infants de zero a tres amb aquest caràcter universal,

estem ara d'una manera decidida, també, a fer un pas més en les polítiques d'habitatges sobretot social, però també el que és cert és que hi ha una progressió en aquestes prioritats, i és veritat que estem en aquest repte de política de cop, però política de lloguer que afecta el món dels joves d'una manera clara.

Per tant, jo li reitero que en el Pla nacional de joventut, en aquest sentit, quan vostè demana mesures de xoc, n'hi ha alguna de ben clara i ben present, i si vostè mira que és el que s'ha anat fent en aquests dos anys d'aplicació del Pla, veurà com en polítiques d'accés a l'habitatge per a joves hi ha hagut un important increment, perquè si en el 2001 els milions que s'hi destinaven eren uns de determinats, pràcticament s'han triplicat en aquest 2002 i la previsió de creixement per al 2003 també és ben important. I, a més a més, vostè demana un pla de xoc, i jo li ho he explicat: hi ha una primera proposta de pla de xoc en el Programa d'habitatge i sòl per al 2002 i per al 2003.

Parlar d'emancipació, certament, dels joves és parlar d'habitatge, però jo reitero que parlar de política juvenil en la línia de poder aconseguir que tot jove pugui ser amo de la seva pròpia vida i pugui constituir una família és parlar de polítiques de formació, d'ocupació, d'habitatge i de participació. És aquest conjunt de polítiques que ha de portar a terme aquest objectiu, i vostè veurà com les primeres propostes que es plantejaran en aquest 2003 van, precisament, en aquesta línia, per poder afavorir el lloguer en general, i d'una manera especial en el món de la joventut.

Amb relació al tema que manca informació, jo crec que és, precisament, també, i vostè ho sap, un dels punts del Pla nacional de joventut d'articular bé al màxim, incrementar i potenciar el paper dels punts d'informació juvenil, i, sens dubte, a partir d'ara aquest tema d'habitatge també estarà molt present en una millora important a la informació als joves a través d'aquests punts.

En definitiva, doncs, jo reitero que les polítiques que té el Govern de la Generalitat en favor dels joves provenen d'una voluntat política de donar-los el protagonisme que es mereixen, de facilitar al màxim la seva promoció personal, la seva emancipació. Hem treballat molt, i els resultats ho demostren. La política formativa que ens ha permès situar-nos per sobre de la mitjana europea en joves que estan a la franja de l'educació superior, crec que aquesta és la millor esperança per preveure una bona ocupació i, per tant, la seva conseqüent emancipació.

Senyor diputat, resto, en tot cas, a la seva disposició per tots aquells temes que m'ha comentat relatius al tema de la Llei de família que hi puguin tenir relació.

Senyor president, acabo el temps.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Homenatge a l'exili

Senyores i senyors diputats, tenim l'honor, com a Parlament de Catalunya, d'hostatjar en la tribuna de con-

vidats una representació de l'exili català. Amb la seva vinguda aquí simbolitzen el retorn a casa seva, de la qual mai haurien hagut de marxar per la força, com s'hi van veure obligats. Hagueren de marxar del país en el moment que Catalunya i el seu legítim Govern fou derrotat. Ningú pot infligir un sofriment tan gran a un patriota, a una persona que estima Catalunya, que obligarla, per la força de la imposició de la dictadura a viure fora del propi país, i ells això ho sofriren a la pròpia carn. És per això que és un deure per part nostra sentir-nos vinculats a ells, als seus fills i als seus descendents.

Avui el Parlament de Catalunya els vol homenatjar, i volem fer-ho de la millor manera que pot fer-ho un parlament, que és donant la veu a tots els grups que representen el conjunt del poble de Catalunya, perquè puguin expressar les seves conviccions, els seus sentiments, envers ells.

És per això que dono la paraula, en primer lloc, a l'il·lustre diputat representant d'Iniciativa per Catalunya Verds, el senyor Rafael Ribó, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. M'afegeixo a la benvinguda, i havent estat testimoni de com fa dies vostès varen desbordar totes les previsions al Palau de la Generalitat, quan varen començar els actes organitzats com a homenatge a l'exili. Segurament, un homenatge tardà, responsabilitat de tots nosaltres, però un homenatge molt positiu i de molt de futur.

Recordi'n que Catalunya ha estat sempre, des de fa segles, un país del qual ha fugit gent per motius polítics: els austriacistes el XVIII, els liberals el XIX, obreristes, socialistes, nacionalistes, des d'un Mañé i Flaquer al mateix Prim, el Pi i Margall, fins a una Teresa Claramunt o el Pere Coromines, o el mateix Francesc Macià, però no hi ha cap dubte que l'exili més important que hi ha hagut en aquest país ha estat el del trenta-nou: ha estat el més massiu, més de seixanta mil catalanes i catalans; el més permanent, molts no tornaran mai més; el més important qualitativament parlant, molts intel·lectuals, molts professionals, molts dirigents i quadres polítics, sindicals i associatius, molts polítics, i el que va patir les condicions més difícils, camps de concentració, maltractaments, una diàspora encara més difícil multiplicada pels efectes de la Segona Guerra Mundial.

Hem posat, de vegades, massa l'èmfasi en l'exili cultural i en l'exili de dirigents, de lletraferits, de polítics, quan la gran majoria d'exiliats eren de classes populars, militants de base de partits i sindicats, gent que, en general, tingueren enormes dificultats per trobar llocs d'acollida dignes, gent d'allò que en diu el poeta, «sense místics ni grans capitans». Són els autèntics protagonistes de la història, encara que, molt sovint, no sabrem mai el seu nom i cognom.

Una bona part d'aquest exiliats de classes populars no va poder anar-se'n de França i van participar activament en la resistència contra el nazis des del quaranta, per la qual cosa varen ser durament perseguits, empresonats, i molts liquidats en camps d'extermini. Per a molts d'ells la guerra durà fins al quaranta-cinc, i

aquesta actitud de resistència no ha estat del tot reconeguda ni pels francesos, ni tampoc aquí. Encara hi ha massa regateig per qüestions de pensions, de reconeixement del que es va fer i poques facilitats per posar-se al dia. Aquest ha estat, al nostre entendre, aquest exili ha estat el gran oblidat de la majoria d'actes i publicacions. És a dir, no podem parlar només d'un exili de Jocs Florals, de revista, de sardanes, de casals, sinó també, i principalment, de resistència, primer, contra els nazis, i, després, contra el franquisme. Molts i moltes en condicions duríssimes vàrem mantenir el combat fins ben entrats els anys seixanta, i són, sens dubte, la millor llavor de la llibertat que avui podem recollir.

Catalunya comença a ser avui un país d'acollida d'exiliats, i ho és des dels anys setanta. Ha vingut gent de l'Argentina, de Xile, de règims dictatorials africans, i, fins i tot, també voldríem ensenyar nosaltres que Catalunya avui acull els moderns –dit eufemísticament– exiliats econòmics, la gent expulsada del seu país pel fenomen de la globalització i que ve aquí a guanyar-se el pa, però també a ser com a més ciutadans amb nosaltres. I caldria que tant per sentit de deute històric –com per exemple un reconeixement al president Cárdenas de Mèxic, com a tants mandataris democràtics que els varen acollir–, però també per un sentit elemental de democràcia i de solidaritat, que donéssim a Catalunya condicions d'acollida a aquests nous exiliats.

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i de tot el que representa de tradicions polítiques, des del Partit Socialista Unificat de Catalunya vull dir amb orgull, parlant des d'aquesta tribuna i sense cap formalisme, moltes gràcies. Que estiguin convençuts que el seu combat no ha estat en va, que avui, malgrat que sembli que estiguem en una societat complexa hem assolit la llibertat, i que continuem un combat permanent per la democràcia, per la igualtat i per Catalunya. I que lluny de tota cita èpica permetin-me que els dediqui una cita ben sensible i amorosa, la de Shakespeare a Romeo: «Ja són cremats els ciris de la nit i el dia alegre punteja les muntanyes emboirades.»

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

(*Aplaudiments.*)

En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La història d'Esquerra Republicana de Catalunya és en bona part la història d'un exili. Dels setanta-un anys d'existència d'aquest partit, trenta-vuit són anys d'exili. És per això que el 1988, la necessitat d'un homenatge nacional a la Catalunya de l'exili va ser una iniciativa parlamentària d'aquest Grup. Aprovada el 1989, l'any passat, en una reunió del plenari del Consell de les Comunitats Catalanes, vaig renovar una proposta que avui és feliçment ja una realitat, perquè no

voler revenja, no voler venjança, no vol dir voler l'oblit, i si perdem la memòria, ho perdem tot.

L'homenatge que avui du a terme el nostre Parlament en el marc d'aquesta setmana de reconeixement constant per tot el país no pot ser, de cap manera, però, el final d'un procés, més aviat ha de ser el contrari, l'inici d'un seguit de mesures pràctiques que facin més fàcil la vida a tots aquells compatriotes nostres que van haver de deixar el seu país en entrar-hi l'exèrcit d'ocupació.

Avui no s'acaba res, doncs; avui tot just comença, com ho demostra l'aprovació unànime, ahir mateix, de la Llei del retorn, promoguda per Esquerra en el seu moment. Una llei que ha de permetre el retorn a Catalunya, si així ho desitgen, dels descendents d'aquells que un dia van haver d'abandonar-nos, per motius polítics, per emigració econòmica.

L'exili va ser un daltabaix polític, econòmic, social, cultural, una veritable desfeta nacional, però sobretot l'exili va ser una tragèdia personal: quantes esperances vençudes, quants projectes fracassats, quants somnis frustrats, quantes històries d'amor impossibles, quantes famílies separades, quant de sofriment!

Primer va ser el patiment esgarriat als camps de concentració improvisats a les platges nord-catalanes, sota un fred criminal, vigilats per soldats senegalesos; després el drama de no saber res de la família durant molt de temps, i en alguns casos no poder tornar-la a veure mai més. És hora de recordar aquí i agrair la seva solidaritat als quàquers, la Creu Roja, el socor roig Internacional i la maçoneria pels molts esforços que van fer en aquell moment.

Molts exiliats van emprendre el camí d'Amèrica; allí van abraçar una nova pàtria, una nova gent, una nova cultura, un altre paisatge que també els va ser familiar. Per entendre la magnitud del que diem i les seves conseqüències en tots els àmbits, n'hi ha prou de recordar que dels descendents dels quatre presidents, n'hi ha que avui ja tenen com a llengua pròpia l'espanyol de Mèxic, el francès de Suïssa o de França o bé l'àrab de Tunis. Tots van fer aportacions molt valuoses als països que els van rebre, com el Mèxic del president Lázaro Cárdenas. Tots, a tot arreu, van patir la gran decepció de les potències aliades que, acabat el règim de Hitler i Mussolini, no van veure la fi del franquisme, sempre van conservar l'esperança en una frase: «Aquest Nadal, l'any vinent, tots a Catalunya.»

Al costat dels dirigents sindicals, polítics, institucionals, intel·lectuals, molts dels quals van aconseguir de sortir-se'n, hi ha l'exili de la gent sense rostre, aquells el nom dels quals mai no sortirà en cap llibre, però que són milers. L'exili de l'anonimat, el de la gent sense càrrec o prestigi públic que van patir com van patir els altres. Aquells alguns dels quals ja no podran veure aquest homenatge, vint-i-set anys després de la mort del dictador, perquè ja són morts, també. Aquells que van passar dificultats d'adaptació al país d'acollida i que avui desitgen tornar a morir aquí sense família i sense recursos. Aquells que van reincorporar-se a Catalunya després d'uns anys i a qui mai no es va reconèixer la seva titulació. Aquells que eren mestres constituint la ciutat

d'ideals i que van haver de tragar carregues feixugues al mercat del peix. Aquells que van veure humiliacions, represàlies, confiscacions. Aquells que avui encara tenen a Salamanca una part del seu patrimoni posat allí per la brutalitat franquista per ser utilitzat ahir com a repressió, avui com a escarni i com a insult. Gràcies a tots ells, nosaltres som aquí.

Per això el nostre millor homenatge a la gent de l'exili, alguns representants del qual ens acompanyen, el nostre millor homenatge és el compromís.

Gràcies pel vostre sofriment; tot el que vosaltres vau patir no ha estat inútilment, nosaltres convertirem en realitat aquella ciutat d'ideals que volíeu bastir. Nosaltres farem possible el vostre somni, enfront de l'alçament militar franquista. Davant per davant de les amenaces autoritàries i uniformistes de temps més recents, continuarem lluitant pacíficament per una Catalunya lliure, justa i culta. Per si no he estat prou clar, no hi ha millor homenatge als exiliats que la victòria dels seus ideals que els van dur a l'exili.

Gràcies per tot el que heu fet per aquest país, catalans i catalanes republicans a qui el pas dels anys mai no ha doblegat l'esquena de la dignitat, mai més cap exili.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, senyores i senyors diputats, vull que les meves paraules siguin quelcom més que un recordatori dels catalans que van haver d'exiliar-se com a conseqüència de la Guerra Civil. La Guerra Civil de 1936 a 1939 i el règim esdevingut posterior són una pàgina més que forma part d'una llarga història de conflictes interns al nostre país. La darrera Guerra Civil, la quarta en cent anys, va ser com totes una guerra cruel, una guerra que enfrontà germans amb germans, una guerra on va aflorar el pitjor de l'ésser humà, tant pel que fa a la violència intrínseca de la mateixa guerra, com la violència que es va donar de forma més o menys organitzada a les rereguardes dels dos bàndols i finalment, amb la repressió, un cop finalitzada la guerra.

Avui vull retre homenatge i donar testimoni de reconeixement a tots els catalans i catalanes que van haver d'exiliar-se perseguits per defensar les seves idees. Catalans molt diversos, els uns van haver d'exiliar-se durant la guerra, a tots els bàndols, per raons polítiques o per mantenir les seves conviccions religioses o ideals, fins i tot catalans que sense compartir en absolut les idees dels revoltats van tenir de fugir molts d'ells per no tornar a Catalunya en molt de temps o mai.

Tampoc vull oblidar l'exili interior, el de molts catalans que sense abandonar Catalunya van viure en un país empobrit intel·lectualment, tancat i sense llibertats. Molts d'aquests catalans van ser condemnats a presó per defensar els valors de la democràcia i de la llibertat, i en particular, òbviament, avui, vull subratllar i

referir-me als exiliats, que van abandonar Catalunya al final de la guerra, exiliats que van contribuir a la lluita contra el totalitarisme arreu d'Europa. Hem de continuar recordant el patiment dels exiliats, dels homes, de les dones, dels nens que van haver de marxar de Catalunya, de les famílies trencades pel dolor, per la distància, per la sense raó, dels fills dels exiliats que mai van conèixer els seus pares.

Aquestes persones ens recorden que el triomf de la llibertat i la democràcia mai és definitiu. La llibertat és la realitat més preuada que necessita més anys ja de lleis democràtiques, també de ciutadans democràtics que creguin amb passió en el valor de la llibertat. Per això avui era necessari fer un exercici de memòria històrica, de reconeixement, també, d'unes persones que varen ser víctimes de la violència fratricida de la nostra Guerra Civil. I en aquest exercici crec que hem de recordar molt bé que avui som el que som i podem fer el que fem, perquè no ens vàrem equivocar a l'hora de reconstruir la democràcia i l'autogovern. Vàrem encetar optant per la reconciliació, per la superació de les dues Espanyes i, en definitiva, per construir un país on ningú tingués d'exiliar-se mai més.

Aquest homenatge ha de servir també per manifestar la voluntat del poble de Catalunya de superar el passat i els enfrontaments fratricides, de concòrdies sense oblidats, de reconeixement d'aquells, com els exiliats, que ens recorda la nostra història amb l'ambició de no repetir-la mai més i com a testimoni permanent de compromís cívic i democràtic. Per això jo estic especialment orgullós de poder participar en aquesta sessió plenària, en aquest acte, no només com a membre del Parlament de Catalunya o com a president del Grup Parlamentari Popular, sinó sobretot i davant de tot com un membre més de les generacions de la democràcia, generacions de catalans i catalanes que hem viscut sempre en democràcia i llibertat, que vivim des de la normalitat el nostre autogovern i que gaudim d'una convivència exemplar que de ben segur hauria estat anhelada pels nostres avantpassats.

Si avui estem perfectament integrats a l'Europa democràtica, després de segles de tancament i de distància, no és per casualitat. Estem ara on estem perquè vàrem encetar a no seguir els camins equivocats del passat, perquè on fa mig segle hi havia odi, intolerància, voluntat de destruir l'adversari i incapacitat per conviure, ara hi ha un mar de llibertats amb l'única excepció de la barbàrie terrorista víctimes de les quals no puc oblidar.

I jo no voldria que aquestes paraules –com he dit a l'inici de la meva intervenció– formin simplement part d'un acte formal o protocol·lari, perquè l'exili és també història present, és també història de futur, i el seu record hi té un valor afegit.

El reconeixement que aquest Parlament fa avui als exiliats és –al meu entendre– la comprensió profunda que la realitat catalana i espanyola actual no té res a veure amb la dels anys trenta i quaranta, en una democràcia com la nostra, fonamentada precisament en els valors que estaven en aquella època absents.

Si avui tenim una democràcia estable i plena és precisament perquè hem estat capaços de superar els errors

del passat, perquè tots junts hem creat les condicions per conviure en llibertat, per fer de la pluralitat i la discrepància democràtica un valor positiu per a tots. Per això jo vull expressar el meu convenciment que mai més ens veurem en una situació com la que ens recorden els nostres exiliats.

Recordar avui els exiliats de la Guerra Civil ha de servir-nos a tots plegats, a tots nosaltres i a les futures generacions de catalans i catalanes, per continuar fent de la convivència, la llibertat i la democràcia un referent obligat dels nostres valors suprems, dels valors de la societat catalana.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, jo sóc fill d'una republicana, cent per cent republicana, i d'un catòlic liberal, un catalanista que va patir com tanta gent, d'una banda i de l'altra, d'aquella situació, d'aquell drama, que vam viure i que vostès van pagar més que ningú, els que van haver de marxar. Mentre la meua mare plorava perquè veia les seves amigues, els seus amics, les famílies dels seus amics, marxant, els Machado, i els nostres que marxaven amb ells, passar la frontera de la manera que la van passar, la família del meu pare segurament que vivia amb el cor dividit, l'alegria de la pau –no l'alegria, però sí la pau de la pau, la tranquil·litat de la pau, i, al mateix temps, la marxa de tants i tants que havien sigut, per exemple, els seus professors: Xirau, Serra Húnter i tants altres que, després, a l'exili van honorar, com ningú, jo crec, fins aquell moment, segurament, el nom de Catalunya.

En Quim Nadal, el nostre portaveu, en una peça que ha escrit recentment sobre l'exili, ell, que és historiador, ha distingit molt bé entre el que és l'exili dels notoris, dels notables o la notorietat i l'exili dels que no ho van ser. I dedica, no als Xirau i als Pi-Sunyer i als Trias i als Serra Húnter i als Casals i als Picasso, si ho voleu –que, d'alguna forma també ho era, d'exiliat–, o als Zulueta o als Anselmo Carretero, no als Bergamín ni als Sòria, sinó als no coneguts unes paraules que a mi m'agradaria llegir, si no fos perquè llegir, potser, no és avui el moment de fer-ho.

Però unes paraules sí que us llegiré, no?: «Tots tenim molt present l'exili de la notorietat, l'exili de persones rellevants, però aquest exili dels notables és l'excepció, és una geografia singular», diu en Quim Nadal. «Hi ha, en canvi, una geografia de l'exili de l'anonimat. Hi ha, en aquest sentit, un exili interior fet de silenci, de renúncies i de conductes clandestines, tant com de claudicacions, segons els casos. Hi ha un exili prenyat de tristesa i dolor immediats, els que no van poder aguantar: Machado i molts més. Hi ha un exili compromès i combatiu: els maquis o les resistències o la recomposi-

ció del teixit associatiu i polític. Hi ha un exili marcat per la misèria i la mesquinesa, la generositat d'uns i l'egoisme d'altres. Hi ha molt notablement un exili obrer, militant. És una diàspora», diu en Quim, «amb totes les de la llei, a Europa i a Amèrica marcada per l'esperança i la desesperança, per l'arrelament i per l'enyorament. Molts va morir. Molts van tornar. Molts van fer arrels noves i van reconstruir famílies senceres.»

I acaba dient: «Refent el meu propi recorregut imaginari mai no he pogut oblidar el record i el testimoni d'aquests darrers, dels exiliats no coneguts. L'exili de tots aquells que ho van haver de deixar tot, despresos de tot i amb els ulls tristos, humits, perduts en un horitzó impossible de paisatges i de persones estimades que no han tornat a veure mai més. Quan ressegueixo», diu, «els turons i les planes, les serralades i el Montseny, els boscos i els rius, les platges serenes, els penya-segats abruptes, els prats del Pirineu o les feixes de l'Empordà, m'adono de la intensitat del drama, més fort encara en els paisatges interiors, en la dimensió humana i familiar, més dur en l'ànima i el pensament que en la fatiga del cos.»

I crec que en Quim ha fet molt bé d'acompanyar el record històric amb la proximitat geogràfica, perquè, en definitiva, els exiliats són aquells que s'estan perdent o que es van perdre, justament, aquesta referència propera, no?

Estimats i admirats amics, la Catalunya a la qual torneu avui és una Catalunya diferent, diferent de la dels anys trenta, esperançats i dramàtics anys trenta, però diferent també de la dels quaranta, cinquanta i seixanta. Fa vint anys llargs vam accedir a l'autonomia i a la democràcia. Ara voldríem, amb la saviesa, la tranquil·litat i l'experiència d'aquests anys, fer un pas endavant, refer el nostre Estatut, llevar-li l'aroma de la transició i de la transitorietat, i donar-li la frescor i, alhora, la permanència dels textos rumiats per la història, la història de l'ansietat i de la privació de llibertat; però, també, la del seu exercici i de la mirada cap al futur.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies a vostè. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest és un acte realment merescut, és un acte unitari, no és un acte partidista i, per tant, sí que les meves primeres paraules en aquesta intervenció d'homenatge als milers i milers de catalans, que, a les acaballes dels anys trenta, hagueren d'emprendre un exili que trasbalsà profundament les seves vides, però que saberen superar amb dignitat i sense oblidar la necessària defensa de les llibertats nacionals de Catalunya, són, aquestes primeres paraules, de reconeixement i d'agraïment a tots ells, en nom de la formació política de què els parlo, en nom de Convergència i Unió.

Aquell riu d'homes i dones que aleshores es veien forçats a abandonar Catalunya està, avui, representat per algunes persones que ens acompanyen. I a tots ells adreço una salutació respectuosa, afectuosa i, alhora, d'homenatge per l'esforç realitzat en el manteniment, durant tants anys, de la catalanitat que ha estat durant la dictadura –i també després– un element positiu per al procés de reconstrucció nacional, que, des de fa vint-i-cinc anys, estem desplegant amb il·lusió i esperança. Ells ens han ajudat a no oblidar el passat, a empeltar amb la nostra història tants anys amagada, a retrobar la saba que continua alimentant el nostre present.

Catalunya ha estat terra d'exilis. Avui retem un homenatge concret al que segurament ha estat el més nombros de la nostra història, però no per això hem d'oblidar un fet que ens ha afectat durant dos segles i mig. Ens cal recordar que, des de l'any 1714 fins a l'acabament de la dictadura franquista, periòdicament, cada generació es veia afectada per repressions que, en formes diferents, obligaren que compatriotes nostres haguessin de marxar a l'exili i refugiar-se en països de la resta d'Europa i, molt sovint, d'Amèrica.

Aquesta tràgica periodicitat de les repressions fou deguda a la creació, a principis del segle XVIII, d'un model d'Estat fonamentat en el centralisme uniformisme que perseguia tota defensa de la diversitat congènita de la Península Ibèrica, expressada en l'existència de llengües i cultures diferents i en la reivindicació del dret a l'autogovern per a tots els pobles.

Aquesta asfixiant estructura estatal va motivar el primer gran exili, a la postguerra del 1714, i continuà produint-ne al llarg dels segles XIX i XX.

En aquesta llarga trajectòria, dos segles i mig, figura amb relleu especial, per les seves dimensions, l'exili que s'inicià a les acaballes de la guerra del 36, la guerra espanyola del 36-39.

Les xifres de catalans que hagueren d'emprendre el camí de l'exili són diverses i totes elles ens indiquen que és impossible fixar-ne un nombre exacte. L'Albert Manent, en la seva obra *La literatura catalana a l'exili*, escrita l'any setanta-sis, escriu: «No disposem d'estadístiques científiques sobre el nombre exacte dels exiliats dels Països Catalans, per bé que una part tornessin al cap de mesos o d'anys.»

Rovira i Virgili, després d'insistir en el fet que mai en la història catalana no s'havia produït un èxode tan ràpid i tan copios etzibà la xifra de 350.000, comptant també illencs i valencians. Bosch i Gimpera i Ferran Soldevila, a la *Història de Catalunya*, en aquest cas, editada a Mèxic, l'any 46, aventuren la xifra dels 100.000. No puc escatir la veracitat d'aquestes xifres, però diria que el nombre real deu ser entremig de totes dues.

El mateix Rovira i Virgili, en el llibre *Els darrers dies de la Catalunya republicana*, escriu tot just refugiat a l'altra banda dels Pirineus, ens diu: «Comencen a córrer algunes xifres, insegures, però molt altes. Hi ha qui calcula que han entrat ja 200.000 ànimes, i la riuada persisteix, més aviat en creixença; durarà, sens dubte, força dies. No són ací ni la meitat dels que vénen, la gran majoria dels elements militars no han passat enca-

ra», ens deia en Rovira i Virgili. «Sí, sí, centenars de milers de catalans hauran sortit, ben bé les tres quartes parts d'exiliats són catalans.»

Sigui quin sigui el gruix d'aquella generació era cert que iniciava una diàspora incerta que significà per a tots l'allunyament de les seves arrels, que, com a catalans, tenien en la seva pàtria. Aquesta separació és una de les ferides més injustes i doloroses que pot afectar una persona. Infinitat de testimonis ens donen prova, en el cas de l'exili dels catalans, que el 1939 es veien obligats a allunyar-se del país i a no poder retornar-hi a causa de la repressió generalitzada que s'hi instal·lava.

Senyores diputades i senyors diputats, ara que parlem de testimoniatges, permetin-me fer una cosa que durant els meus anys com a diputat no havia fet mai, que és fer una referència personal, i la vull fer en el record del meu pare, dels meus avis, de les germanes del meu pare, que avui estan aquí presents. Tots ells van formar part d'aquest èxode i van patir exili. La família Camp sortí a l'exili des del més estricte anonim.

Vull, també, tenir un record especial per al meu oncle, Ventura Aixàs, internat cinc anys a Mauthausen i que forma part de la llarga llista feta per la Montserrat Roig en el seu llibre sobre els deportats catalans als camps de concentració nazis. I ho faré mitjançant les paraules que en el dia del seu enterrament, ara fa tot just quatre anys, va pronunciar el senyor Charles Jannin, vicepresident de l'Associació Departamental del Roine, de la Federació Nacional de Deportats i Represariats Polítics de França. Deia: «En la seva arribada a França, Aixàs és internat a Sept-fonts durant uns mesos. El 2 de setembre França entra en guerra i Aixàs s'inscriu voluntari a l'exèrcit francès per a tot el temps del conflicte. Situat al front de batalla arriba la *débâcle*. Fet presoner és enviat a un camp de presoners de guerra a Alemanya. Els acords entre Franco i Hitler determinaven agrupar els espanyols en un camp d'extermini. Els membres de les companyies de treball, els internats a Sept-fonts, a Vernet, a Argelers i els presoners de guerra són agrupats i deportats a Mauthausen.»

Continua: «L'horror arriba: els cent vuitanta-sis esglavons. Tots els antics deportats en parlen, de l'escala de la mort, que calia pujar amb una pesada roca sense aturar-se, ja que fer-ho significava ésser mort. Un dia, Bonaventura no podia més i estava disposat a tirar-se des de dalt d'aquella terrible escala. Un company el va animar i va parlar d'ell a un altre company del col·lectiu espanyol, i el van ajudar a ésser traslladat a un treball interior. És un exemple, és un exemple anònim de com la solidaritat podia salvar un company; però, quants van morir exterminats?» I acabava aquí.

Al meu oncle, quan jo li demanava que em parlés de Mauthausen, se li humitejaven els ulls i no en volia parlar. Era el silenci dels vençuts. Però la seva lluita per la llibertat i el seu sacrifici personal, com el de molts altres, com el de tota la gent de l'exili, ens han ajudat a ser avui aquí com a poble.

Perquè aquell exili mai no oblidarà les arrels i els deures, aquells exiliats mai van oblidar les arrels i els deures que seguien mantenint amb Catalunya, i crearen, certament, i rellançaren casals en tots els països on es

refugiaven, i reprenien les seves vides; fundant editorials, publicant en revistes, contribuïen amb totes les seves activitats tant com podien al manteniment de la catalanitat i a la vitalitat per recuperar les llibertats nacionals. Ajudant, des de l'exterior, als de l'interior, perquè el país pogués continuar.

Vull esmerçar uns moments per esmentar com un signe especial de patriotisme a l'exili català de l'any trenta-nou el reguitzell, llarguíssim, de poetes que, amb les seves obres, donaren testimoni de la seva fidelitat al país. Recordem-ne alguns: l'Amat Piniella, els escrits al camp d'extermini de Mauthausen l'any 1944. I, ja que torno a parlar de Mauthausen, permetin-me que recordi en aquest moment i saludi el senyor Enric Marcó, secretari general de l'Amical de Mauthausen, que avui està entre nosaltres. I vull també fer una especial menció de totes les dones que van protagonitzar un patiment molt especial en els camps de concentració nazis. Llegia l'altre dia, i tenim aquí entre nosaltres, un llibre de la senyora Neus Català, fundadora del Comitè Internacional de Ravensbrück, que és una bona prova d'això que acabo de dir.

I podríem continuar amb en Pere Quart, recordant el seu «Sant Jordi d'Amèrica», escrit l'any 47 a Xile, i el poeta Carner, Josep Carner, amb el poema «La resposta», de l'any 66, on afirma: «Vinguts del que fórem, restem el que som.»

L'exili català de l'any 39 ha estat fidel i actiu en el manteniment i rellançament de la catalanitat; milers i milers d'actes han donat testimoni d'aquesta convicció, alguns a través de llibres que, fets a l'exili, arribaven a l'interior de Catalunya i foren valuoses eines per al retrobament amb una catalanitat que entroncava amb el passat que aquí se'ns amagava. Eren llibres com *L'esperit de Catalunya*, del doctor Trueta; *La ciutadania de Catalunya*, de Serra i Moret.

En nom de Convergència i Unió, expresso, doncs, el nostre agraïment a tots ells, a totes elles, a tots vosaltres que esteu avui aquí acompanyant-nos, així com constatem la voluntat de seguir contribuint i us demanem que continueu contribuint a la reconstrucció nacional de Catalunya, que, com sempre, necessita tots els catalans.

I, per acabar, vull llegir les paraules finals amb què acabava un article, Ferran Soldevila, publicat a *La revista de Catalunya* el març del 38, amb el títol «Fe en Catalunya», i que deia –i diu–: «Sigui la que és, sigui la que es vulgui, l'eixida d'aquesta guerra no serà la de la mort per a Catalunya si cada català, o almenys els millors, saben enfortir la fe en ells mateixos i ofrenar-la a la resistència i a l'acció patriòtica.» Així ha estat i així ha de seguir essent.

A tots vostès, moltes gràcies pel que han fet.

(Aplaudiments.)

El president

Senyores i senyors diputats, tots nosaltres representem el poble català, que no ha tingut una història de la pervivència com a poble i de la seva condició nacional gens fàcil. Al llarg de la història nosaltres hem tingut de

començar, algunes vegades, de zero. Recordo el 1714, quan vam perdre les institucions i vam perdre la possibilitat de ser un poble en el concert dels pobles del món. I hem de recordar el 1939, on vam perdre la democràcia i Catalunya va ser derrotada.

Per tant, estem avesats a començar i a començar enmig d'una repressió; ens hi hem trobat diverses vegades al llarg de la història. I a la repressió només se li pot respondre a través d'un valor que és el de la fidelitat. I la fidelitat del nostre poble, els de l'interior i els de l'exili, és el que ens permet avui estar amb dignitat, també, en aquests escons que tots nosaltres ocupem. Però els de l'exili, juntament amb els que van morir i amb els que van patir presó, són els catalans que ho van sofrir en el seu propi cos; quan Catalunya va estar perseguida, ells, això, ho van viure també personalment.

I aquest és el sentit del deute que tenim envers ells, perquè han sigut l'exemple de refer-nos a través d'aquestes situacions; de fidelitat, primer, a les conviccions democràtiques, que avui exercim amb normalitat, però que s'hi va arribar a través d'un gran esforç de molta i molta gent; de fidelitat a la nostra llengua i a la nostra cultura, que és el que ens dóna el sentit de la nostra personalitat col·lectiva, i de fidelitat a les institucions. I han sigut aquestes institucions, les que ells van defensar amb la seva pròpia vida i amb el seu propi testimoni, que han fet el traspàs a la institució que nosaltres som aquí.

Lògicament han sigut exiliats des d'aquell soldat que sortia de l'exèrcit republicà, o aquell militant o aquell parent militant d'un partit que corria el risc i tenia de marxar, fins a les persones que representaven la més alta representació de les institucions públiques de Catalunya. Tots.

Però jo avui vull homenatjar, en el record, els presidents de la Generalitat: el president Companys, el president Irla, el president Tarradellas, i també vull homenatjar els presidents d'aquesta institució, del Parlament de Catalunya, que el varen mantenir a l'exili, amb molta precarietat però amb tota la dignitat que els va ser possible: Antoni Rovira i Virgili, com a successor del president Irla; Manuel Serra i Moret, i Francesc Ferreras i Duran.

I precisament aquest últim és el que s'adreça al nou president –que ell encara no coneixia– de la Generalitat ja restablerta, que li adreça unes paraules que avui vull tornar a repetir. Diuen així: «En constituir-se el nou Parlament de Catalunya, creiem que els qui hem mantingut el primer Parlament ja podem renunciar al nostre càrrec amb tota la dignitat que el sostinguérem des de 1932. Així propiciem que, amb un nou Estatut, hi hagi un sol Parlament, amb un nou president i una nova Mesa, i també un nou president de la Generalitat, que nosaltres acceptem i acatem amb l'esperança que puguin emprendre la tasca de presentar al món una Catalunya Estat amb la pròpia llengua, la catalana. Per mi, i crec que per tots els diputats que ens hem mantingut fidels al mandat que el poble ens donà, els nous presidents són, des de la seva presa de possessió, els nostres presidents. Per això declaro que renunciem als nostres així que quedi constituït el nou Parlament.

Deixo la presidència del primer Parlament de Catalunya, de 1932, i passo a ser un altre simple ciutadà més que acata les noves institucions.» Fins aquí, paraules del president del Parlament Ferreres i Duran. Passa a ser un nou ciutadà, un nou ciutadà fet de fidelitat d'una legitimitat democràtica de la qual tots nosaltres som hereus.

És en aquest sentit que els prego que, en aquest moment, i abans de cloure i de suspendre la sessió, que reprendrem a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, fem un aplaudiment a tota la gent que representa l'exili i a tots els que no poden ser presents aquí.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

(La vicepresidenta segona dirigeix el debat en absència del president.)

La vicepresidenta segona

Reprenem la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre els nous reptes de la política agrària (tram. 300-00100/06)

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els nous reptes de la política agrària, presentada pel Grup Parlamentari Popular, i per a l'exposició de la interpellació té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, diu, ara que estem en família –ara que estem en família–, no sé si, conseller, representem gaire més que el que representa el conjunt de l'agricultura catalana en la població activa, és a dir, allò que arriba, més o menys, al 3%. Però bé, en tot cas, també hem de parlar de la qualitat dels pagesos, les pageses i els ramaders de Catalunya, també com els diputats, diu, que estem en aquest moment dins de l'hemicicle.

Honorable conseller, li formulem aquesta interpellació en nom del Grup Parlamentari Popular, amb uns diferents aspectes, amb uns diferents objectius, i en la línia que ens sembla que vostè mateix podrà reconèixer –en

tot cas, no li demanem tampoc aquest reconeixement—que des del Grup Parlamentari Popular intentem aportar al que és també part de l'economia productiva de Catalunya, com és la pagesia en el terme general de la mateixa.

Fa poques setmanes hem fet, conseller, un gran acord a Catalunya, que nosaltres volem explicitar-lo un altre cop aquí, des d'aquesta tribuna, com és un acord en una posició comuna Govern - Parlament de Catalunya —i m'agradaria parlar quasi del conjunt del Parlament de Catalunya—, Govern - Parlament de Catalunya, pel que fa a una posició comuna catalana enfront del que pot ser —i dic «pot ser» perquè sens dubte hi han aspectes que m'agradaria que en la seva part que li correspon d'aquesta interpellació hi pogués fer referència— una reforma de la política agrària comunitària; política agrària comunitària que des del Grup Parlamentari Popular ens agradaria tornar a dir molt clarament que aquest és un tema que no s'exhauria, aquesta reforma de la política agrària comunitària, fins al dia 31 de desembre de l'any 2006. És a dir, creiem que les polítiques de reformes comunitàries pel que fa referència a l'agricultura no s'han d'afrontar, no s'haurien d'afrontar fins al 31 de desembre de l'any 2006, la seva nova entrada en vigor, d'aquestes polítiques comunitàries.

I em refereixo a aquest document, honorable conseller, perquè creiem que, a més, són posicions comunes, algunes d'elles —evidentment, no la seva totalitat—, amb el que és una posició també del conjunt de l'Estat espanyol i de la defensa que ha fet el ministre —i que vostè també ens consta que ha fet en les diferents conferències sectorials—, pel que fa referència a aspectes no solament genèrics, sinó també a aspectes concrets. Deixaré de banda els aspectes concrets, perquè segurament no ens donaria ni temps dins d'aquesta mateixa interpellació, però sí que parlaria dels aspectes genèrics.

I dels aspectes genèrics li voldria fer una referència, honorable conseller, a aquelles polítiques que es poden fer des de casa nostra, que es poden fer des de Catalunya amb les competències que tenim —si no ho recordo malament, competències plenes des de l'any 1995 pel que fa referència especialment a temes d'agricultura i ramaderia, no tant a temes de pesca, però sí en temes d'agricultura i ramaderia— en aquells temes en què d'altres comunitats autònomes no han fet i no fan l'aprofitament total dels recursos i de les possibilitats dels recursos. És a dir, en aquests sobrants, per dir-ho d'alguna manera, quina és la posició del Govern de Catalunya —perquè, en tot cas, també la vam referenciar, però m'agradaria tornar-ne a parlar en aquesta interpellació—, quina és la posició del Govern de Catalunya en aquests sobrants i en les polítiques que es poden fer des de casa nostra, polítiques molt en concret?

Havent parlat d'aquest primer aspecte, d'aquest document, que, com vostè sap, hi va participar activament, i nosaltres li reconeixem el seu treball, amb una proposta que va sorgir des del Grup Parlamentari Popular en una comissió d'Agricultura d'aquest Parlament, i havent arribat a aquest acord, hi ha algunes altres peces importants pel que fa a la política agrària catalana. S'han aprovat lleis tan importants com la Llei d'orientació de política agrària, com la Llei vitivinícola de

Catalunya, i ha entrat al Parlament i està ja en un període avançat —s'han presentat ja les esmenes corresponents per part dels diferents grups parlamentaris—..., pel que fa a referència la Llei de qualitat agroalimentària.

Tot això sorgeix, honorable conseller, d'un llibre blanc de l'agricultura pactat amb els diferents sectors, pactat amb les organitzacions professionals agràries i, després, amb un acord ampli amb els diferents grups parlamentaris, que surt finalment amb un consens en la Llei d'orientació de política agrària. Ara bé, conseller, nosaltres li demanem que comencin a fer un desplegament, que comencin a fer un desplegament d'aquesta Llei d'orientació de política agrària.

Desplegament que, sens dubte, hauríem de veure també reflectit en els pressupostos del proper exercici de l'any 2003, pressupostos que també, d'alguna manera, han d'estar complint —i ens agradaria que fos així i que vostè ens pogués respondre al respecte— amb el mateix Pla de desenvolupament rural i els objectius del Pla de desenvolupament rural i les aportacions que ha de fer el Govern de la Generalitat a aquest Pla de desenvolupament rural per a l'exercici 2003.

Li demanem, conseller, que comencin a fer un desplegament d'aquesta Llei d'orientació agrària; li demanem, conseller, que intentin cercar el màxim de consens possible també pel que fa referència a la Llei de qualitat agroalimentària, i li demanem també, a la vegada, conseller, que, ja que hi ha possibilitats de fer polítiques diferenciades des de casa nostra dins del marc de la Unió Europea..., ja no estic parlant d'un marc estatal, perquè estic parlant des d'un marc més global, que és el de la Unió Europea, amb alguns aspectes en concret.

El primer aspecte, conseller, pel que fa referència al tema cooperatiu. Hi ha hagut unes apostes, en el seu moment, pel que fa referència a la creació de cooperatives de segon grau a Catalunya; hi ha hagut uns ajuts des del Govern de la Generalitat pel que fa a aquest agrupament de cooperatives i potenciar les cooperatives en el seu conjunt a Catalunya. Deixi'm dir-li, conseller, que no tant potser per al Govern de la Generalitat, que també, però per al conjunt de cooperatives de Catalunya ha servit de poc, el que és l'agrupació de cooperatives, i potser ha servit de molt per al que eren les finances de les mateixes cooperatives, que estaven, en alguns moments, en situacions prou delicades per fer aquestes grans fusions, per ser competitives a la vegada les mateixes cooperatives.

Jo no li entraré, conseller, amb exemples de cooperatives que han tingut greus dificultats i que tenen dificultats, com ha estat la Unió de Cooperatives de Reus en el seu moment, o com ha estat Copaga a les terres de Lleida. No, jo li vull parlar, conseller, de futur, i li vull parlar, en tot cas, de quina és l'aposta que el Govern de la Generalitat farà pel que fa referència a potenciar també, a la vegada, el món cooperatiu dins d'aquestes cooperatives de segon grau, i ja sé que a la vegada, també, emmarcat dins dels programes de desenvolupament rural i en els programes que marca la mateixa Unió Europea.

Un altre aspecte important, conseller, i que crec que és de gran preocupació per al conjunt de la pagesia i rama-

deria de Catalunya, i lligat també amb la mateixa reforma de la PAC a què abans li feia referència, és el tema de la problemàtica de contaminacions o possibles contaminacions per nitrats, i a la vegada, també, el que fa referència als temes de benestar animal.

Les directives europees són cada dia molt més exigents. Catalunya, creiem, conseller, no ha de perdre –no ha de perdre– el seu potencial ramader que en aquest moment té, i fan falta polítiques molt decidides per part del Govern de la Generalitat i d'ajuts pel que fa referència als temes de protegir, per una banda, tots els aspectes referents al benestar animal, però també, a la vegada, fan falta ajuts al món de la ramaderia, que no pot afrontar, en molts de casos, tots els aspectes del benestar animal.

Com li deia, en el document que vàrem signar fa setmanes, fins i tot els diferents portaveus, i vostès mateixos com a govern, li parlàvem de les possibilitats d'incloure aquestes mesures dins de les mesures agroambientals. Jo em suposo que vostè, conseller, haurà lliurat aquest document al Govern de l'Estat, al Ministeri d'Agricultura, i ens podrà fer algun comentari, algunes referències, algunes avaluacions del mateix document, que, en tot cas, també és el que li demanem en aquesta primera part de la interpellació.

Resumint, el que li voldríem traslladar en aquesta primera part de la interpellació és el que ara estava dient sobre el document signat fa unes setmanes per part dels portaveus d'Agricultura i el Govern de la Generalitat; el seu trasllat al Govern de l'Estat; aspectes que fan referència a la potenciació de les cooperatives, especialment per fer unes cooperatives competitives a Catalunya; pel que fa referència als temes de benestar animal, i a la vegada –i fa pocs dies estàvem també amb vostè a la Fira Expoaviga– a temes tan importants com la identificació del bestiar, i a la vegada, també, conseller, de totes aquelles polítiques que es poden fer des de casa nostra i totes aquelles polítiques que tinguin possibilitats al Govern de la Generalitat, cercant, això sí, aquelles possibilitats que hi hagi de cofinançament amb el Govern de l'Estat, i també, a la vegada, amb la Unió Europea.

Recordant-li, conseller, que la nostra posició, la posició del Partit Popular de Catalunya i del seu Grup Parlamentari, és que qui faci més –i estic parlant de comunitats autònomes i estic parlant de Catalunya– és qui, d'alguna manera, també després ha d'anar a poder cercar més dins del paquet del que alguns potser no estan fent en el conjunt de l'Estat espanyol i de les possibilitats de cofinançament que hem de fer les comunitats autònomes.

En tot cas, conseller, hi ha alguns aspectes més. En la segona part de la meva interpellació ja hi faré referència.

Gràcies, senyora presidenta, senyores diputades, senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé, moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Fabregat, bé, vostè ha fet, diguem-ne, una exposició en la qual ha tocat una muntanya de coses, no?, perquè ha començat amb la reforma i després ha entrat en temes molt puntuals, alguns, que potser fins i tot només poden afectar..., o almenys només hem analitzat des d'aquesta òptica des de Catalunya.

En tot cas, fer una reflexió sobre la mateixa reforma, no? La reforma o, millor dit, les diferents propostes de política agrària comunitària al llarg dels anys, i especialment des de l'any 90 cap aquí, han estat movent-se, totes elles, quan les primeres, per exemple, la reforma de Scharry, de l'any 90, el que feia era posar el gruix de la política agrària comunitària en el suport al mercat, és a dir, en els ajuts a la intervenció, i, en canvi, una partida molt petiteta a ajuts estructurals i una altra també de molt petita al que és el medi natural. Veiem que l'any 93 ja es comença a modificar; les estructures es mantenen, el medi natural creix una mica més, però el suport al mercat ja baixa, i, per tant, s'introdueixen..., creixen, diguem-ne, els pagaments diversos, compensatoris, per mantenir les rendes de certes produccions europees; per exemple, la producció de cereals, o la producció de farratges, o la producció, per exemple, d'oví i boví, per citar-ne només algunes.

Això ha tingut, a més a més, una inflexió continuada, fins al punt que, quan ens situem ja al voltant de l'any 2000, els ajuts d'estabilització de mercats ja són una xifra tremendament petita i, en canvi, els incentius estructurals –que nosaltres ho podem traduir en programes de desenvolupament rural, amb el que és el PDR en aquest moment a Catalunya, i que és una línia que marca la mateixa Agenda 2000– veiem que ja agafen un volum considerable, les ajudes agroambientals –nosaltres en dèiem abans «els ajuts de medi natural», en deia la Unió Europea «ajuts al medi natural», a la conservació del medi natural– comencen ja a agafar una volada important. I vostè feia referència als ajuts agroambientals, per exemple, pel que fa a les mesures..., a poder aplicar correctament les noves directrius en mesures de benestar animal –després m'hi tornaré a referir un momentet, al que pensem també d'aquestes mesures. I l'estabilització de mercat acaba sent només una partida tremendament petita, però es mantenen les primes a la producció, per garantir, ho repeteixo, la renda mínima d'algunes produccions, sobretot aquelles produccions que, a més a més, vénen també emmarcades les seves regles de joc pels mateixos mercats internacionals i, especialment, per les discussions en el si de l'Organització Mundial de Comerç.

I ara ens hem trobat amb una nova proposta de reforma, una proposta de reforma que, a més a més, jo celebri moltíssim, primer, el seu oferiment en la meva compareixença a la Comissió i l'ofertament posterior, en aquella mateixa compareixença, de tots els grups, i que poguéssim elaborar un document conjunt, com hem elaborat i que hi hagués, d'alguna forma, una proposta catalana, una proposta d'aquesta cambra i del Govern, conjunta, i que hàgim pogut elevar al Ministeri, que no sigui només la proposta d'uns o d'uns altres,

sinó la proposta de tothom. I, a més a més, aquesta mateixa proposta havia estat molt treballada, també –com ja saben vostès–, en les mateixes organitzacions agràries.

Per tant, nosaltres, aquí, jo diria que tenim un cert avantatge, comparat amb molts altres indrets del mateix l'Estat espanyol, no? L'any 2000 vam fer el gran debat sobre el Llibre blanc, que vostè n'ha fet referència abans, i, per tant, un debat fet a totes les comarques de Catalunya, en el qual tothom qui va voler hi poder participar, i després el 2001, en aquesta casa, la Llei d'orientació agrària, amb un consens ampli, jo diria amb un 99,99% de consens, amb els matisos lògics que hi poden fixar, que hi podem fixar tots els grups polítics.

Per tant, nosaltres ja partíem d'aquell avantatge d'haver perdut moltes estones fent un diagnòstic molt clara de com estava la situació en el camp català, i, a més a més, de marcar, també, quines línies havien de ser de futur. Per això, la Llei d'ordenació de la vinya i el vi és fruit, ja, de la Llei d'orientació; la creació de l'Agència de Seguretat Alimentària, la Llei de creació de l'Agència de Seguretat Alimentària també és fruit del contingut de la mateixa Llei d'orientació, o la Llei de qualitat agroalimentària, que suposo que en la propera Comissió d'Agricultura es veurà ja per crear la ponència, pel que m'ha comentat algú de vostès durant aquests dos dies de sessió parlamentària.

I, per altra banda, ja la mateixa Llei d'orientació marca l'elaboració del Pla de regadius de Catalunya, que ha estat presentat també..., ja aprovat pel Govern i presentat en aquesta cambra. I després, els plans d'ordenació sectorials. Vam començar pel Pla de l'oví, perquè és un dels sectors més febles que tenim a Catalunya; vam continuar en paral·lel amb un altre ple degut a les inclemències del temps, reiterades, que ha estat el Pla de reconversió del sector del Maresme, el Pla estratègic del Maresme, i que està caminant, diguem, amb un ritme, amb un consens total i absolut per part de tothom; jo diria que, a més a més, és d'agrair perquè totes les organitzacions que estan operant a la zona, tothom, hi han fet la seva aportació i la seva contribució, i hem aconseguit fer un pla de futur, jo diria, ben fet i prou viable, a més a més.

I després, també el Pla..., a més amb un mandat de la mateixa Llei d'orientació i també de la Moció que tots els grups vàrem aprovar en aquesta cambra, que és el Pla d'ordenació del sector del porcí, però que hem volgut anar més enllà de l'estricta mandat que podia fer nos aquesta cambra, perquè quan entres en profunditat o vols aprofundir en aquest sector et trobes que la seva complexitat és molt més gran que analitzar només un parell de temes; també els mediambientals a què vostè em feia referència abans, però també els sanitaris, però també els de la primera matèria per a l'alimentació; també els de quines fórmules nutricionals s'empren per si es pot eliminar, fins i tot, càrrega contaminant de nitrogen i de fòsfor, i, a més a més, diguem, els punts forts i els punts febles d'un sistema productiu en el qual una part, no la més gran, està formada per ramaders independents i, en canvi, una part gruixuda està formada per integradors i integrats.

O també, el Pla d'ordenació de la fruita dolça, que és previ a la Llei d'orientació, el seu inici, però que s'incardina, diguem, en la Llei d'orientació, on es diu, i en el mateix Llibre blanc, que he de dir que el té encarregat, la seva execució, Catalonia Qualitat.

Per tant, jo diria que quan ens agafa ara en aquest moment, aquesta proposta de reforma, ens agafa a casa nostra, no pas amb el pas canviat, sinó amb molts deures fets i amb moltes qüestions en marxa. Perquè fins i tot –fins i tot– quan la proposta de reforma, que té les seves contradiccions i que van posar de manifest en el mateix document, no?, que, primera, és l'extemporaneïtat de la mateixa reforma, perquè el comissari Fischler diu que no es pot arribar a aquesta fitxa financera fins al 30 de desembre del 2006, i després el cap d'Estat francès i el cap del Govern alemany s'asseuen, discuteixen, parlen i resulta que sí que hi ha els recursos per arribar al 2007, i fins i tot els mateixos recursos poden estirar-se i congelar-se, però estirar-se, i, per tant, mantenir-los fins al 2013, fixant fins i tot la fitxa per als PECO, i fixant fins i tot, a partir del primer pagament als PECO, que haurà de ser el 2005, un increment del 5%, fins als últims anys, que incrementa el 10%, per tant, mantenint fins i tot la fitxa global.

Però, per altra banda, hem d'esperar que algunes de les qüestions de la reforma, primer, en les reformes que es faran..., en les reformes que proposarà el comissari, i esperem que el mes de desembre, per les informacions que tenim, tingui un nou document elaborat..., hagi –entre cometes– «paüt», diguem, el cop que li han donat els francesos i els alemanys dient que sí que s'han de mantenir els acords de Berlín i que hi ha recursos suficients per arribar a l'1 de gener del 2007, i, segon, què passa amb els dos grans temes estrella de la mateixa reforma més enllà de les OCM, què passa amb la modulació i què passa... –perquè vostè hi ha volgut fer referència, amb els estalvis, he entès jo–, què passa amb la modulació i què passa amb la desconexió dels ajuts, no?

Nosaltres..., saben que el posicionament clar és dir: «Escoltin, si a Catalunya hem fet una aposta molt clara pels programes de desenvolupament rural...», que vol dir la política de la canya i de l'instrument per poder pescar, la gent, és a dir, millorar totes les pròpies estructures, des dels plans de millora, la incorporació de joves a l'agroindústria, a tantes altres activitats, o la modernització de regadius...; tot això ho contemplen els programes de desenvolupament rural. A més a més, si aquesta és la millor política que podem fer a Catalunya des d'aquest punt de vista, fins i tot diferenciar produccions –producció ecològica, producció integrada–..., són fórmules que estan incardinades dins dels programes de desenvolupament rural.

Bé, qualsevol estalvi, nosaltres entenem, que es faci en la desigualtat que hi ha en la mateixa PAC, tal qual està concebuda... –i fent demagògia podem dir: «Escolti, la PAC és injusta perquè beneficia la reina d'Anglaterra i la duquessa d'Alba», que és cert, a més a més, i les mateixes estadístiques comunitàries ens diuen quin és el petit percentatge de perceptors que rep el gruix dels ajuts de la PAC. Nosaltres diem: «Escoltin, l'estalvi que es faci amb la modulació» –que entenem que cinc mil euros és poc, com entenem que el sostre màxim de tres

mil euros és molt gran, almenys vist des de Catalunya, perquè no tenim producció, no tenim empreses que rebïn aquests ajuts, no tenim empreses agràries que rebïn aquests ajuts-, «nosaltres entenem que aquest estalvi hauria d'anar a fer polítiques de modernització.»

Entenem una altra cosa, i crec que, aquesta, la compartim tots, davant de la globalització també de l'economia agrària només tenim dos maneres de combatre, que és la innovació –i innovar vol dir fer regadius, innovar vol dir modernitzar una explotació i innovar vol dir que es pugui incorporar un jove amb dignitat, o que es pugui fer la transferència tecnològica adequada, o la investigació prèvia adequada-, i, a més a més, que es pugui singularitzar les nostres produccions. És a dir, si podem tenir una política clara d'innovació en tot el conjunt dels conceptes i a més a més una política clara de diferenciació de les nostres produccions davant del mercat, home!, podem salvar-nos davant de la globalització, també, de l'economia agrària...

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, honorable conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí. Moltes gràcies... Ara acabo, senyora presidenta. Per tant, jo crec que és la línia que nosaltres creiem en què s'haurien d'emprar els fons comunitaris que sortirien si s'aplica realment –veurem ara el document últim-, si s'aplica la modulació.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Per a la rèplica, senyor Fabregat, té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats..., honorable conseller, participem de les seves últimes paraules, conegudes també per l'opinió pública, almenys pel món de la pagesia, amb què vostè ha fet referència als temes, deixi'm que li digui així, dels sobrants, eh?, i del que ha de ser recuperar els sobrants, per dir-ho d'alguna manera, o els estalvis, també per a casa nostra, per a Catalunya.

Li he fet una sèrie de plantejaments, conseller, i em sembla que, per motius de temps, tampoc ha tingut possibilitats de fer-ho. N'hi recordo algun: un era el tema cooperatiu i l'aposta que crec que haurien de fer i que creiem, des del Grup Popular, que haurien de fer per la modernització de les cooperatives, no tant per salvar situacions, que en algun moment aquesta modernització va servir potser més per això de les situacions precàries que en algun moment tenien algunes cooperatives de Catalunya. Voldríem que hi hagués una aposta clara i decidida, i així esperem que sigui, per aquesta modernització de cooperatives de Catalunya, aquestes fusions de cooperatives, i que siguin competitives, també, dins de tot el sector privat i d'aquesta..., del mateix esment que vostè ara feia de la globalització.

Aquest fóra un primer aspecte que li recordariem. I li fariem també alguna proposta respecte de polítiques a nivell de l'Estat espanyol que estan en debat, que en la meua primera part de la interpellació no hi he pogut fer referència.

Vostè coneix com ningú que hi ha la confecció d'un llibre blanc, la confecció d'un llibre blanc, per part del Ministeri d'Agricultura, de tot el món de l'agricultura. I vostè ha dit, i és cert, que Catalunya ens vam avançar en tot això i que hi va haver un gran consens, i, fruit d'aquest consens, s'estan desplegant lleis; entre altres, la Llei d'orientació de la política agrària.

De la mateixa manera, conseller, que li varem demanar, i que ha sigut una realitat, i que ens en felicitem des del Grup Popular, i em sembla que ens en felicitem tots plegats, una posició comuna respecte a la reforma de la PAC, li demanariem, conseller, que féssim una posició comuna, també, i una reflexió comuna, perquè creiem en la importància –i en les meves primeres paraules de la interpellació, de la primera part de la interpellació...– del pes que té, només l'agricultura, ja, en la població activa de Catalunya..., que féssim una posició comuna Govern - Parlament, intentant cercar el màxim de consens sobre el que és el Llibre blanc de l'agricultura a nivell de l'Estat espanyol; una posició comuna des de Catalunya. Li demanariem, conseller, que liderés aquesta posició comuna, i ens brindem des del Grup Parlamentari Popular a incorporar-nos a un grup de treball, en el que vostè cregui oportú, que es pugui fer des de la mateixa Conselleria.

Li he recordat el tema cooperatiu; em sembla que estem d'acord en els grans principis de reforma de la PAC, però vostè ha apuntat, en la seva..., en la part, també, de la seva primera part de la interpellació, un tema que no ens deixa de preocupar, en el conjunt de Catalunya, i que a vostè mateix, al que li parla i a la majoria de diputats portaveus de l'agricultura catalana, els preocupa pel que és el territori lleidatà, com és el canal Segarra - Garrigues. M'agradaria, conseller, que pogués fer algunes referències a informacions que han anat gotejant –parlant d'aigua– també pel que fa referència a aquesta gran obra, amb participació financera de més d'una administració, i que em pogués dir com estan totes les fases referents al canal Segarra - Garrigues, perquè sens dubte aquest també és un tema importantíssim de l'orientació de la política agrària futura.

Honorable conseller, des del Grup Parlamentari Popular, li plantejarem en el proper Ple del Parlament una moció, d'alguna manera cercant o intentant cercar aquest consens d'una posició comuna pel que fa referència i d'aportacions al Llibre blanc de l'agricultura de l'Estat espanyol; d'una aposta clara, ferma i decidida, també, sobre el cooperativisme i el que fa referència a la competitivitat de les cooperatives a nivell de Catalunya, en el que fa referència a la seva modernització, és a dir, l'aplicació de recursos des del Govern català. També garantir –no ho ha dit, espero que en les seves paraules, ara, hi pugui fer referència– tots els recursos que són necessaris per al desenvolupament del Pla de desenvolupament rural pel que fa referència a l'any 2003, i si té temps, també, en la seva part, segona part de la interpellació, ens agradaria que ens pogués fer,

també, algunes referències al que fa referència –valgui la redundància– al tema del benestar animal.

Valgui, conseller, l'anunci que li faig, també, des d'aquesta tribuna en nom del Grup Parlamentari Popular, que nosaltres presentarem en un proper ple un tema, creiem, d'una gran importància en el qual el seu Departament –i vaig acabant, senyora presidenta; acabo ja, senyora presidenta–...

La vicepresidenta segona

Molt bé.

El Sr. Fabregat i Vidal

...d'una gran importància, també, per a l'economia productiva de Catalunya, però que sens dubte el seu Departament hi té molt a veure, veurem qui respon de part del Govern, no?, que és els temes de possibles contaminacions per nitrats, és a dir, tot el que fa referència als purins, amb propostes que li farem des del Grup Parlamentari Popular i que esperem poder consensuar amb vostès com a Govern i també amb el conjunt de grups de la cambra.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, honorable conseller.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Honorable conseller, quan vulgui té la paraula per a la rèplica.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, intentaré, amb el temps que em queda, de respondre-li les set o vuit qüestions que han quedat al tinter o que ha plantejat de nou.

Món cooperatiu: concentració sí, eixugar dèficits de mala gestió no. I jo crec que això queda clar. El que diu el Pla de modernització i concentració diu això, escolti: crear estructures fortes però regides amb criteris estrictament empresarials; una cooperativa no és una casa de beneficència: dependria del Departament de Benestar Social i no del Departament d'Agricultura.

En les produccions, i lligat amb el Llibre blanc, miri, escolti'm, posició comuna a Catalunya? D'acord –d'acord, d'acord–; vull dir, si ens hem de posar d'acord, posem-nos d'acord. Miri, no s'ho prengui malament, de la forma que ho deia, no és que menyspreï l'acord de Catalunya, al contrari, el vull, el necesito i crec que ens hem posat a disposició de tots els grups per poder fer-lo fa poques setmanes, amb el que és la posició catalana. El problema és: com incidirem nosaltres, des d'aquí, que el Llibre blanc de l'agricultura espanyola digui exactament allò que a nosaltres ens interessa? Aquest serà... No, no, no, senyor Fabregat, aquest serà el nostre problema, perquè els grups polítics faran el joc que toca, les organitzacions agràries, també, perquè jo m'he trobat molt incòmode quan un dia a la tarda, un dilluns a la tarda, vaig a defensar la regionalització de l'arròs i al matí les organitzacions han dit que no. I consta en acta. M'entén? I jo em que-

do, com vulgarment es diu, amb el cul enlaire. Perquè, a veure, jo tinc un document signat amb els valencians i amb les organitzacions catalanes per defensar la regionalització de l'arròs, m'entén? I al matí les organitzacions estatals, els representants que hi ha estat, que devien ser d'altres comunitats autònomes que no eren, precisament del País Valencià ni de Catalunya, han votat en contra, han dit que la regionalització de l'arròs no interessa. I, per tant, sí, però veurem amb quin èxit podrem nosaltres influir... Tot i això, deixi'm dir-li una cosa: hi estem participant activament. Sí. Vam estar, hem estat, estem en l'equip que es va estar redactant, i per tant, hi estem col·laborant intensament des del Departament.

I després, una altra cosa, que va relacionada amb tot el paquet, no? Necessitem una mica més de rigor en tot el conjunt de l'Estat, també en l'aplicació de totes les mesures. Ho dic perquè vostè feia referència als sobrants i, per exemple, als programes de desenvolupament rural... Nosaltres, o sigui, no li preocupi l'aportació de Catalunya; nosaltres hem anat a la fitxa màxima que se'ns ha permès, fins al punt que estem recuperant recursos fent la nostra aportació, vull dir, sense escatimar ni una pesseta. Dit d'una altra manera: no es perdrà ni una pesseta d'ajuts comunitaris per falta de cofinançament de la Generalitat. I el pressupost del 2003 contempla –l'esborrany de pressupost, el projecte de pressupost, com se'n digui, del 2003– contempla, precisament, el cofinançament de totes aquelles mesures dels programes de desenvolupament rural que són necessàries o del programa PRODER, perquè una part també passa al programa PRODER. Ara, ens trobem algunes coses amb dificultats: l'agroindústria, per exemple. La nostra agroindústria representa el 22% de l'agroindústria a l'Estat espanyol i, en canvi, aquí sí que es va voler regionalitzar per part de l'Estat i algunes comunitats autònomes, i nosaltres participem només en el 8% dels recursos. Per tant, es fa molt difícil poder atendre totes les sol·licituds.

Benestar animal: jo, en benestar animal, tinc un plantejament, és a dir, que és el següent, no? A veure, hi ha alguns aspectes de benestar animal que estan pensats, realment, en la cabana ramadera europea, però hi ha alguns aspectes de benestar animal, com per exemple una proposta danesa que no..., crec que no s'aprovarà durant la seva presidència comunitària, que està pensada exclusivament en clau de mercat. És a dir, per limitar les transaccions comercials entre els països del sud, entre els quals estem nosaltres, i els països del centre i nord d'Europa. O per limitar també el transport dels nous països que s'incorporaran a la Unió Europea amb la resta de països. Per tant, no són mesures tant de benestar animal com simplement l'excusa del benestar animal la posen sobre la taula, la posen com a excusa, diguem, per limitar el que són els comerços.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

Canal Segarra - Garrigues, en el qual hi ha dues administracions a actuar: l'Administració de l'Estat i l'Administració de la Generalitat. Home, hi ha una cosa que no se'ns escapa: és una obra complexíssima, a més a més, perquè en tres anys hem passat d'un canal virtual a un canal real. És a dir, hem passat de tenir uns do-

cuments els quals eren declaracions on es deia quina aigua havia de tenir una..., és a dir, com es distribuïa... la distribució de cabals, per dir-ho més exactament. O quina era la hipotètica zona regable a l'hora de trepitjar territori, començar amb els parcel·lars, saber exactament quina era la superfície regable, quines són les quotes per on ha de passar el canal, com ha de passar el canal, on hi ha falles al territori, on hi ha jaciments arqueològics o qualsevol altra cosa, tot el tema mediambiental, el propi estudi d'impacte ambiental vull dir que contempla una pila de condicionants i limitacions, i crec, m'atreveria a dir, que s'estan complint. I es va dir, es va anunciar molt clarament que el 2002, per part de l'Estat, començaven les obres, i ja han començat, i el 2003 es comença per part de la Generalitat de Catalunya.

Home, miri si es comença que la licitació està en marxa, s'han obert pliques, la mesa de contractació ja s'ha reunit, i suposo que, malgrat que és un plec en el qual hi ha muntanyes de caixes de papers, suposo que els tècnics estaran en condicions de fer una proposta durant els primers 15, 20 dies de desembre, i per tant, tot el que és la xarxa de rec que correspon al Govern de la Generalitat estaria adjudicada aproximadament el 15 o 20 de desembre, si la informació tècnica que ens arriba per part de la mesa de contractació es pot mantenir, a causa, repeteixo, que s'han de fer anàlisis tècniques de l'obra, des d'un punt de vista d'enginyeria; anàlisis econòmiques, des del punt de vista de tot el paquet global: què han d'aportar els regants, com ho han de pagar, quin és el finançament? I l'aportació de la Generalitat, i després totes les anàlisis jurídiques, perquè vostès saben que al costat de la part de la proposta econòmica i la proposta, diguem, tècnica, hi ha també tota la paperassa que envolta una obra d'aquesta envergadura, de més de 180.000 milions de pessetes, i tan complexa, a més a més.

I, a més a més, en paral·lel, tota la redacció de projectes, l'adaptació de projectes, escoltar l'opinió de tothom, que no és fàcil, malgrat això, deixi'm-li dir que a hores d'ara ja hi ha trenta municipis en els quals s'han aprovat ja els decrets de conservació parcel·laria, vol dir que hi ha firmat ja el gruix suficient de pagesos perquè la concentració parcel·laria pugui tirar endavant, i, per tant, jo crec que està seguint el ritme una obra tan complexa al ritme que està establert a l'inici, per tant, al 2004, també... perdó, el 2003, la primavera del 2003, també, l'obra que correspon a la Generalitat podrà estar començada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el sector lleter (tram. 300-00201/06)

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el sector lleter. En nom d'Esquerra Republicana, el presenta l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs, que té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, com vostè sap aquesta interpellació sobre el sector lleter català arriba en un moment certament de preocupació i d'incertesa, preocupació i incertesa per aquest sector, motivada, segurament, per una crisi que en podríem dir de caràcter estructural, que no és pas nova sinó que ve de lluny, ve d'anys enrere, però que ara segurament queda més visualitzada que mai, i que situa en una posició complicada, difícil, la viabilitat i la continuïtat de moltes explotacions familiars lleteres del nostre país.

I en aquest sentit hem de posar avui, en aquesta interpellació, si més no, tres consideracions clares, o tres punts molt clars damunt la taula: la forta caiguda dels preus de la llet als productors per part de la indústria, primera qüestió; el greu incompliment de les quotes lleteres assignades, per tant, assignades per la Unió Europea, repartides, redistribuïdes dins l'Estat espanyol, segona, greu incompliment, i tercera, la passivitat de les administracions, possiblement davant aquest fet, el de mirar cap a una altra banda, amb la complicitat –i ho vull dir amb tota claredat– amb la complicitat i la participació també, no vull obviar-ho de cap de les maneres, de molts pagesos, de molts ramaders que s'han deixat endur, que s'han deixat enlluernar per unes propostes –diguem-ne que perverses en molts casos– de la indústria, de la gran indústria, i de fet, aquest picar l'ham ha quedat demostrat que ha suposat pa per ahir, però segurament gana per avui o per demà.

La radiografia és clara: a Catalunya tenim unes 90.000 vaques de llet, aproximadament, i una quota assignada d'un 600.000 tones. Però, per contra, tot i tenir aquesta quota assignada, el consum a Catalunya és de 919.000 tones. És a dir, que es produeix, aquí, un diferencial de més de 300.000 tones, fins a arribar a poder-nos autoproveir, i per poder-nos autoproveir necessitaríem, naturalment, més quota, i necessitaríem, doncs, més quota que equivaldria a unes 40..., a una mica més de 40.000 vaques.

L'incompliment i la manca de control del sistema de quotes, efectivament, vostè segur que m'ho dirà, i és així, certament, no és un problema, no és una situació que es produeixi a Catalunya únicament, per descomptat que no. No es produeix a Catalunya en exclusiva, ben al contrari, però el Govern de Catalunya –i aquí hem de parlar del Govern de Catalunya– no s'hi pot mostrar aliè, de cap de les maneres. Certament, determinades comunitats autònomes de l'Estat espanyol encapçalen el rànquing, eh?, amb aquesta deixadesa, amb aquest frau –parlem ben clar. Es troben al davant, i amb diferència, en l'incompliment de les quotes, d'un incompliment que comporta un frau econòmic a la hisenda pública, un frau econòmic a la Unió Europea. I, a més a més, penso que podem dir amb claredat que és un frau i és un incompliment que, a determinades comunitats de l'Estat espanyol compten, implícitament, amb els governs de les seves comunitats respectives, la qual cosa jo diria que encara ho fa molt més greu, no?

Les xifres ho demostren clarament: la quota de llet que la Unió Europea va assignar a l'Estat espanyol ascen-

deix a 6.040.000 tones, molt per sota dels 8 milions, més de 8 milions de tones que consumim. Per tant, se'ns va assignar molta menys quota lletera de la que necessitàvem, i per tant, aquí, també, en aquells moments, hi degué d'haver una responsabilitat dels negociadors del Govern espanyol, en aquell moment el ministre Romero, si no m'equivoco, devia ser, en aquell moment, l'encarregat de negociar amb Europa en el moment de l'entrada a la Comunitat, aquesta assignació de quota que, com dic, doncs, és insuficient claríssimament, no?

I es pot, amb aquestes dades, també, afirmar que a l'Estat espanyol es produeix més d'un milió de tones a l'any de llet negra. Més d'un milió de tones a l'any de llet negra. Pot semblar una paradoxa, que una cosa tan blanca com la llet puguem estar parlant de llet negra, però, efectivament, quan diem això volem dir aquesta llet que està fora de control, aquesta llet que es produeix i que, per tant, eludeix completament la fiscalitat, i estem parlant d'un frau, a nivell de l'Estat espanyol, que podria voltar, o potser em quedo curt, no ho sé, però podria voltar els 78 milions d'euros, que vénen a ser uns 13.000 milions de pessetes, i aquí hi han participat, claríssimament, tota la gran indústria làctia espanyola i, per tant, doncs, no cal que diguem noms, però Puleva, Central Lechera Asturiana, és a dir, la majoria de la gran indústria làctia espanyola.

I em sap greu, però, conseller, aquesta potser seria una altra qüestió que a nosaltres, com a país, ens ha de preocupar, ben segur, perquè parlem d'indústria làctia espanyola, i parlem d'indústria làctia espanyola perquè no podem parlar d'indústria làctia catalana. La indústria làctia catalana no existeix. Avui ja no existeix la indústria làctia catalana, malauradament. Ja no tenim indústria làctia pròpia, i possiblement, de les últimes indústries catalanes que vam perdre devia ser, si no m'equivoco, una empresa que vostè coneix perfectament: Granja Castelló, de Mollerussa, quan va ser absorbida o adquirida, comprada per Puleva.

Sí que disposem, però, de petites i mitjanes cooperatives, però que en la majoria dels casos pràcticament el que fan és realitzar una única funció o una funció de recollida, pràcticament, de la llet, i el que fa és encarregar-se, després, de vendre la llet a altres indústries.

Però tenim també una realitat cooperativa que transforma i que elabora producte, com pot ser el cas de Copirineu, que, afortunadament, sembla que està seguint una bona orientació, i això és de celebrar, i també tenim el model que representa la Cooperativa Lletera del Cadí que, efectivament, crec sincerament que és un model a seguir, és un model a imitar pel seu rigor, per la professionalitat que ha permès, per exemple, que l'any 2001 es pagués la llet al soci ramader de l'Alt Urgell i la Cerdanya a 58,55 pessetes el litre, mentre que la mitjana a Espanya era de 50,55 pessetes, és a dir, més de 8 pessetes, en molts casos més de 10 pessetes més per litre, doncs, que al conjunt de l'Estat espanyol, que hem de recordar també que Espanya és el país de la Unió Europea que paga a un preu més baix el litre de llet.

Per tant, estem parlant d'un sector lleter català, honorable conseller, que cal impulsar, que cal fomentar, que cal recolzar per moltíssimes raons. La primera, home!,

perquè produeix uns productes que són importantíssims, que són bàsics, que aporten, doncs, uns aliments de nutrició molt, molt importants, però després també, doncs, i en això hi haurien altres productes, és clar, però en això també hem de dir que és important perquè bona part del nostre país, bona part del nostre territori manté la seva població o el seu equilibri precisament per aquesta disseminació en el seu conjunt d'explotacions, d'estabulacions agràries que permeten, encara, que hi hagi, doncs, que hi hagi vida i que hi hagi activitat en molts nuclis que es troben situats, doncs, a les nostres capçaleres de les nostres valls. Per tant, també és molt important per al reequilibri del país, i també de manera molt especial per a zones desafavorides i per a zones de muntanya.

Però, malgrat aquesta importància cabdal, l'evolució del sector lleter català no ha anat cap amunt, és a dir, ha anat cap avall. I també les xifres, les estadístiques ens ho diuen claríssimament. Xifres del mateix Departament ens diuen que les explotacions lleteres catalanes, en els darrers sis anys, s'han reduït a la meitat. És a dir, el 50% de les granges de llet de Catalunya en els últims sis anys n'han tancat el 50%. La meitat han tancat, eh? I aquí, doncs, ens podríem estendre, però també hem de dir una cosa bona: efectivament, efectivament, és a dir, hi ha menys granges, però produeixen més, produeixen millor, i això és molt important, també. Produeixen més quantitat de llet. Les explotacions s'han reduït, però es produeix, doncs, un augment de la mitjana de quota per explotació i això és bo. Això és bo, però també les xifres ens diuen que existeixen, doncs, moltes explotacions que avui hi són –que avui hi són–, però si no fem aquest pla que jo li apuntava, d'impuls del sector lleter català en el seu conjunt, ens podríem trobar que en els propers anys, doncs, s'accelerés aquest tancament. Per què ho dic això? Ho dic perquè el 47% de les explotacions catalanes no superen els 200.000 quilos de quota –no superen els 200.000 quilos de quota–, el 47%, i només el 37% o el 38% superen els 300.000 quilos de quota. I una mica hi ha un acord entre tots plegats, no?, que xifraríem que el límit, doncs, de viabilitat d'una explotació lletera al nostre país caldria ubicar-lo, situar-lo justet –justet, eh? – en aquests 300.000 quilos de quota; ja dic justet, justet, perquè la viabilitat econòmica hi és a base d'hores, a base de jornals, a base de no fer festes, per tant, justet, justet.

Després, en el torn de rèplica continuaré una mica, doncs, amb un seguit de propostes que penso que ens podríem posar d'acord, en la propera sessió plenària, en el debat de la Moció que el nostre Grup ja anuncia que presentarà.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Ausàs, bé, jo crec que hem d'analitzar el sector en la seva realitat total i absoluta, no?, però, a més a més, tenint en compte, i estic d'acord amb vos-

tè en algunes de les apreciacions que ha fet, no?, el marc en el qual ens movem, el marc comunitari, per una banda, quan parlàvem abans, en la interpellació del senyor Fabregat, de la reforma, que la reforma planteja, fins i tot, algunes propostes, no?, i que nosaltres, tots plegats hem dit que, potser, diu, «que ens deixin com estem, no?», fins i tot que no ens toquin el sistema perquè el sistema ha estat positiu en clau de la producció ramadera de vacum de llet a Catalunya. Per què ha estat positiu? Home, miri, si nosaltres... –vostè ha explicat el cens–, nosaltres tenim 1.633 explotacions vives, diríem, actuant, d'uns quasi 91.000 caps productius, i per tant, tenim quasi 600.000 tones de quota, que tenim, per tant, nosaltres.

Si ficats en el marc espanyol, fixi's bé, el sector lleter català representa el 3% del conjunt de les explotacions lleteres que hi ha a l'Estat espanyol, el 8% de les vacques i el 10% de la producció, és a dir, vol dir que nosaltres, se'n desprèn ràpidament que el sector productiu làctic català és un sector, diguem, d'alta rendibilitat, des del qual s'ha fet un gran esforç de modernització, de modernització en genètica, bàsicament; és a dir, comprant la millor genètica, els millors exemplars perquè siguin d'alta rendibilitat, i perquè s'ha fet una gran inversió, també, en innovació, amb instal·lacions, amb maneig, en tots els aspectes, no? I vam compartir una estona amb tots els portaveus... Per exemple, a Expo-avia vam poder veure, per exemple, que això és així, que hi ha una gran oferta tecnològica d'innovació en tots els sectors i també en el sector del vacum de llet.

Nosaltres hem sofert una davallada en nombre d'explotacions, però, deixi'm dir-li una cosa, sort n'hem tingut –sort n'hem tingut– perquè hi havia explotacions molt petites amb gent molt gran. I una cosa que ens ha anat molt bé, encara que sembli una gran contradicció, és l'establiment de les quotes. L'establiment de les quotes ha permès un mercat intern en el si dels estats, i per tant, a casa nostra molta gent ha pogut plegar dignament de l'activitat, gràcies a la venda de les quotes; quotes, a més a més, que han comprat els seus veïns i que per això avui tenim una producció molt superior.

Fixi's bé que la mitjana de producció nostra és una mitjana molt superior a la del conjunt de l'Estat espanyol, i una mitjana que se situa prop del que són els tradicionals països productors o altament productius, com poden ser Dinamarca i Gran Bretanya, i estem situats per damunt d'Alemanya o França. Per tant, això vol dir que a casa nostra s'han fet les coses molt bé, la gent ha invertit. I, per tant, fins i tot, deixi'm que li digui una altra cosa, no?, és a dir, quan diem els rendiments per vaca, no?, els rendiments per vaca i any estan per damunt dels set mil quilos.

Ara, no fa gaires dies un ramader em deia: «Abans que s'abaixés, abans que hi hagués, ara, aquestos mesos en els quals la llet porta un preu diferent, jo tenia un càlcul fet en una explotació de vuitanta hectàrees, en la qual em faig tot el farratge, que em sortia un benefici net d'onze pessetes per litre de llet i hora, o sigui, tenia el càlcul afinat en la...» Què vol dir això? Home, això no es pot aconseguir si no hi ha una alta innovació tecnològica en tot el mateix procés.

Nosaltres hem tingut, ho sap prou bé, un increment important de quota que en l'última distribució que jo..., va ser l'última sectorial d'agricultura que hi va assistir el conseller Marimon, al novembre del 99, en la qual ens van assignar quasi 56.000 tones més de llet. Per distribuir aquestes tones, a més a més, vam acordar uns trams amb les organitzacions, uns trams fins a 50.000 quilos, fins a 150, fins a 250, fins a 500, fins a un milió i més d'un milió, potenciant, precisament, els que menys quota tenien assignada, en detriment dels que més quota tenien assignada, i, a més a més, amb una distribució addicional de 25.000 quilos per explotació que hagués tingut un jove incorporat els últims cinc anys. La nostra paradoxa va ser que, bé, hi havia quasi un 30% de les explotacions de Catalunya que tenien un jove incorporat els últims cinc anys al front de l'explotació i que ens molts casos, fins i tot, hi havia hagut la creació d'associacions, diguem, de concentracions d'un, dos, tres, quatre ramaders per tenir una única explotació, no igual a tot arreu, és evident, no igual a totes les comarques i, fins i tot, entorn d'algunes concentracions, siguin SAT o altres fórmules associatives, com poden ser cooperatives, fins i tot, un estalvi en el maneig de l'alimentació molt important, que segurament vostè a la seva comarca deu saber com funciona o, per exemple, a les comarques gironines, a la vall d'en Bas, la mateixa Cooperativa de la Vall d'en Bas fent el sistema d'alimentació que estan fent.

Ara, aquí hi ha altres problemes –hi ha altres problemes–, vostè feia referència al preu de la llet, és cert. És cert, avui en aquest moment hi ha una caiguda de preus importantíssima, una caiguda de preus desigual, a més a més, per productors i per centrals de recollida, és a dir, molt desigual per productors i per centrals de recollida que això vol dir que aquells, també les centrals que tenen un sistema en concret de treballar i aquells dels productors que tenen un sistema concret de treballar, poden donar, poden treure, avui per avui, encara millor rendiment que potser el veí de la vora, que ho fa d'una manera diferent o que ho porta a una central diferent. Per què? Perquè vostè mateix feia referència a la cotització, al soci de la llet en la Cooperativa de l'Alt Urgell, la Cerdanya, de la Cooperativa del Cadí. Per tant, des d'aquest punt de vista, també, hi ha una desigualtat tremenda.

Ara tenim un problema molt mal estructurat i, a més, molt mal resolt, que és el problema de les quotes i... No, el problema de les quotes no són un problema. El problema és l'incompliment de les quotes i que, segons es va discutint, a l'Estat espanyol hi podria haver en algunes comunitats autònomes al voltant del 40, 45% de producció, diuen, de llet fora de quota. I diuen que a casa nostra podríem estar entre el 3 i el 6 o el 7%, diuen, de producció fora de quota. Però és molt difícil, per part d'una comunitat autònoma i per part del Govern de la nació, procurar, o sigui, intentar entrar en aquesta qüestió, si no es fa com s'està intentant fer ara. És a dir, no és fruit de la casualitat que el Ministeri d'Agricultura demani al Ministeri d'Hisenda que intervingui en aquest tema. És fruit d'un acord en el qual nosaltres vam participar, nosaltres vam dir que estàvem plenament d'acord que, si hi ha frau en el sector i no hi ha manera..., perquè hi ha la figura del primer compra-

dor i després la figura de tots els intermediaris i, a més a més, nosaltres no podem accedir en les dades de tota aquella llet que surt de Catalunya i que se'n va a qual-sevol altra central lletera que estigui situada a l'Estat espanyol. De la seva comarca jo he vist, per exemple, com surten els camions de grans ramaderies de vacum de llet i, en canvi, se'n van a l'altra extrem d'Espanya, i que, si a més a més vostè fa el càlcul, fins i tot, de dir: «Escolti, aquesta llet transportada des de l'Alt Urgell fins a Galícia val tant, transportada –sumem-hi el bric, no hi sumem la fabricació ni tota la resta, sumem-hi el bric i sumem-hi el transport–, una altra vegada, fins a una gran superfície a Barcelona, resulta que la llet està venuda al preu de mercat, per sota, en l'oferta que fan promocional, perquè utilitzen molt les grans superfícies per fer la promoció amb la llet, la llet aquella està per sota de, simplement, aquests preus, aquests tres conceptes de preu de cost. Aquí hi ha alguna cosa que no funciona bé.

Nosaltres ens vam posar d'acord amb el Ministeri que la millor manera era actuar fiscalment, és a dir, fent una investigació fiscal perquè serà la manera d'arribar a l'arrel del problema, i –ho repeteixo– perquè, com tantes altres vegades, no som nosaltres els inductors del problema, som els que patim la repercussió de coses mal fetes en d'altres indrets.

«No tothom deu estar net a casa nostra.» Bé, ho sabrem –ho sabrem–, la situació fiscal ens ho dirà, la inspecció fiscal ens ho dirà i, per tant, nosaltres –ho repeteixo– estem plenament d'acord, i així ho hem manifestat a la taula sectorial corresponent, i no tothom a la taula sectorial hi ha estat d'acord, però, l'adhesió del Ministeri ha estat molt ferma.

Nosaltres vam posar moltes esperances en la interprofessional Inlac. Una interprofessional és un organisme a nivell de tot l'Estat, en el qual hi participen tots els sectors del procés: en les cooperatives, en la producció amb altres fórmules, en les organitzacions agràries, en les centrals, els comerciants, diguem, les centrals, i la veritat és que ben poca cosa s'ha fet, per no dir que no s'ha fet absolutament res. Jo dic que Inlac ha estat poc operativa, en conjunt. Per què? Perquè, potser, tal vegada la pressió de les grans centrals ha estat superior a la influència...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Acabo, senyor president.

El president

No sap la feina que tenim aquesta tarda, encara.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...que puguin tenir les pròpies organitzacions agràries o les cooperatives.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, el problema, en absolut no són pas les quotes, no?, sinó que és l'incompliment d'aquest sistema de quotes, perquè, home, les quotes ens convenen i les quotes les necessitem, i d'això ja n'han parlat, doncs, tots els portaveus d'Agricultura, doncs, en la proposta de política agrària comuna que fem des de Catalunya, i hi estem tots d'acord: ens convé la continuïtat del règim de quotes lleteres més enllà del 2008. Per què? Perquè pensem que avui per avui és el sistema millor, més òptim per contenir els excedents de producció, per mantenir els preus, etcètera, però, és clar, durant molts anys, justament, l'incompliment d'aquest sistema de quotes, doncs, diguem que ha fet pagar en bona part justos per pecadors, no?

D'una banda, hi perden els ramaders; hi perden els ramaders perquè, com deia abans, han estat animats per la gran indústria a produir i a produir al marge del control fiscal perquè, doncs, era molt rendible, la llet negra es pagava a bon preu i a més a més no s'havia de declarar. Aquesta persona que en tot cas considero que té una responsabilitat alta per avenir-se a aquest joc, per descomptat, doncs, veient que es guanyava bé la vida, efectivament, feia instal·lacions, millorava l'explotació i alhora que la indústria després d'engrescar el ramader, després d'animar-lo a produir més del que li corresponia produir, diu: «Doncs, ara em planto i unilateralment –unilateralment– decideixo abaixar el preu de la llet per sota del cost de producció.» Unilateralment, sense encomanar-se a ningú i, a més a més, sense acordar ni parlar amb el sector, la qual cosa ha produït que aquestes explotacions, aquests joves ara tinguin un problema seriós. Segurament hauran de tornar un seguit de préstecs, de crèdits per millora de les explotacions i, a més a més, es troben en fals, per descomptat.

Però també hi surt perdent qui ha complert seriosament, que, efectivament, n'hi ha molts que compleixen seriosament, eh?, que voldrien produir més, però que voldrien, ostres, voldrien que la seva explotació fos molt més viable. I perquè sigui molt més viable hauria de tenir molta més quota, i hauria de poder produir i hauria de produir més per poder contractar una persona o dues, doncs, que pugui compaginar la feina.

I, per tant, d'això en parlarem després, però avui..., o no en parlarem després, ja en podem parlar ara, però és una altra de les qüestions que caldria plantejar. Hi ha dificultats importants, i el sector s'hi troba, per poder contractar, doncs, mà d'obra en aquest sector, i, escolti'm, realment, posa límits i traves a la viabilitat de les explotacions, no? Deia que ens convindria la quota, ens convindria millorar-la i ampliar-la, i, a més a més, mantenir-la més enllà del 2008.

Però voldria parlar també del tema de la qualitat, no? Des de determinats sindicats agraris, Unió de Pagesos, temps endarrere, recordo que es va fer una campanya de mirar les qualitats i controlar les qualitats de determinats productes làctics, de llet, que apareixien, doncs,

en el mercat, no?, i sembla que aquesta llet, doncs, provinent, moltes vegades, d'aquesta llet negra per part, doncs, de determinades indústries no complia els requisits mínims de qualitat que caldria, doncs, exigir, no?, i aquesta és una qüestió que des del Govern de Catalunya també pensem que caldria posar-hi, doncs, una especial cura, perquè aquest producte, aquesta llet, es paga o es compra, s'adquireix en el mercat a un preu baix, però això va en detriment, per descomptat, del conjunt del sector. És a dir, la inundació d'aquest tipus de productes en el mercat el que fa és rebaixar preus, i, per tant, no podem permetre'ns el luxe de, des de Catalunya, lluitar per la producció, sinó que hem de lluitar per la qualitat.

Caldria també facilitar la incorporació de joves com a titulars de les explotacions. Vostè parlava abans, i ja ho ha dit, i és cert, a més a més, del fet que el repartiment de l'ampliació de la quota lletera es va fer seguint uns criteris en els quals hi havia aquests. Potser seria bo fer un pas més enllà, honorable conseller, i mirar, des del Govern de la Generalitat, d'establir un pla financer per a l'adquisició de quotes. És a dir, avui els joves tenen, realment, dificultats serioses per poder adquirir quota al preu de mercat. L'exemple de què jo li parlava abans de la Cooperativa del Cadí –que, probablement, es faci a altres llocs, d'aquest li'n parlo perquè el conec–, la Cooperativa del Cadí finança en els seus socis l'adquisició de quota i no deixa que ni un sol quilo de quota del seu àmbit d'influència se'n vagi fora, perquè convé, de totes totes, mantenir...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ausàs i Coll

...aquestes explotacions.

El president

Senyor diputat, haurem d'acabar.

El Sr. Ausàs i Coll

Acabo de seguida. Des del Govern de Catalunya, potser seria bo de, doncs, establir un pla d'aquestes característiques per al conjunt del país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, deixi'm... Vostè ha fet referència a un tema que no m'ha donat temps abans, no?, que és la qualitat de la llet. El que passa és que jo li puc parlar de la qualitat de la llet en la producció a Catalunya, és a dir, tot allò que es fa aquí, entre altres coses, perquè des de l'any noranta-quatre tenim, entre el conjunt del sector i el mateix Departament, el Laboratori Interprofessional Lleter, l'Allic, no?, a través de

l'Associació Interprofessional Lletera de Catalunya, que, per cert, laboratori que presideix, en aquest moment, un membre d'Unió de Pagesos.

És a dir, jo diria que a Catalunya el conjunt del sector ha fet una gran aposta per la qualitat. En aquest moment l'Allic està portant el control de qualitat de 1.400 explotacions lleteres de Catalunya. Per tant, més de 400 milions de litres de producte, i més d'1.800.000 determinacions es fan, precisament, per al control de la qualitat. Una altra cosa és els límits mínims en què pugui arribar la llet de certes empreses o de certes línies d'oferta en el mercat, que aquesta és una altra qüestió.

Ara bé, amb el règim de quotes, que vostè hi tornava a fer referència, nosaltres, en aquest moment, amb la reforma tenim un perill greu. Si ens ha passat el que ens ha passat amb un únic règim de quotes, què ens podria passar amb els dos règims de quotes que alguna de les propostes planteja, que planteja un règim de quotes per al mercat estatal i règim de quotes per a l'exportació? Això seria el caos total i absolut a tots els nivells. El que passa és que també hem de tenir en compte, bé, que en el mercat de la llet no opera només Europa, sinó que hi ha un mercat de la llet en pols i que tenim uns competidors forts, a través de l'Organització Mundial de Comerç, que són els americans. No oblidem que un part important de les caigudes de preus, també, a part del consum, a part de la producció, a part del tot el que hi vulguem dir, ens vénen donades també de la mateixa Organització Mundial de Comerç.

Home, vostè deia: «Escolti, és que no s'ha de perdre ni un quilo de quota a Catalunya.» Bé, es perdran tots aquells que els ramaders vulguin que es perdin, perquè el ramader té diverses opcions, i una és posar-ho a reserva nacional, i a aquesta nosaltres després no hi tenim cap classe d'incidència, i això ens passa amb més d'una comarca, fins i tot a la seva, i a la cooperativa que vostè diu també ens ha passat, perquè un ramader ha preferit fer una altra opció, perquè..., i ens dol, no?, ens dol a tots plegats, començant per la mateixa cooperativa, perquè això no és bo i no és positiu. Nosaltres hem ajudat tanta gent com ens ho han demanat, perquè aquell que ha volgut ampliar la seva quota, ho ha fet. Ara, hi ha vegades que hi ha hagut una situació perversa, i no ho dic, precisament, perquè una cooperativa com Cadí finansi quota de llet, sinó perquè les mateixes centrals lleteres dediquen una part important de recursos a tenir enganxats els ramaders, precisament, amb l'anticipació de diners per poder comprar quota en el mercat, quota legal. A més a més, a Anglaterra es fa tot via Internet, per exemple, no?

Per tant, home, aquesta és una qüestió importantíssima, però nosaltres hem atès, primera, tot lo que és incorporació de joves i plans de millora, s'ha atès al cent per cent tot el que s'ha presentat, i, segona, des de l'Institut Català de Crèdit Agrari tot allò que se'ns ha plantejat per compra de quota s'ha estat fet. El que passa és que molts ramaders prefereixen entendre's amb la seva central lletera, encara que, repeteixo, jo preferiria que s'haguessin entès amb l'Institut Català de Crèdit Agrari, però aquesta és una apreciació que no comparteixen molts dels ramaders.

Home, vostè fa referència a la indústria làctia abans i a la pèrdua, diguem, d'identitat, i és cert –i és cert–, però ens han desaparegut molts projectes, alguns per poca capacitat empresarial –per poca capacitat empresarial–, i hem tingut crisis importants per poca capacitat empresarial, perquè una empresa no es ven si dona grans beneficis, però si arriba un moment que no dona beneficis, el propietari, els propietaris, el grup que encapçala la majoria de l'accionariat, en pot tenir alguna temptació, i alguns d'aquests casos se'ns han donat, per desgràcia, a casa nostra, i els hem viscut, a més a més, alguns molt de prop, que ha estat així, ha estat simplement no aplicar..., fer una renovació tecnològica i una renovació empresarial ens ha portat al fracàs d'alguns projectes. I després deixi'm dir-li una altra cosa, senyor diputat: hem tingut una forta pressió, a més a més, en alguns moments, d'alguna cooperativa transformada de fora, eh?, d'alguna comunitat autònoma amb noms i cognoms i que tots recordarem...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...d'alguna cooperativa –acabo, senyor president–, d'alguna cooperativa transformada en societat anònima que ha penetrat en els nostres mercats i ens ha fet, Déu n'hi do, el mal a les nostres pròpies empreses.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern (tram. 302-00271/06)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern. La presenta, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó. *(Pausa.)* Té la paraula, senyor Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Demano excuses per aquest retard, encara estàvem negociant sobre aquesta Moció. Precisament, és una moció que parteix del fet incontestable que, a hores d'ara, i, de fet, ja hem trigat vint-i-dos anys, tots els partits catalans a excepció del Partit Popular parlem el mateix llenguatge quan es tracta de millorar l'autogovern, i, com se sap, en aquests moments, hi ha una majoria més que absoluta de 123 diputats i diputades d'aquesta cambra que volem la reforma de l'Estatut i, fins i tot, si escau, de la Constitució, com a garantia de superació de l'actual situació d'estancament autonòmic i com a garantia també, contràriament al que deia ahir el senyor Aznar, com a garantia també de la prosperitat econòmica d'aquest país. I tot això, per tant, contra la voluntat

immobilista de petrificar i de fossilitzar un estatut que se'ns ha quedat petit.

Hi ha també un ampli consens, i aquest també sense matisos, sobre la necessitat de desplegar diferents iniciatives en defensa de l'autogovern per assolir els passos pendents, per obtenir noves competències, per modificar diferents lleis bàsiques i orgàniques estatals que afecten negativament el nostre autogovern, per aplicar l'Administració única a Catalunya, per garantir també la presència directa de la Generalitat a la Unió Europea. D'aquí que no hi ha res que impedeixi, ho subratllo, no hi ha res, entenem, que pugui evitar que la Comissió d'Estudis sobre l'Aprofundiment de l'Autogovern, creada en aquest Parlament ja fa mesos, acabi els seus treballs abans, fins i tot, que no acabi aquest any i que s'aprovi, en aquest cas, pel Ple del Parlament, de la forma més solemne possible, el que ha de ser, entenem, el llibre de ruta de tots els grups polítics en els pròxims anys en matèria d'autogovern a partir del document de síntesi, elaborat per la Comissió, que és el comú denominador de tothom, a partir també de les diferents reserves i aportacions polítiques de cada grup parlamentari de la cambra.

Aquesta és una moció, i també l'eventual transacció, que després espero poder anunciar, que pretén evitar..., vol vacunar contra la temptació a partir d'ara d'instrumentalitzar de forma partidista i electoralista una qüestió tan sensible com l'autogovern i també la reforma de l'Estatut; pretén, senyor president, senyores i senyors diputats, pretén, d'una forma o altra, blindar-nos tots plegats, de manera que, al marge de les legítimes aspiracions, al marge de les dinàmiques polítiques de cada grup polític, que són, evidentment, positives, ningú –ningú–, a partir d'ara, pretengui fer empassar als qui des d'ara entenc que ja són els seus aliats en la reforma de l'Estatut i en la millora de l'autogovern, ningú no pretengui fer empassar, repeteixo, sencera la seva proposta als altres, perquè l'Estatut i l'autogovern no és ni patrimoni de ningú..., i, evidentment, fins i tot, perquè, com reconeixia ahir mateix el president de la Generalitat, la reforma de l'Estatut requereix els dos terços, per tant una majoria qualificada d'aquesta cambra.

A partir d'ara, i quan el Ple espero que voti favorablement, tal com recomana la transacció que després anunciaré, quan el Ple voti favorablement l'informe final de la Comissió, el caràcter políticament vinculant i inexorable del mandat rebut, un mandat nítid, que no ofereix cap mena d'ombra ni de mala interpretació, ha de servir per evitar la desqualificació partidista. Ens obliga, per tant, des d'ara, a posar fil a l'agulla amb iniciatives polítiques i legislatives, des d'ara, en aquesta mateixa legislatura, tot i admetent de forma clara i precisa que tant la rigidesa d'alguns procediments i les qualificades majories polítiques que s'hi requereixen ens imposen a tots plegats una aproximació gradual que, en algun cas, inevitablement, requerirà més d'una legislatura.

Finalment, i no podia ser d'una altra forma, ja ho vam plantejar durant el debat de política general, senyor president, senyores i senyors diputats, hem d'obrir aquest procés polític –hem d'obrir aquest procés polític

tic-, i especialment el de la reforma de l'Estatut, i és per això que, en el darrer punt de la nostra Moció, volem convidar que aquest sigui un procés participatiu, volem que hi participi la societat, volem que hi participin els ajuntaments, tenim el precedent de la República, volem que s'obri, per tant, al conjunt de la ciutadania per donar una empenta definitiva a aquest procés polític de millora de l'autogovern i de reforma de l'Estatut, abans que les Corts Generals hagin de debatre la Llei orgànica amb la reforma proposada i abans, per tant, de la preceptiva ratificació en referèndum, espero, favorable pel conjunt del poble de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Em suggereixen que, si no hi hagués cap inconvenient, agruparíem el tractament de totes dues. Les vol separades? Molt bé, cap problema.

Per tant, ara, per posicionar-se, té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. És a partir de la esmena que hem presentat en el text de la Moció, eh?...

El president

Sí.

El Sr. Ribó i Massó

...i més enllà de la posició.

Nosaltres estem d'acord en la Moció, entre d'altres motius, perquè conté, bàsicament, el que vàrem elaborar durant mesos el PSC - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds. Per tant, no podíem deixar d'estar a favor del mateix que vàrem estar elaborant en l'anomenat «document tripartit», i per acabar de reblar el clau, s'hi aporten elements continguts en el volum anomenat *Impuls per a l'autogovern*, que editat el gener, anunciat el febrer, es presenta el març del 2002 a la Comissió d'Estudis sobre l'Autogovern, no?

Però jo voldria que sortíssim de la rutina, n'hi ha prou, de ser rutinaris, d'estar repetint constantment els mateixos textos i els mateixos jocs, i per això presentem una esmena que volíem innovar, en el tema, no? Qui ha dit que innovaria, senyor Ridaó? El conseller, mal anomenat, en cap, conseller primer, conseller de Presidència, Artur Mas, que ens diu que el «març» tindrem una proposta de nou Estatut. Per què no la veiem ara? No cal esperar el març, perquè imagino que no està esperant que baixin les muses de l'Olimp a inspirar-lo, ja deu ser un text bastant elaborat en aquests moments. Imagino que, sobre una qüestió com aquesta, no improvisaran, no?

I també demanàvem diàleg, un diàleg seriós, de consens, eh?, no més telegrams, no més allò parlar quasi a cop de telèfon i instantàniament, diàleg seré, tranquil, assegient-nos, doncs, si cal mirant les musaranyes, però,

diàleg a fons sobre les qüestions. I aquest és el sentit de les dues esmenes que hem presentat.

I, en aquest sentit, també, anunciar que nosaltres, en nom d'aquest mateix diàleg i consens, ens subsumirem a la transaccional que s'ha elaborat.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em permeto començar amb una paràbola futbolística, hi ha diferents maneres de jugar a futbol –i no les descriuré totes–, hi ha l'estil –que és del que m'interessa parlar avui, aquí–, del futbolista ben establert, en una precisa zona del camp, ocupa un espai ben definit, del qual només es mou quan és indispensable; no busca protagonisme, no busca lluïment; des del seu espai col·labora, reparteix joc, fa passades verticals als seus companys, passades en profunditat que creen situacions de perill, que són les que solen donar gols; no obstant, passar desapercebut, generalment, és el que contribueix als resultats amb un alt grau d'eficiència.

Bé. Imagino que els aficionats a futbol d'aquesta cambra ja estan pensant en noms de jugadors, però deixem ara la paràbola i tornem a la Moció. Aquesta Moció té un mèrit que val la pena reconèixer d'entrada, intenta reprendre, de manera més precisa i ordenada, el contingut de les mocions sobre autogovern del passat debat de política general, i especialment de la que va reunir més vots, la que va comptar amb 122 vots favorables.

Al mateix temps, per al nostre Grup, aquesta Moció recull una part substantiva del que han estat els nostres plantejaments en aquesta matèria des de l'inici de la legislatura; és conseqüència, en bona part, de la nostra proposta de constituir una comissió, un grup de treball, per a l'avaluació i l'aprofundiment de l'autogovern; és consistent amb el document sobre autogovern que vàrem subscriure amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, i és coherent també amb els resultats a què s'han arribat en el si de la Comissió i que el Ple de la cambra haurà de considerar i votar en el seu moment.

Nosaltres hem presentat una sèrie d'esmenes al text original de la Moció i hem arribat a una transaccional que serà anunciada, que recull una part substantiva de les nostres propostes d'esmenes. Per això, ja anuncio que podrem votar-la favorablement. I ho farem a gust i ho farem amb satisfacció perquè, si prospera, com esperem, i si prospera especialment amb el major suport possible de les forces polítiques d'aquesta cambra, haurem donat un pas endavant molt important. Un pas important en la llarga marxa del Parlament de Catalunya per a definir un camí de progrés en l'autogovern. En redefinir entre tots –i subratllo, pràcticament, entre tots– aquest camí rectificarem la ruta equivocada que ha significat una altra tàctica durant aquests darrers anys.

La consellera Gispert en el darrer Ple, en contestar la interpellació, ens feia la història d'aquests camins frustrats, d'aquests fracassos, quan contestava la interpellació del diputat Ridaó. La consellera ens parlava de cartes i documents lliurats al Govern del PP ara fa més de dos anys –per cert, quan ja s'havia posat en marxa la Comissió de l'autogovern–; ens parlava de documents enviats al president Aznar i de trobades improductives amb ministres del seu Govern, intents que eren contestats –ho deia ella mateixa– amb el silenci polític.

Segons sembla, aquest menysteniment ha portat el Govern de Convergència i Unió a modificar el seu plantejament. Ens deia, literalment, la consellera: «Si no hi ha resposta, hem de buscar altres camins.» I, sortosament, sembla que aquests altres camins s'aproximen al nostre i al dels altres grups d'aquesta cambra.

Socialistes - Ciutadans pel Canvi vol manifestar, va manifestar de manera formal i pública, a principis d'aquesta legislatura, que calia plantejar-se la reforma de l'Estatut, i, en alguns punts, i si convenia, calia plantejar-se la reforma constitucional.

Veiem que aquesta és ara la posició de Convergència i Unió i ens alegrem, doncs, d'aquesta aproximació a un terreny compartit: el terreny de la reforma, de la renovació, si ho prefereixen, de la novació, si els sembla millor, del marc estatutari.

Ens agradaria que aquesta coincidència impliqués també la renúncia a pretendre que la reforma, la innovació, la novació és una qüestió d'un sol grup o que un sol grup pot impulsar en solitari. No es tracta de convidar a pujar a un carro que un vol seguir dirigint tot sol sense consultar l'itinerari que es vol seguir. Per això es tracta de trobar entre tots quin és aquest camí i trobar entre tots la ruta més favorable.

La virtut d'aquesta Moció és que podria rectificar aquest plantejament, al nostre parer, equivocac, perquè defineix una base àmplia d'acord entre totes les forces parlamentàries, i també recull i anticipa, en certa manera, les deliberacions de la Comissió d'Aprofundiment de l'Autogovern. Una comissió, diguem-ho aquí, que, malgrat haver-se anunciat sovint la seva defunció per representants de la majoria i per bastants mitjans de comunicació, ha seguit treballant, diguem-ne; la Comissió podria dir allò mateix que s'atribueix a Mark Twain quan va llegir la seva esquila en un diari: «Les notícies sobre la meua mort han estat mot exagerades.»

Doncs bé, la Comissió per a l'Autogovern podrà portar en aquesta cambra, si s'aprova aquesta Moció, un informe per a la seva deliberació i la procedimental, també, per a la seva votació.

Per això, ja he anunciat el vot favorable a la Moció un cop transaccionades les esmenes, perquè en aquesta qüestió és necessari abandonar protagonismes i renunciar al joc individualista...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Vallès i Casadevall

...acabo, senyor president, i apostar per un treball compartit i en equip. Seria lamentable, seria trist que ens diguessin allò que va ser dit en una altra oportunitat: «Mai una causa tan justa va ser defensada d'una manera tan maldestra.»

La causa de l'autogovern és una causa justa i necessària per al benestar i el progrés de la societat catalana i hem de procurar defensar-la entre tots plegats i no en ordre dispers. I només d'aquesta manera em sembla que donarem proves a la ciutadania que volem avançar de manera efectiva en el camí de l'autogovern.

Moltes gràcies, president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres hem vist amb bons ulls la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, i ja, de bell antuvi, hi teníem sensibles coincidències; sensibles coincidències que han abocat, al final, a una resolució transaccional molt treballada, que ara anunciarà el portaveu d'Esquerra Republicana, el senyor Ridaó, i a la qual nosaltres ja anuncio que hi donarem suport.

Per a nosaltres era important, i aquí anaven les nostres esmenes a la Moció d'Esquerra Republicana, solemnitzar d'alguna forma el treball de la Comissió d'Aprofundiment de l'Autogovern.

El treball de la Comissió de l'Autogovern, a diferència de la que es va instaurar en l'anterior legislatura, ha tingut un desenvolupament potser més lent del que hauria estat necessari, però molt eficaç, i ha conclòs els seus treballs amb una aportació de tres documents força importants, tant el document tripartit com el document del Grup Popular, com el mateix document que hem presentat el Grup de Convergència i Unió. Ha tingut una síntesi elaborada pel lletrat, senyor Vintó, en què s'ha fet un bon treball de resum i, amb clars i ombres, nosaltres també hi podríem estar d'acord; però, en tot cas, estariem d'acord en la seva inclusió com a bloc d'aquest contingut final. Hi ha la possibilitat de presentar unes conclusions o uns posicionaments polítics finals en aquests tres documents que crec que també són importants, i incorporar les resolucions del Ple, d'aquest present Ple, com del que ja es va assolir en el debat de política general.

Era important –ens ho semblava– que aquesta Resolució, aquesta culminació dels treballs de la Comissió d'Autogovern fos solemnitzada davant del Ple, no perquè els acords de la Comissió tinguin formalment menys valor vinculant que els acords del Ple; però, òbviament, una conclusió i una votació en Ple té un element de solemnització que, per a nosaltres, era important.

Tanmateix hi han dos etapes, dos etapes molt clares, ens ho sembla, a nosaltres: una etapa primera en què ha conclòs els treballs de la Comissió, i una segona etapa amb què, a través d'una esmena, que ha estat parcialment recollida en la transaccional, convidem els grups parlamentaris que en el futur es presentin les propostes, diguem-ne, com deia el senyor Vallès, de reforma de l'Estatut, d'un nou Estatut, d'uns nous horitzons o el que vostès vulguin.

Evidentment, senyor Ribó, estigui tranquil, nosaltres el presentarem el mes de març. I el presentarem el mes de març sense cap tipus de protagonisme, només el protagonisme que correspon al Grup majoritari de la cambra en aquests moments, i el protagonisme que té el Govern de la Generalitat per iniciar una reforma estatutària com li correspon. Sense cap tipus de protagonisme, perquè, com va dir molt clar ahir el president de la Generalitat, és molt necessari, evidentment i absolutament necessari, que una gran majoria d'aquesta cambra hi estigui d'acord per poder-ho tirar endavant.

I estem d'acord, i amb això entro en l'últim punt amb una petita matisació, sense cap tipus d'importància, i amb això cloc l'explicació de les nostres esmenes, que en paral·lel es faci una consulta. És molt evident que una reforma estatutària, o un nou Estatut, ha d'anar acompanyada de l'absoluta connivència, de l'absoluta complicitat de la ciutadania, de la societat civil catalana, dels sindicats i de totes les organitzacions cíviques.

Per tot això, nosaltres hem aportat aquestes esmenes que variaven no substancialment, sinó que em sembla que complementaven, i han ajudat a traçar aquesta proposta transaccional a la qual, ho repeteixo, nosaltres hi donarem suport.

I també, si, com esperem, és aprovada per la gran majoria d'aquesta cambra, haurà representat un bon treball endavant, un bon pas endavant, ens en felicitem i ens felicitem que el proper dimarts a la reunió de la Comissió pugui ser aprovat aquest informe final per tal de poder-lo portar al Ple.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Per fixar la seva posició, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció del Grup d'Esquerra Republicana té dos parts clarament diferenciades. En el punt primer, es recull una qüestió que és substancialment de metodologia de treball, de com ha de continuar els seus treballs la Comissió per a l'Aprofundiment de l'Autogovern. Vull recordar que en la darrera reunió de la Comissió ens vam posar d'acord en aquesta metodologia i que el senyor Ridao torna a reproduir l'acord a què vam arribar la Comissió novament en aquest punt, en el punt primer d'aquesta Moció.

El que hi ha de substancialment diferent en aquest primer punt és que es proposa que el Parlament expressa

la voluntat que la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern acabi els seus treballs abans de finalitzar l'actual període de sessions, i presenti al Ple del Parlament, en un termini màxim de sis mesos, per al seu debat i votació, el corresponent informe final.

Per tant, el Grup Popular, en aquest primer apartat, en aquest primer paràgraf del punt 1 de la Moció d'Esquerra Republicana, s'hi abstindrà. Ho farem, senyores i senyors diputats, perquè vostès saben perfectament que el Grup Popular va votar en contra de la Resolució 343/VI, que creava la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern. Ho vam fer convençuts que aquesta Comissió, doncs, seria utilitzada partidistament, com de fet s'ha demostrat. Els fets, la realitat és que les propostes d'autogovern que s'han plantejat en els darrers temps s'han fet més fora de la Comissió que no pas dins del si de la Comissió.

Per tant, el Grup Popular anuncia l'abstenció en el punt primer d'aquesta Moció d'Esquerra Republicana, amb el convenciment, amb la seguretat que ha estat l'abstenció del Grup Popular la que farà que es pugui veure en aquest Ple l'informe amb el qual conclouran els treballs de la Comissió per a l'Aprofundiment de l'Autogovern.

I per què ho fem? Ho fem perquè el Grup Popular considera que en democràcia tots els debats són possibles. En democràcia, respectant les normes democràtiques, el Grup Popular considera que es pot debatre tot, de la mateixa manera que considerem que no tots els debats són necessaris i que en moltes ocasions aquesta Comissió el que ha fet és reflectir debats que són completament irrealistes, que no tenen res a veure ni amb els interessos, ni amb les preocupacions, ni amb les inquietuds de la ciutadania.

Hem treballat en aquesta Comissió. Ho hem fet –vostès ho saben, senyores i senyors diputats– amb esperit constructiu. El Partit Popular ha aportat a la Comissió un document propi. El Partit Popular ha aportat a la Comissió esmenes parcials al document elaborat pel lletrat de la Comissió; ha aportat una esmena a la totalitat, que era una nova reflexió sobre com elaborar l'informe final que havíem d'elaborar dintre la Comissió, i hem preparat també un vot particular. Per tant, en aquest sentit és, que el Grup Popular s'abstindrà en aquesta primera part, en aquest primer paràgraf de la Moció d'Esquerra Republicana.

Pel que fa al punt 2 de la Moció, el que es recull és, per una banda, la còpia o la transcripció del que és el llistat de lleis que el Grup Popular ve reiterant que no han estat desenvolupades pel Govern de Convergència i Unió al llarg de vint-i-dos anys; és recull el treball que va incorporar el Grup Popular a la Comissió de l'Autogovern, i s'hi afegixen a més a més línies de reforma, instruments necessaris per a la concreció d'una reforma estatutària, que vull posar de manifest que transcriu, novament, en aquesta Moció, el document que ja es va presentar a la Comissió per a l'Autogovern. Per tant, com a mínim –parlava abans el senyor Ribó d'innovació– em permetrà que li digui, senyor Ridao, que innovació innovació no n'hi ha ni una: o bé es transcriuen aquelles lleis que el Grup Popular ha reiterat que no s'havien desenvolupat de l'Estatut, després

de vint-i-dos anys, o bé es reproduïx part del document que ja s'havia presentat davant la Comissió.

Per tant, davant la lògica a què respon el segon punt de la Moció d'Esquerra Republicana, que es correspon perfectament amb els plantejaments, amb la lògica d'una formació independentista, com la del senyor Ridaó, que respectem, però ben segur –ben segur– que tampoc no els dono cap primícia si els dic que el Grup Popular no comparteix i que, per tant, votarà en contra de la segona part del primer paràgraf i de tot el punt segon de la Moció d'Esquerra Republicana.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor Ridaó, per posicionar-se sobre les esmenes, té tres minuts.

El Sr. Ridaó i Martín

Senyor president, com ja li he anticipat, els diferents grups d'aquesta cambra, a excepció del Grup Popular, hem arribat a una transacció, i, per tant, permetin-me, senyor president, senyores i senyors diputats, que en nom de tots els grups parlamentaris que donen suport a aquesta transacció, em felicitin pel consens ampli assolit en una qüestió tan sensible, tan important pel futur d'aquest país, com és el seu autogovern i la millora del seu poder polític.

I com que, senyor president, senyores i senyors diputats, l'autogovern sempre ha estat, i sempre hem entès que ha estat, una qüestió que ha reflectit una aspiració majoritària i que ha estat una constant de tot el catalanisme polític, de tots els colors polítics del catalanisme, encara que haguem tardat vint-i-dos anys, crec que avui, i encara més quan el Ple d'aquí a poques setmanes aprovi i solemnitzï el llibre de ruta de l'autogovern dels pròxims anys, la màxima virtualitat que haurem obtingut amb aquesta Moció i amb aquest acord és que haurà quedat perfectament travada, blindada la voluntat majoritària d'aquells cent vint-i-dos diputats a què hem alludit fa un moment que en aquesta cambra hem demostrat que estem a favor de la reforma de l'Estatut, a favor de superar l'actual situació d'estancament autonòmic, a favor, també, de la prosperitat econòmica de Catalunya, i, per tant –i això és sinònim–, també en contra de petrificar i de fossilitzar un estatut i un autogovern que se'ns ha quedat petit i que és molt curt.

Havia de ser així, per consens, i havia de ser així no només per raons històriques, sinó perquè, òbviament, els nostres adversaris són molt poderosos, fins i tot diria que estan molt mal predisposats, tot i la modèstia i la justícia dels nostres plantejaments. I, per tant, segur que la força de la raó, i ara ja d'aquesta amplíssima majoria, tard o d'hora s'acabarà imposant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(Pausa.)* Cridarem a votació...

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, posin-se en disposició de votar. I primer votarem el primer punt del text transaccionat per Esquerra Republicana, Convergència i Unió, Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya Verds, el primer punt.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació, la resta del text transaccionat.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 117 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'exercici de l'autogovern (tram. 302-00272/06)

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'exercici de l'autogovern. La presenta el Grup Popular i l'exposa la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

(Pausa.)

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Si puc arribar, senyor president. És tanta la gent que surt...

(Pausa.)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el punt primer de la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'exercici de l'autogovern que va substanciar el Grup Popular, el que plantejarem és un reconeixement explícit, concret, del fet que la Constitució i l'Estatut d'autonomia de Catalunya han estat i segueixen sent el motor i garantia d'una autèntica redistribució política del poder.

I és justament en aquest marc, en el marc de la Constitució i l'Estatut, que hi ha un reconeixement explícit que Catalunya pot exercir l'autogovern en tota la seva plenitud.

Constatem també, en aquest punt, una realitat. El que constatem és que el sostre competencial de Catalunya, especialment després que s'hagi acordat el nou model de finançament, és..., tret del que podrien ser purs nominalismes, tret del que podrien ser estrictes denominacions acadèmiques, tret d'això, després de l'aprovació del nou model de finançament, Catalunya té un sostre competencial que és perfectament equiparable a estats compostos de major tradició federal o federalitzant que el nostre.

Hem volgut recollir en aquest primer punt paraules del mateix conseller en cap, que va reconèixer clarament que el finançament autonòmic ha representat el pas més significatiu per a l'autogovern de Catalunya.

El punt 2 de la nostra Moció constata que després de vint-i-dos anys, senyores i senyors diputats, vint-i-dos

anys després, encara hi ha un gruix importantíssim de competències, que han estat constitucionalment reconegudes i estatutàriament assumides, que el Govern de la Generalitat no ha exercit.

I el que diu el Grup Popular és el següent: per millorar, per aprofundir en el nostre autogovern es pot fer una cosa tan fàcil, tan senzilla i tan pràctica com és, senzillament, exercir-lo, a més a més exercir-lo de forma immediata, no com aquelles resolucions que diuen que a la propera legislatura es farà no sé què, exercir l'autogovern de forma immediata.

I el Grup Popular no està dient que en aquests vint-i-dos anys no s'hagi fet res, perquè senzillament seria mentida, i el Grup Popular no està dient que en aquests vint-i-dos anys tot s'hagi fet malament, perquè senzillament seria injust; el Grup Popular, el que diu és que hi ha gruix importantíssim de competències que, senzillament, no s'han utilitzat. I això sí que ha perjudicat enormement l'autonomia política de Catalunya.

En el punt cinquè de la Moció, prenent com a base una resolució, la Resolució 859/VI, subsegüent al debat sobre el finançament, que es va produir en aquest mateix Parlament, el que es fa és tornar a reiterar justament que el finançament autonòmic no només –no només– garanteix un gruix d'ingressos suficient per a l'exercici del nostre autogovern, sinó que justament el nou model de finançament –vull recordar que aprovat amb majoria absoluta del Partit Popular– assoleix quelcom..., té un plus, assoleix quelcom de més important, que és poder exercir el nostre autogovern, precisament, amb plena capacitat política.

Finalment, en el punt 6 constatem el que és innegable: l'assentament, la consolidació de l'Estat autonòmic, i constatem com s'ha produït una disminució importantíssima, des que governa el Partit Popular, en la conflictivitat entre Catalunya i l'Estat.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyors del grup de la majoria, membres del Govern que avui estan seguint aquesta Moció, vagin amb molta cura quan diuen que hi ha invasió competencial per part de legislació estatal; vagin amb molta cura perquè la responsabilitat d'interposar recurs d'inconstitucionalitat la té el Govern. I si no la interposa, vagin amb cura perquè se'ls acusarà de negligents, perquè la realitat és que no hi ha tal invasió competencial tal com demostren les dades que no dóna el Grup Popular, dóna el mateix Tribunal Constitucional.

En qualsevol cas, acabo, senyor president, remarcant el que nosaltres considerem un punt importantíssim de la nostra Moció: que hi hagi un pronunciament solemne del Ple del Parlament que hi ha competències que no han estat exercides.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo, senyor president. En aquest sentit, qui parla d'involució autonòmica té el deure polític, té l'obligació moral, té l'exigència ètica d'exercir aquelles competències que ens atorga el nostre Estatut.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyora Nadal, nosaltres li hem presentat tres esmenes. Nosaltres li votarem el punt tercer i quart de la Moció; en canvi, nosaltres suprimiríem el cinquè i el sisè..., perdó, segon, tercer i quart, suprimiríem el cinquè i sisè i canviaríem el primer, si no és que s'arriba a una assumpció d'esmenes i a algun text transaccional, no?

Senyora Nadal, vostès..., o, millor dit, «el Gobierno de la nación», legítimament –ho torno a dir, legítimament–, perquè tenen majoria absoluta, defensa una concepció d'Espanya molt diferent de la que defensem nosaltres. Avui hem arribat a l'absurd, si és que és veritat –cosa que jo no sé més que pels mitjans de comunicació–, que s'han oposat que la UNESCO promocionés la sardana. Això ja em sembla d'esperpent total; torno a dir, si és que és veritat –cosa que jo no sé més enllà de la informació dels mitjans de comunicació.

Miri, un és o no és català no en funció dels pedigrís o d'on va néixer, pot ser molt català amb cognoms clarament castellans o andalusos, d'origen d'Almeria, de Toledo, d'on vulgui, no? Ara bé, hi han temes reals que sí que afecten Catalunya, i vostès els defensen, coherentment amb l'Espanya que he dit abans, al nostre entendre, lesivament per a Catalunya, doncs: la Llei d'universitats, la de formació professional, la Llei de la qualitat, la descentralització de l'Administració, l'estabilitat financera, el testament vital, votat per aquesta cambra i ara amb un intent de ser esmenat des de les Corts Generals, torno a dir, legítimament, però...

Tenim una apreciació molt diferent del que hauria de ser l'Estat espanyol –no «la España», l'Estat espanyol–, com a Estat plurinacional, tal com es pot induir de la mateixa Constitució. D'aquí que jo els esmeni dient: «Vostès no defensen un patriotisme constitucional...»; perdoni: «El Gobierno de la nación no defensa el *patriotismo constitucional*, defensa un *patriotismo pre-constitucional*», perquè no s'han llegit a fons el que diuen els textos constitucionals, que molts dels seus apartats estan seriosament per desenvolupar.

I això és el que pretenem nosaltres; si vol, digui'n «una altra via», i és la que jo he dit en la Moció anterior. Prou marejar la perdiu –i ara no m'adreço a vostè, sinó a la majoria del Govern–, prou; hi han altres vies, si es creuen que tenim força, si es creuen que cal donar-hi confiança a la situació, una situació difícil, però que cal abordar de front, amb rigor, amb serenitat, i acceptant tot tipus d'ajuts, encara que vinguin de grups que semblen condemnats a l'infern per les qüestions d'autogovern, com va ser l'espectacle que ahir, lamentablement, va donar el president de la Generalitat quan es parlava d'aquesta qüestió. Sembla que hi hagin grups en aquesta cambra que no tinguin tant pedigrí o tant dret a de-

fensar com qui més que s'avanci en aquests moments per la via senzilla de fer front a aquest patriotisme pre-constitucional dels seus aliats –dels seus aliats–, i amb textos ben diferents.

És per això que hem presentat aquestes esmenes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., amb tota cordialitat, senyora Nadal, i repassant bona part de la seva intervenció en l'anterior Ple, digui el que digui vostè, i evidentment és perfectament legítim, indubtablement el procés autonòmic evidencia una considerable ralentització i paralització, no des d'ara, ni des de fa quatre o sis anys que governa el Partit Popular, sinó pràcticament des del seu inici. I aquesta és la nostra convicció.

I s'ho miri com s'ho miri, la situació actual de l'autogovern és d'estancament, com ho demostra el llarguíssim llistat de competències, de serveis, pendents de traspàs. I és per això que, evidentment, jo li he incorporat en una esmena tot aquest llistat, perquè evidentment vostè, que ja el coneix, el tingui encara molt més present, i el senyor Arenas, també.

I aquesta situació d'estancament discorre en paral·lel amb un increment de la legislació bàsica, o orgànica, que en aquest cas perjudica de forma clara l'autogovern. Si a més a més hi afegim una constant jurisprudència del Tribunal Constitucional que en ocasions s'ha anat decantant, i ara més que mai, cap a posicions i dinàmiques centrípetes, la situació no és molt favorable.

I cregui'm que no és tot imputable al Govern del Partit Popular. Jo incorpore també una esmena que m'agradaria que vostè, doncs, la pogués votar favorablement, perquè evidentment no repercuteix únicament en contra del Partit Popular sinó també d'anteriors governs, com el Govern socialista. Hi ha lleis, com la de la funció pública, la Llei del règim de les administracions públiques, la de règim local; si parlem de lleis orgàniques, la del poder judicial, la de costes, la de Cosos de Seguretat de l'Estat, la del mercat de valors, que són lleis la majoria d'elles fetes en l'època socialista, que ara tot just, ara, tots plegats hem convingut que cal modificar, perquè són lleis ominoses que van en contra l'autogovern. Per tant, ja fa molts anys que aquest autogovern està en crisi. Les facultats de l'Estat amb relació a aquestes lleis, insisteixo, han portat en la majoria dels casos a una desnaturalització de forma molt preocupant de l'àmbit de l'autogovern.

Per tant, creiem –i això és el que avui hem expressat a través de la Moció que hem aprovat fa un moment– que la voluntat política que al seu dia va posar en marxa l'Estatut i el seu desenvolupament primari, fa més de vint anys, ha quedat tocada, francament tocada, vint anys més tard. I per això, i no per una altra cosa, i no cal ser massa espavilat per veure-ho, és per què s'ha reobert la discussió sobre la reforma de l'Estatut, en defi-

nitiva com a contrareforma contra, en aquest cas, la iniciativa d'involució autonòmica que de forma accelerada ha emprès el Partit Popular, contra aquest permanent clima de tensió territorial i contra, també, l'evident deslleialtat institucional que té el Govern central.

Per això, les nostres esmenes, a banda de plantejar alguns aspectes, diguem, de retocs de la seva Moció..., és evident que no pot coincidir amb la filosofia global, però això no treu –i en això podem coincidir amb el Partit Popular– que l'excessiva, diguem-ne, tímida, desídia, indolència, digui-li com vulgui, tant del Govern de la Generalitat, com d'aquesta cambra, perquè, evidentment, en aquesta cambra també resideix la iniciativa legislativa, ha fet que el desenvolupament legislatiu de moltes competències previstes a l'Estatut hagi impedit en la pràctica també un exercici més ampli, més satisfactori de l'autogovern, i que hagi, en definitiva, reduït també les aspiracions de l'autogovern.

I és per això que nosaltres, encara que la formulació de la seva Moció és fragmentària, és parcial, i fins i tot, si m'ho permet, cordialment, una mica tramposa, en aquest punt concretament de la manca de desenvolupament legislatiu, evidentment no podem estar en desacord amb vostès.

Però evidentment, la resta d'esmenes que li presentem, el que fan és obligar-nos una mica més, anar una mica més enllà d'això que vostès reclamen, molt legítimament, que és el desplegament de les competències legislatives previstes a l'Estatut, o l'aplicació plena de la legislació vigent a través de la seva reglamentació, o la manca d'exercici de competències executives, el mapa de protecció civil, sinó que voldríem anar més enllà, que vostè, en nom del seu Grup, vingués a les nostres posicions, perquè entenem que la millora de l'autogovern implica, evidentment, modificar aquelles lleis, ampliar també les competències de la Generalitat per la via de l'article 150.2, culminar aquests traspassos pendents i reinterpretar també l'abast de la majoria de lleis orgàniques i de lleis bàsiques....

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...–acabo, senyor president– que sota, en aquest cas, el mandat del Govern del Partit Popular s'han anat aprovant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Vallès. Té la paraula.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, molt breument..., hem examinat amb l'atenció que sempre es mereix la Moció presentada pel Grup Popular, hem advertit que conté consideracions que no compartim i elements que podem acceptar si són matisats.

I per això hem presentat algunes esmenes de supressió i de modificació.

En primer lloc, hem presentat esmenes de supressió d'algunes valoracions entusiàstiques del rendiment actual de l'autogovern que no ens semblen ajustades a la realitat, no ens semblen ajustades a les necessitats de la societat catalana d'avui, després de més de vint anys de l'aprovació del text de l'Estatut. Hi ha derives, diguem-ne com en vulguem dir, d'estancament, de bloqueig, en la valoració del potencial de l'autogovern; hi ha nous fets que no s'havien previst en el moment de la redacció i aprovació de l'Estatut –i només poso l'exemple de la repercussió de la integració a la Unió Europea–, però també hi ha qüestions de sempre que no s'acaben de resoldre eficaçment amb els instruments disponibles, amb el repartiment de competències actual.

No neguem que s'ha progressat en capacitat d'autogovern, però això no equival a instal·lar-nos passivament en un tractament jurídic de l'autogovern que ha estat desbordat per l'evolució política i social del país. I aquesta és la raó per la qual demanem la supressió de les afirmacions més ditiràmiques sobre l'autogovern i sobre el finançament autonòmic, que no compartim.

En canvi, sí que compartim la constatació que, per manca d'impuls del Govern, no s'han exercitat competències que ningú havia disputat o impugnat. Hi ha legislació autonòmica, hi ha regulació administrativa pendent.

Aquesta omisió, aquesta inactivitat, ha tingut un resultat negatiu, perquè crea zones d'ombra i d'incertesa per a la definició de polítiques, però també té un resultat paradoxal. És paradoxal, tractant-se d'un govern que s'ha afirmat sempre tan gelós –com ha de ser– de les competències autonòmiques. Aquest resultat paradoxal és que, en no haver promogut legislació pròpia en camps en què comptàvem competència per fer-ho, ha facilitat que ho fes l'Estat i que la legislació estatal ocupi espai competencial que no li corresponia.

Aquesta deixadesa en l'exercici de competències reconegudes ha deixat camp lliure a una visió expansiva de la competència estatal, sigui via lleis orgàniques o via legislació de caràcter bàsic. I com que en dret tampoc hi ha espais buits i tot s'acaba ocupant, l'espai legal que ha deixat buit la inactivitat legislativa a Catalunya, l'ha ocupat, en part, una discutible legislació estatal.

Participem, doncs, del diagnòstic que fa la Moció en aquest punt –per això ho fem constar en un dels apartats de la Moció anterior, la que acabem de votar fa uns instants–, però tenim dubtes que la teràpia que ens proposa ara el Grup Popular, almenys en el text original de la Moció, sigui l'adequat.

La Moció original insta el Consell Executiu que presenti projectes de llei per omplir els buits esmentats. Per començar, vint projectes de llei. No veiem –parlant amb franquesa– que aquest Govern estigui en condicions de presentar-los en els mesos que li resten d'existència. I especialment, si atenem a les precàries condicions del seu suport parlamentari, si fem cas del que diu precisament el Grup Popular. Fins i tot arribem a pensar que el convenciment del Grup proposant sobre

aquesta capacitat del Govern actual per impulsar iniciatives legislatives és bastant escassa, i que la seva crida a fer-ho és bastant testimonial. Per aquesta raó, hem esmenat aquest punt de la Moció del Grup Popular, demanant la seva modificació.

Per acabar –i en conclusió–, no coincidim amb el Grup Popular en el seu diagnòstic general sobre l'estat actual de l'autogovern; especialment no coincidim sobre les actuacions que creiem que s'han de prendre per respondre a l'estancament d'aquesta evolució, i això ha quedat de manifest en les votacions anteriors. Però això no significa que no compartim amb el Grup Popular la convicció que no s'ha fet tot allò que es podia en matèria de legislació autonòmica i de regulació administrativa.

Discrepem amb el Grup Popular de la proposta que fa el text original de la Moció, però, com sempre, restem amatents a la seva resposta a les nostres esmenes per decidir finalment quin ha de ser el sentit del nostre vot.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, respecte a la Moció presentada pel Grup Popular, pel que fa al seu punt 1, nosaltres estem d'acord en una obvietat, en una obvietat important, però, i que per això la votarem, en el sentit que, en els últims tres-cents anys, és el període més llarg de Catalunya amb unes llibertats i un estatut d'autonomia. I, per tant, aquesta gloriosa obvietat, nosaltres no tenim inconvenient de votar-la. Però, en canvi, els tons, diguéssim, excessivament laudatoris que s'hi introdueixen, ens semblen un pèl exagerats. És a dir, l'Estatut d'autonomia ha estat un instrument útil, absolutament necessari per a la reconstrucció nacional de Catalunya, diem, però avui dia ens ha quedat curt. Ens ha quedat curt per una sèrie de raons, moltes vegades no imputables fins i tot a la pròpia lletra de l'Estatut. La desaparició pràctica del que són competències plenes i competències exclusives que han estat absolutament adulterades per la jurisprudència constitucional, i no és que això es pugui recórrer, és que tan constitucional és –diu el Tribunal Constitucional i diu bé– la visió absolutament no autonomista d'una determinada llei o procediment, com marca el Tribunal Constitucional, com ho seria una lectura més autonomista.

Per tant, senyora Nadal, no ens faci trampes, no ens digui que la culpa de la jurisprudència constitucional restrictiva és de no haver recorregut les lleis, és tan constitucional –com diu el mateix Tribunal– una versió d'una llei com podria ser-ho aquesta mateixa llei amb una lectura autonomista. Però, de fet, sempre la lectura ha anat en contra dels interessos defensats per l'Estatut d'autonomia, almenys per aquella filosofia que va inspirar l'any 1979. Per això, nosaltres li fem aquest esment en el punt primer.

En el punt segon es queixen, i es queixen amb un cert punt de raó, que potser no hi ha hagut un total compliment de la legislació prevista a l'Estatut, i això ja ho constata la Moció que acabem d'aprovar. Però hi han diverses raons les quals matisen aquesta afirmació. Les principals raons són, en primer lloc, que moltes vegades es tracta i es posa sempre com a exemple paradigmàtic d'aquesta manca de legislació la Llei electoral.

Senyora Nadal, nosaltres no hem fet la Llei electoral molt senzillament perquè la Llei electoral es fa per unanimitat o no es fa. Una llei electoral no és un tema d'un projecte de llei del govern, una llei electoral és unànime o no és viable. Una llei electoral no es pot canviar cada legislatura. I nosaltres podríem, tranquil·lament, haver aportat una llei electoral en les dues legislatures en què vam tenir majoria absoluta, i donar compliment al que nosaltres entenem que és... –tres legislatures, em corregeixen, encara més a favor meu–, i podríem haver donat compliment a una vella aspiració: que cada comarca de Catalunya tingués el seu propi diputat, però això no era possible perquè no reunia prou consens.

Però anem a altres lleis. En moltes altres lleis, de fet, la manca de transferència de competències i serveis ha impossibilitat la legislació. També ha impossibilitat la legislació la hipertròfia, per part del Govern central, en el moment d'interpretar..., del legislador estatal, millor dit, en el moment d'interpretar la legislació bàsica i orgànica.

I, finalment, tampoc ha ajudat en aquest tema el punt tercer, és a dir, el de la reglamentació. Un exemple paradigmàtic –i amb això acabaria– els posarà de manifest fins a quin punt és injusta la menció del punt tercer que formula la Moció del Grup Popular. Vostès tenen molt present a la memòria una llei nova, aplicada i aprovada per pràctica unanimitat, recordo que per unanimitat del Parlament de Catalunya, que va ser el testament vital.

El president

Senyor diputat, anem de pressa!

El Sr. Camps i Rovira

Sí, acabo de seguida.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Camps i Rovira

És per posar de manifest que aquest testament vital ha estat copiat literalment pel Govern central, pel legislador estatal, millor dit. L'ha aprovat, però sap què ha fet, senyores i senyors diputats? L'ha declarat bàsica, amb la qual cosa la llei que s'aplica copia la llei del Parlament de Catalunya. Aquest Parlament de Catalunya, que és el que ha legislat més de totes les cambres autonòmiques, el de més gran producció legislativa, tenen les penques de copiar literalment la llei, declarar-la bàsica, amb la qual cosa ni es pot aplicar la llei catalana de forma directa ni es poden aplicar els reglaments

que la desenvolupen. I després, senyora Nadal, vagin demanant que faci reglaments, perquè vingui l'Estat, m'ho declarí bàsic i em foti enlaire el registre d'últimes voluntats i la legislació reglamentària que hi penja!

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. *(Veus de: «Molt bé!»)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. No utilitzaré el to airat ni les expressions que ha utilitzat el senyor Jaume Camps. Em posicionaré, en primer lloc, sobre les esmenes que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya. I li he de dir, senyor Ribó, que no hi ha ni un sol gest, ni una sola paraula, ni una sola insinuació programàtica, ni una decisió política, ni en el Govern de l'Estat, ni en els textos, ni en les ponències, ni en els programes, ni en les manifestacions públiques emanades del Partit Popular que posin en perill l'autonomia de Catalunya, cap ni una, senyor Ribó. En qualsevol cas, vostè posava un exemple que li semblava paradigmàtic: la Unesco i la sardana.

Jo li recordo, senyor Ribó, que ha estat un govern del Partit Popular el que ha impulsat, ha dotat econòmicament i ha tirat endavant l'Institut Ramon Llull, que té com a objectiu difondre arreu del món la llengua i la cultura catalanes. En qualsevol cas, senyor Ribó, com que el seu plantejament discrepa tant del nostre, no puc acceptar ni una sola de les seves esmenes.

Respecte al Grup d'Esquerra Republicana, les esmenes que ens plantegen reproduïen –el mateix senyor Ridaó ho reconeix–, les vuitanta-vuit competències que es van presentar al Ministeri per part del Govern reproduïen aquell document de vuitanta-vuit competències. I li recomano, senyor Ridaó, que estigui a l'aguait perquè potser aquest document el canvien. No, no..., li ho dic perquè el senyor Xuclà, el senyor Xuclà, senador de Convergència i Unió al Senat, de cop i volta, en dos minuts, va passar de vuitanta-vuit a vint-i-una, eh? Vull dir que si seguim així, haurà de revisar els seus textos perquè si els agafa dels textos que envia el Govern, doncs, li poden canviar clarament la posició.

Li vull recordar, senyor Ridaó, que les darreres sentències del Tribunal Constitucional han estat favorables a l'autonomia de Catalunya. Vostè ha blasmat les sentències del Tribunal Constitucional dient que eren contràries al nostre autogovern, i li he de recordar que les dues últimes són favorables a Catalunya.

No podem acceptar les esmenes de Convergència i Unió perquè parteixen d'una reforma no només estatutària sinó que en el contingut de les esmenes plantegen també una reforma constitucional. I, senyor Camps, senyor Camps, si hi pot haver dues versions d'una llei i el Tribunal Constitucional diu que les dues són vàlides, la millor manera de defensar la que un creu vàlida és demanar que el Tribunal Constitucional s'hi renunciï. Com que vostès no les recorren, ni tan sols

saben l'opinió que pot tenir el Tribunal Constitucional respecte d'una llei. Ho mostra, ho mostra el descens de la conflictivitat amb Catalunya.

Respecte al PSC, no acceptarem les seves esmenes perquè són o bé esmenes de supressió o estan també molt en la lògica d'entrar en una reforma estatutària...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

... i per tant, no les podem acceptar. El que sí que li lliuro, senyor president, és una esmena tècnica entre els punts 3 i 4 de la Moció del Grup Popular, que el que fan és recollir succintament els dos punts.

El president

Moltes gràcies. Ho coneixen els altres grups? No... Doncs els ho llegiré, si els sembla bé, perquè en tinguin coneixement. És una esmena tècnica dels punts 3 i 4 de la Moció, que és un agrupament en un sol text que diu així: «El Parlament de Catalunya constata que existeix un número important de disposicions legals emanades de la cambra respecte de les quals el Govern no ha dictat el corresponent reglament de desplegament, en ús de la competència que li atribueix l'article 37 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Aquestes apreciacions són també aplicables a competències executives reconegudes per l'Estatut d'autonomia en diferents àmbits materials i que no han estat exercides pel Govern.»

El senyor Camps em demana la paraula per pronunciar-se sobre aquesta esmena o per a la referència que hi han fet?

El Sr. Camps i Rovira

Si m'ho permet, senyor president, per a les dues coses.

El president

Doncs té un minut.

El Sr. Camps i Rovira

Un minut per a cadascuna, suposo. No, un minut i mig per a la primera, perquè l'altra ja no...

El president

Posant-se en aquest tall tan negociador quedem en un minut i mig.

El Sr. Camps i Rovira

No, senyora Nadal, o jo no m'he explicat bé o no m'ha entès... Li ho puc dir més fort, però no més clar. Quan el Tribunal Constitucional declara constitucional una llei emanada del legislador estatal i diu que és constitucional, diu, a la vegada, que la solució que ha donat el legislador estatal, que és clarament antiautonòmica –al nostre entendre– és tan constitucional, està a dintre de la Constitució com la solució proautonomista. Del que ens queixem és que la sentència del Tribunal Cons-

titucional, que un cop s'han pronunciat contra una llei –i vostè és jurista, sap que no s'hi pot tornar a pronunciar, perquè hi ha una cosa que es diu *Roma locuta est, causa finita est*, o cosa jutjada, si ho vol dir-ho en castellà o en català–, hi ha, llavors, la visió no-autonomista que emana de la pròpia sentència i no del recurs que pugui fer la Generalitat.

Pel que fa a la tècnica que se'ns ha proposat, senyor president, entenem que en cap cas és una esmena tècnica, aquesta és una esmena de fons que nosaltres, amb la funció que ens pertoqui i amb la quota de responsabilitat que tenim en aquest Parlament no acceptàriem.

El president

Moltes gràcies. Senyora diputada, un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president. Senyor Camps, perquè el Tribunal Constitucional es pugui pronunciar, qui té legitimació activa per presentar recurs davant del Tribunal Constitucional, és a dir, el Govern de Catalunya, que l'ha d'haver presentat. Ho ha fet molt complicat, ha fet tan complicada la seva explicació perquè és que realment no tenia arguments. Perquè el Tribunal Constitucional es pugui pronunciar primer s'ha de recórrer. Això és una cosa tan clara que ho entén tothom. Ho entén tothom tan clar que vostè ha hagut de complicar moltíssim la seva explicació.

En qualsevol cas, senyor president, aprofito aquest torn per a una qüestió d'ordenació de votació. En el punt segon, el Grup Popular, entenent que ja està incorporat en el document que vam presentar en la Comissió, sotmetria a votació el següent text. Li ho lleigeixo, senyor president? Del que es tracta és de no recollir estrictament el llistat de lleis pendents de..., les lleis pendents de...

El president

Vostè pot retirar un tros del text del qual és propietària, si em diu el text que vol retirar.

La Sra. Nadal i Aymerich

Fins al primer punt i seguit, senyor president.

El president

De l'apartat 2?

La Sra. Nadal i Aymerich

Es sotmet a votació del punt 2 fins al primer punt i seguit. I la resta, senyor president, considerem que està incorporat en els documents de la Comissió que acabàrà els seus treballs el dia 19.

El president

D'acord. Alguna votació separada? Sí, senyor diputat?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Del punt 1 fins a la ratlla 11, allà on diu: «d'exercir amb tota la seva plenitud» fins al punt.

El president

Molt bé. Perfecte. I sí que, donat que és una esmena no tècnica sinó transaccional, i hi ha l'oposició d'un grup, ens referirem al text original de la Moció.

Sí? Senyors diputats, he entès que el Grup de Convergència i Unió s'oposava a la tramitació d'aquest text, del que he llegit?

Alguna cosa més. Sí, senyor Camps?

El Sr. Camps i Rovira

M'ha semblat, m'ha semblat, per una informació que m'agradaria que em confirmi la senyora Nadal, que d'aquesta votació separada en suprimia també la paraula «exercides», m'ho ha semblat. Si estic equivocant, em rectifica.

El president

«No han estat exercides ni objecte de desplegament legislatiu.»

El Sr. Camps i Rovira

«Objecte de desplegament legislatiu», sí, però «exercides»?

El president

Depèn de la voluntat de la senyora Nadal, en aquests moments. Senyora Nadal?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, sí, retirariem «exercides» constatant, per tant, que hi ha tot un gruix de competències de l'Estatut que no han tingut desplegament legislatiu, que és un sinònim perfecte d'«exercida», senyor president.

El president

Molt bé. Per tant, ara passarem a les votacions. A la primera part votarem el punt número 1 fins on diu: «D'exercir amb tota la seva plenitud», aquesta frase inclosa.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

A continuació, des d'on diu: «Catalunya», que és allà on hem acabat la votació anterior, continuant al punt 2 fins on diu: «Ni objecte de desplegament legislatiu», traient-hi abans... (*Veus de fons.*) Moltes gràcies. Acabarem el punt número 1, des de «Catalunya» fins al final del punt 1.

Comença la votació.

Rebutjat per 12 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

A continuació el punt número 2 fins on diu: «Ni objecte de desplegament legislatiu», amb el benentès que la paraula «exercides» tampoc hi entra. Fem aquesta votació.

Comença.

Ha estat aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, des d'on hem acabat de votar el punt 2... (*Veus de fons.*) No, tot el punt 2, l'altre perquè ja està retirat, evidentment. I ara tot el text, la resta de la Moció. (*Veus de fons.*) No? (*Veus de fons.*) Molt bé. Hi ha alguna votació separada que se'm demana, que no se m'havia demanat? Doncs, ho poden fer. (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Sí, senyor diputat?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Successivament, separades, 3 i 4 juntes, 5 i 6.

El president

Molt bé.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per nosaltres.

El president

Doncs... (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Sí, senyor diputat?

El Sr. Camps i Rovira

Separades la 3 i la 4, i la 5 i la 6.

El president

Moltes gràcies.

Posem a votació, primer, el punt número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 70 en contra i 46 abstencions.

A continuació, el punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 70 en contra i 46 abstencions.

A continuació, el punt número 5.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

(*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*)

Sí, senyor Camps?

El Sr. Camps i Rovira

Sí, senyor president, li demanaria del punt 6, que ens disposariem a votar si vostè així ho decideix, votació separada fins al primer punt i seguit, que diu: «Que arriba fins a un 75%.»

El president

D'acord.

Posem a votació el punt número 6, en la seva primera part, fins a la frase que acaba, incloent-la-hi, en ella mateixa: «A un 75%.»

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

I, per últim, votem la resta del punt número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

Voldria fer avinent, a les senyores i als senyors diputats, que, per assentiment de tots els grups parlamentaris, ara tractarem el punt número 27, després tractarem el punt número 29 i, a continuació, ja seguirem l'ordre establert d'aquests punts de l'ordre del dia. Per tant, ara, tractarem el punt número 27.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, es prega que, si han de sortir de l'hemicicle, ho facin amb una certa celeritat i amb silenci, per favor, perquè anem a començar la defensa per part de la il·lustre diputada senyora Montse Tura, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, de l'exposició de les mocions, si ningú no hi té inconvenient, agrupadament 27 i 29. *(Pausa.)* Veig que no hi ha cap mena d'oposició.

Mocions subsegüents a les interpel·lacions al Consell Executiu sobre la situació provocada pels aiguats d'octubre de 2002 (tram. 302-00274/06) i sobre les emissions de gasos que provoquen l'efecte hivernacle (tram. 302-00276/06)

Té la paraula, senyora Tura, per fer aquesta exposició.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Certament, jo crec que...

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Perdoni, perdoni, senyora Tura, o no m'he fet entendre o no m'han escoltat. Si us plau...

(Pausa.)

Gràcies, senyors diputats. Té la paraula, senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies novament, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, he plantejat la possibilitat d'agrupar les dues mocions subsegüents, una pel que fa referència a la situació de caos generalitzat provocat pels aiguats d'aquest mes d'octubre, l'altra fa referència a l'acció del Consell Executiu en matèria de contenció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle, fonamental-

ment perquè els debats es van produir jo crec que amb una crítica molt important per part de l'actuació del Govern en aquests dos camps.

I en el paquet fonamental de les mocions que, en aquests moments, presento, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el que es planteja és una reprovació, en aquest cas, del Consell Executiu, pel que fa al desori o al caos generalitzat en les eleccions, i del conseller de Medi Ambient, pel que fa als gasos d'efecte hivernacle.

No m'entretindré gens, ans al contrari, perquè pretenc fer-ho ràpid i breu, a defensar la legitimitat i l'oportunitat i, evidentment, sense cap mena de dubte, l'acció democràtica que significa la proposta de reprovació. I dic que no m'hi entretindré gens perquè crec que la millor defensa del que és la reprovació d'un conseller o de l'acció del Govern en un determinat àmbit la va fer ahir molt bé l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps, que ara no està present en l'hemicicle, quan va argumentar la posició de la federació de Convergència i Unió, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en contra de la possibilitat que s'establís la moció de censura individual en els consellers o les conselleres.

Per tant, com que ja està feta, i no hi ha cap mena de dubte que aquest és un mecanisme pel qual l'oposició pot plantejar la incorrecta actuació d'un membre del Govern, del Consell Executiu, insisteixo que no m'hi entretindré.

Segona cosa que també faré de manera molt telegràfica i que estic convençuda que, per part del Grup que dona suport al Govern, s'intentarà dir que es reprova però no es donen alternatives, els remetré al *Diari de sessions* del Ple on es van produir aquestes interpel·lacions i els diré que hi consten, perquè aquesta diputada així ho ha comprovat, clarament especificades totes aquelles coses en matèria de delimitació de les zones inundables de Catalunya, dels plans de prevenció d'inundacions que calia haver fet i no s'han fet, i per tant, d'un conjunt d'actuacions que el nostre Grup va determinar que calia haver-les fet amb anterioritat que es produïssin pluges torrencials, molt habituals en el règim pluvial de la Mediterrània.

Per tant, no m'hi entretinc. Tampoc m'entretinc en el tema dels gasos, quan feia referència a les lleis que successivament ha aprovat aquest Parlament i que el Govern, durant vint-i-tres anys o durant la vigència de catorze, setze, divuit anys d'aquestes lleis, no ha aplicat, i per tant, hi ha raons sobrades per la presentació d'aquesta reprovació. Però també, en aquest cas, fem una proposta concreta de l'elaboració d'una estratègia per a la disminució, una estratègia catalana per a la disminució d'aquests gasos d'efecte hivernacle.

Em posiciono sobre les esmenes per tal de dir que pel que fa a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya a la Moció número 27 les acceptem i les incorporem. Pel que fa a les esmenes d'Esquerra Republicana a la Moció del punt de l'ordre que correspon al 27, doncs, rebutjaríem, no acceptaríem, per tant, l'esmena número 1. Sí que acceptaríem amb un text transaccional, que faig lliurament a la Mesa, l'esmena número 2, per tant, quedaria incorporada en la proposta que es passarà a

votació de manera transaccionada amb un text diferent al proposat en la nostra Moció.

Pel que fa a la Moció número 29, acceptaríem les esmenes proposades tant pel Grup d'Iniciativa com pel Grup d'Esquerra Republicana.

Confiem, doncs, en el seu vot favorable per aprovar aquesta reprovació, per la mala acció d'un govern que durant vint-i-tres anys no ha estat capaç de posar fil a l'agulla per resoldre els seus problemes, d'aquest país.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Tura. Per presentar les seves esmenes, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè coincidim amb la senyora Tura que, en aquests dos casos, doncs, el Govern no ha actuat com hauria d'actuar, però, en certa manera, discrepem que les mocions –en concret, avui, tenim tres mocions del Grup Socialista–, que són reprovacions al Govern, ens fa por que, amb l'abús d'aquesta figura, no acabem diluint una mica la importància que té per a aquest Parlament la reprovació al Govern. És per això que, tot i que nosaltres donarem suport a aquestes mocions de reprovació, hem volgut, també, incorporar-hi propostes d'accions a portar a terme, és a dir que continuem creient que s'ha d'instar el Govern a actuar d'una determinada manera.

En concret, en la Moció que correspon al punt 27 de l'ordre del dia, que és la que plantejava o analitzava el caos que es va provocar arran dels aiguats del mes d'octubre d'aquest any, nosaltres vàrem incorporar-hi un nou apartat, en el sentit que el Govern es comprometí o estableixi els mecanismes necessaris per garantir la màxima coordinació de les administracions, tant pel que fa a la prevenció dels danys per inundacions, com pel funcionament eficient dels serveis i les infraestructures en cas de catàstrofes naturals.

I hem plantejat aquesta esmena precisament perquè creiem que en els aiguats aquests del mes d'octubre, doncs, s'ha pogut constatar que no hi havia coordinació suficient ni abans ni durant, i sobretot diem l'abans, perquè hem pogut comprovar, tant nosaltres com la resta de ciutadans i ciutadanes, que les administracions s'anaven passant les culpes, s'anaven passant la pilota i aquí el que calia era extremar al màxim aquesta coordinació. I, de fet, aquesta ha de ser la lliçó que hauríem d'aprendre d'aquests desgraciats incidents que han repercutit negativament en moltes persones, a moltes llars, en concret, del municipi de Castelldefels i, també, no només de les llars, sinó també de la zona agrícola, que va resultar molt afectada.

En l'altra Moció, la Moció 29, que, també, tal com estava plantejada pel Grup Socialista era únicament una reprovació, únicament, amb tot el que suposa una reprovació, però el que vull dir és que no hi havia una proposta concreta instant el Govern; nosaltres n'hi hem volgut afegir una instant el Govern que es defineixin, d'una vegada per totes, aquestes mesures que haurien

de servir per controlar les emissions de gasos d'efecte hivernacle. És un tema que des d'Iniciativa hi estem insistint molt, vàrem fer-ho quan vàrem interpellar el conseller en temes energètics, ho hem fet avui parlant de les polítiques ambientals, en general, i ho fem, també, a través de la Moció que ha presentat el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Perquè, de fet, creiem que és fonamental que a Catalunya arribem a concretar de quina manera complirem el protocol de Kyoto. I en aquests moments no només no l'estem complint, sinó que la tendència és a complir-lo menys encara. És a dir que en comptes de reduir les emissions el que fem és incrementar-les, i, amb el Pla energètic que té el Govern, la previsió és que continuïn incrementant.

Per això, doncs, vàrem fer l'esmena. Agraïm que des del Grup Socialista s'hagin acceptat totes dues, i esperem que a partir d'aquestes propostes pugui canviar una mica la manera de fer d'aquest Govern.

Moltes gràcies

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt ràpidament, pel que fa referència a la Moció número 27, compartim..., amb els termes que ha pronunciat el Grup Socialista; lamentem que no se'ns hagi acceptat una de les esmenes que proposàvem, que entenem que, amb el caos que es va provocar pels aiguats del passat mes d'octubre, hi han diferents responsabilitats, i creiem que amb la nostra esmena ampliàvem les responsabilitats, no només al Govern de la Generalitat, sinó també a determinades polítiques de creixement desmesurat que s'ha fet des d'alguns ajuntaments, que no són precisament exemple de creixement sostenible. I estem d'acord, evidentment, amb el text transaccional, de la segona esmena que presentàvem, a què hem arribat amb el Grup Socialista.

Malgrat no acceptar-nos l'esmena, la primera esmena, votarem globalment el conjunt de la Moció que presenta el Grup Socialista.

Pel que fa a la Moció 29, dir que retirem les nostres esmenes que havíem plantejat, perquè considerem que compartim el contingut de la Moció –el primer punt, el segon punt, el tercer punt, el quart punt–, el que expressa els continguts d'aquesta Moció, la manca d'eficàcia i, de vegades, diligència que pot tenir el Govern en l'aplicació de la pròpia legislació catalana, també, el poc cas que es fa moltes vegades a les directives europees i la manca d'una política clara per, doncs, reduir l'emissió de gasos que provoquen l'efecte hivernacle a Catalunya.

Però, malgrat que puguem compartir els continguts de la Moció, evidentment, això està englobat dins d'un apartat, dins d'una introducció que parla de la reprovació a una conselleria. I entenem que els termes, els continguts –tot i que els puguem compartir, evidentment–

són qüestions molt generalistes, i no entenem que puguin ser objecte d'una reprovació, perquè, com s'ha dit abans, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya, no és bo, segurament, abusar d'aquestes reprovacions, i entendríem que, de la manera que està plantejat el contingut de la Moció, doncs, francament, trobem una reprovació, una mica –per dir-ho, d'una alguna manera– surrealista. Per tant, ens abstindríem en aquesta Moció.

El vicepresident primer

Senyor Oliveras, perdó... He entès que a la Moció número 29 vostès retiren les seves esmenes, malgrat que abans la ponent del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi havia dit que les acceptaven.

El Sr. Oliveras i Maristany

Les retirem.

El vicepresident primer

D'acord, gràcies, senyor... *(Pausa.)* En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant. Nosaltres hem acceptat, senyor president, la proposta que ha fet la il·lustre diputada, senyora Montserrat Tura, d'agrupar dues mocions que no tenen massa a veure l'una amb l'altra –una parla de la contaminació atmosfèrica, l'altra parla de les pluges al Baix Llobregat–, però, bé, diu: «Ficats en el tema...» Hi hem trobat en falta una cosa, eh? Diu: «Ja podríem parlar de la que presentarà la senyora Marta Camps, perquè, en definitiva, del que parlen vostès és de reprovacions, i res més.»

Perdonin que els digui, en nom del Grup parlamentari Popular, que fins i tot vostès estan devaluant la figura de les reprovacions al Govern de la Generalitat. I, si no, mirin –no mirin a aquest costat, mirin al seu costat– la importància que té, per a vostès, reprovar el Govern de la Generalitat. I, en tot cas, nosaltres no ens prestarem a fer segons quines declaracions des dels escons, perquè, en tot cas, s'agafa un micro i es diu el que calgui dir a un o a un altre diputat.

Però, bé, dit això –dit això, senyor president–, nosaltres tampoc donarem suport a aquestes mocions, com no ho ha fet el Grup Parlamentari Popular des que té Grup Parlamentari Popular, pel que fa referència a les reprovacions al Govern de la Generalitat des de l'any 1984. En tot cas, no ho farem, perquè creiem que les reprovacions que vostès ens plantegen, avui, al Govern de la Generalitat en dos temes molt concrets, no aporten, com he dit abans, cap tema en concret.

Suposo que el seu Grup Parlamentari, en aquest cas, Grup municipal, presentarà una moció de censura els propers dies a l'Ajuntament de Castelldefels! Perquè, en coherència, si al Govern de la Generalitat li falten alguns temes a desenvolupar, pel que fa referència al pas de l'autovia, que tots coneixem i que és un obstacle, com s'ha reconegut, també hi han actuacions per

part de l'Ajuntament de Castelldefels que falten de fer, pel que fa a la recollida d'aigües pluvials. Amb la qual cosa, cadascú que agafi la seva responsabilitat, però, també, evidentment, l'Ajuntament de Castelldefels, i, per coherència, vostès mateixos, presentin una moció de censura a aquest Ajuntament, de la mateixa manera que reproven el Govern de la Generalitat per aquests aspectes.

Sí que li voldria dir, senyora Tura, que després del debat que hi va haver en aquest mateix Ple, amb el conseller Espadaler, després del debat que vàrem substanciar en Comissió, en la Comissió de Política Territorial, pel que fa a tot el tema dels aiguats, nosaltres som conscients que falten molts aspectes a desenvolupar, molts aspectes a tindre en compte.

Però no hi donarem suport, com li deia, perquè no hi ha cap proposta, sinó la proposta, exclusivament, d'una directiva que vostès tenen, la Directriu, d'anar reprovant el Govern de la Generalitat sistemàticament, sense fer una aposta clara i decidida, amb propostes, que evidentment, vostès –ho creiem– haurien de fer, també, des de l'oposició; però, en tot cas, és molt legítim que vostès ho facin.

Pel que fa a la segona de les mocions que vostès han presentat, tampoc hi donarem suport, entre altres pels motius a què he fet referència abans. I nosaltres creiem que hi han aspectes importantíssims que s'han desenvolupat a Catalunya, i que hem estat pioners, tots plegats –em sembla que vostè mateixa també–, la Llei 6/96 de la protecció de l'ambient atmosfèric, tot un seguit de mocions..., tot un seguit de mocions que han fet que el Govern de la Generalitat hagi publicat i publiqui informacions sobre les dades atmosfèriques.

Li voldria recordar, senyora Tura, la problemàtica que hi va haver, i que finalment es va arranjar amb col·laboració entre el Govern de la Generalitat, els grups parlamentaris i el mateix Ajuntament de Barcelona, pel que feia referència a les descàrregues de fava de soja, i a la contaminació o possible contaminació atmosfèrica que venia donada..., o possiblement podia vindre donada del mateix Port de Barcelona.

I, en tot cas, creiem, nosaltres, que hi ha una estratègia també, que és una estratègia que no solament es pot fer des de la mateixa comunitat autònoma, sinó del conjunt de l'Estat espanyol, també, a través del Ministeri de Medi Ambient, pel que fa referència a complir els compromisos i les recomanacions a nivell internacional pel que fa referència al canvi climàtic.

Per aquestes raons exposades, senyor president, nosaltres no donarem suport a les mocions, que, en definitiva, són reprovacions, que planteja el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Carles Puigdomènech. Entenc, senyor diputat, que es reparteixen el temps amb el diputat senyor Rull per a les dues mocions.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Efectivament, senyor president...

El vicepresident primer

Queda, per tant, repartit aquest temps; disposa de tres minuts.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...ens repartim el temps. Jo em referiré a la primera de les mocions. Concretament, respecte a la dels aiguats, sobre la qual el conseller de Política Territorial i el conseller de Medi Ambient van donar complida informació en la Comissió de Política territorial de dimecres passat; informació que, al nostre entendre, va anar tant per explicar el que havia passat, perquè havia passat, de qui eren les responsabilitats del que havia passat i quines són les mesures que es podrien emprendre des de l'àmbit de les responsabilitats del Govern de la Generalitat per evitar que en el futur es tornessin a produir situacions com aquesta, no?

A partir d'aquí, jo entenc que hi han motius més que sobrats perquè no hi hagués aquesta Moció simplement de reprovació.

Nosaltres vam estar temptats a presentar-hi algunes esmenes en sentit positiu, constructiu, però, també, vam arribar a la conclusió que, estant incorporades en una Moció que parteix de la reprovació del Govern, evidentment, no podíem ja ni entrar-hi, i, per tant, rebutjar-les de ple; tot i que possiblement algunes de les transaccions a les quals s'ha arribat en altres aspectes, nosaltres fins i tot les podríem subscriure, però no amb una mateixa moció en què hi ha aquesta reprovació.

I acabo: em dona la sensació que, senyora Tura, vostès segueixen un esquema molt simple, que és el de: aparició d'un problema, magnificació d'aquest problema i extensió a tot el territori; atribució de responsabilitat en exclusiva al Govern de la Generalitat amb una dissecció selectiva, i exclouen d'aquesta responsabilitat altres institucions en què governen vostès, eh?, i que, per tant, a partir d'aquí reproven només al Govern.

El senyor Fabregat ja els ha dit el que passa respecte a l'Ajuntament de Castelldefels, que jo subscric; però, en definitiva, per tots aquests motius, no podem votar aquesta Moció amb el text que finalment vostès hagin acordat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puigdomènech. L'il·lustre diputat senyor Josep Rull, per pronunciar-se, en nom de Convergència i Unió, amb relació a la segona Moció. Té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president. En el transcurs del dia d'ahir, el portaveu del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Joaquim Nadal, posava títols a diverses realitats o presteses realitats que hi havia en aquest Parlament, no? Jo en posaria un, de títol, ara, a aques-

ta Moció, a les dues mocions i a d'altres que se substanciarien en el dia d'avui, que és que el PSC ha renunciat a impulsar l'acció del Govern; simplement han renunciat a fer-ho. Han renunciat a intentar fer propostes en positiu, propostes que siguin capaces de transformar les coses, de transformar la realitat.

És una opció absolutament legítima, però contradictòria amb allò que fan; per exemple, amb el dia a dia de les comissions. I, en aquest cas, escolti'm: hagués dit el que hagués dit el conseller de Medi Ambient amb relació al canvi climàtic i a les emissions de gasos que provoquen l'efecte hivernacle, vostès ja tenien, d'antuvi, plantejat, dissenyat de presentar aquesta reprovació, passés el que passés, independentment de la interpel·lació; per tant, escolti'm, ens és molt difícil de poder entrar en el contingut.

Si es llegeixen la transcripció del debat que va protagonitzar el conseller de Medi Ambient, va explicar en cadascun dels punts, per als quals vostès volen reprovar, quin és el capteniment del Govern, quina és l'acció del Govern.

Com volen reprovar el Govern per no complir una directiva quan la Directiva encara no està aprovada?, perquè, a Kyoto, bàsicament, va ser subscrit per la Unió Europea el mes de maig, i encara no hi ha la Directiva; però, com volen reprovar?

És que..., des d'un punt de vista de contingut, això no se sustenta. Com volen reprovar, des d'un punt de vista de manca d'informació, quan el mateix conseller de Medi Ambient, i vostès ho saben, ho hem dit a bastament quina és l'actuació que fa el Govern amb relació a campanyes d'informació que sobrepassen d'altres directives?

Escoltin, vostès, van prendre una decisió, la van prendre abans de la mateixa interpel·lació. Avui mateix, substanciant, de manera simultània, aquestes dues mocions que no tenen res a veure una cosa amb l'altra, bàsicament el que ens demostren és que renunciem a fer política en positiu i que es refugien en aquesta línia de dir, escolti, el «no». A partir d'ara els direm el Grup Parlamentari del «no», de la reprovació. Si aquesta és la seva opció per reconstruir el país, endavant; nosaltres hi votarem en contra.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. (*Veus de fons.*) Senyora Tura, em pot dir perquè em demana la paraula?

La Sra. Tura i Camafreita

Per contradiccions, si us plau...

El vicepresident primer

Té trenta segons, senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Miri que li he estalviat molt de temps perquè he agrupat dues mocions...

El vicepresident primer

Seré una mica generós amb els trenta segons.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Bé. Precisament perquè pretenia estalviar temps, els he dit «els remeto al *Diari de Sessions*», en el qual nosaltres no ens vam limitar a dir «ho fan tard i malament», sinó que creiem que cal fer la determinació del domini hidràulic, la determinació de les zones inundables, un pla concret de prevenció de les inundacions. Nosaltres, senyor Puigdomènech, senyor Rull, fem impuls del Govern. Proposem coses. Totes aquestes coses, que les vam proposar i les vam mencionar durant la interpellació, les hem proposades en forma de Proposició no de llei, i vostès hi han votat sistemàticament en contra i no les han fet, i no porten poc temps en el Govern, hi porten vint-i-tres anys.

Quan em diu: «Com poden reprovar per al tema de la situació atmosfèrica a Catalunya?» Doncs, miri, reprovem perquè jo ja vaig dir en la interpellació que el cos legislatiu, al qual feia referència el senyor Fabregat del Partit Popular, en aquests moments, el cos legislatiu, aprovat en aquesta cambra i per esforç de tots els grups, que tothom hi ha aportat la seva cosa, és bo, però després no s'aplica.

I no s'aplica perquè durant aquests dos dies, i posats a posar coses molt actuals, s'han produït coses com una pregunta al Consell Executiu en la sessió de control del dia d'ahir, en què li preguntàvem al conseller...

El vicepresident primer

Senyora Tura...

La Sra. Tura i Camafreita

...sobre una indústria química que havia tingut un greu problema d'un núvol de clor i ni tan sols el Departament sabia si aquella indústria química estava o no legalment ubicada. Per tant, no em posin com a exemple de bona gestió després de vint-i-tres anys de gestió.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Tura. (*Veus de fons.*) Senyor Nadal, per quin motiu demana la paraula?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Crec haver sigut al·ludit, no?

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Sí, sí, sí, ha estat al·ludit, senyor Nadal... (*Veus de fons.*) Té trenta segons; aquests, escrupolosament trenta segons.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

El senyor Rull m'ha al·ludit. El nostre Grup –el nostre Grup–..., mentre el Govern segueixi mostrant o incompliments o incompetència, nosaltres el seguirem reprovant.

I la prova que som un partit amb vocació de govern i amb voluntat d'instar el Govern és la filigrana que acabem de votar ara fa una estona i, en molts aspectes, conjuntament amb el Grup del senyor Rull. Per tant, els fets desmenteixen el senyor Rull, no el Grup Socialista.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. (*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Gràcies, senyor Nadal. El senyor Rull em deu demanar la paraula perquè ha estat al·ludit? (*Pausa.*) També, i per última paraula donada, se li dona la paraula per trenta segons. Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Senyor Nadal, vostès van a preu fet, quatre reprovacions de cop... Em sembla que ja hi ha hagut intervencions en les quals... Si ni vostè mateixos no presten cap atenció a aquestes reprovacions. Escolti, senyor Nadal, l'ordre del dia és absolutament clar, evident i precís.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. S'ha avisat ja per produir la votació; falta encara un temps per aquesta. Quan s'exhauzeixi aquest temps es produirà la votació.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Votarem ara el punt 27 de l'ordre del dia, que és el text de l'esmena presentada incorporant-hi la número 1 d'Iniciativa per Catalunya Verds, més la transaccional amb el Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana sobre el número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favors, 67 en contra i cap abstenció.

I ara votarem el punt número 29 de l'ordre del dia, que és el text de la Moció presentada incorporant-hi l'esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favors, 67 en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'actualització de la xarxa viària catalana (tram. 302-00273/06)

Tractarem ara el punt vint-i-sisè de l'ordre del dia, que és la Moció sobre desenvolupament i actualització de la xarxa viària catalana. La presenta el Grup Popular i l'exposa l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Intentarem recuperar el temps també en la xarxa viària i, de l'escó estant, amb tota la brevetat que sigui possible...

Vàrem presentar en el passat Ple una interpellació sobre el desenvolupament i actualització de la xarxa viària catalana que d'alguna forma venia a ser una moció i una interpellació que també havia presentat el Grup Parlamentari Popular per part de la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat per una sèrie de temes concrets i una sèrie de temes relacionats amb la xarxa viària, desdoblaments d'eixos, etcètera, etcètera, dins de totes les actuacions a desenvolupar, entre d'altres, pel Govern de la Generalitat.

Hem presentat tres punts en aquesta Moció: el primer dels punts, pel que fa referència a l'execució de la totalitat de les obres previstes en l'actual Pla de carreteres per acabar abans de l'any 2005; el segon dels punts, perquè s'estableixin protocols amb les diputacions provincials pel que fa referència a garantir el bon estat i conservació de la xarxa de carreteres que d'elles depenguin perquè finalment hi pugui haver un traspàs adequat i acurat, el que emana en lleis d'aquest Parlament i també és voluntat, sembla, de tots els grups polítics, que és el traspàs d'una xarxa de carreteres de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya, i el tercer dels punts és establir una línia d'ajuts amb els municipis per tal de millorar i conservar la gran xarxa local de carreteres de Catalunya.

Per estalvi de temps, senyor president, em posicionaré sobre les diferents esmenes que han presentat diferents grups parlamentaris. En primer lloc, pel que fa referència a les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, dir-li al ponent, l'il·lustre diputat senyor Micaló, que nosaltres acceptarem aquestes esmenes ja que puntualitzen els diferents punts que nosaltres hem presentat.

Dir que no donarem suport a l'esmena..., no acceptarem l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Aquest és un tema que en més d'una ocasió s'ha debatut en aquest Parlament i que, amb proposicions no de llei del Grup Parlamentari Popular, ha tingut el consens de tota la cambra. En tot cas, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per altres aspectes, sap vostè –suposo, senyor Bonet, que serà el ponent de l'esmena que defensarà en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya–, que s'hi ha oposat o, en tot cas, ha fet derivacions, per dir-ho d'alguna manera, amb els posicionaments pel que fa referència al finançament de l'Eix Transversal i la titularitat del mateix Eix Transversal pel que fa referència a aquest finançament i les possibilitats de fer-ho.

I no donarem suport a l'esmena que ens planteja el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que, d'alguna forma, és la segona part, després vindrà la tercera, d'aquelles..., de les reprovacions, dels incompliments, etcètera, etcètera, i no de les propostes que, en tot cas de forma positiva, intenta aportar el Grup Parlamentari Popular a les resolucions que faci aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat, i per la brevetat, també, moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor

Carles Bonet, en nom d'Esquerra Republicana, per posicionar-se.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president; també de l'escó estant. Bé, seguint la tònica que el nostre Grup ja va fer en la Moció de la senyora Montserrat, Esquerra hi donarem suport, fins i tot, no acceptant la nostra esmena.

I talment com vaig fer notar a la senyora Montserrat, vostè, senyor Fabregat, en la seva interpellació s'hi va referir, a l'Eix Transversal –s'hi va referir–, i no només de passada, s'hi va referir una estona, però resulta que, talment com la senyora Montserrat, és absent de la Moció. Jo no entenc per què i més quan és una cosa cabdal.

Ja sap la posició que tenim Esquerra Republicana, però jo voldria dir avui aquí una cosa que no vaig dir l'altre dia: aquesta no és posició d'Esquerra Republicana, és posició, jo crec, de la jurisprudència del Tribunal Constitucional. El Tribunal Constitucional ha dit, repetidament, que la distribució de competències no delimita assignació de recursos i si a alguna Administració li sobren recursos per fer una actuació en el camp de competència d'una altra administració, el lògic seria que traspasés aquests recursos. I això és el que no passa. És a dir, veiem que a la web del Ministeri, de manera tossuda i repetida, hi ha una assignació de 21.000 milions de pessetes per a l'Eix Transversal que se sap que és una competència de la Generalitat de Catalunya i, malgrat això, no es traspassa.

Jo crec que si realment fossin patriotes constitucionals, senyor Fabregat –si realment fossin patriotes constitucionals–, doncs, traspassarien immediatament aquests recursos al Govern de la Generalitat; seria un acte de lleialtat i de patriotisme constitucional. Ara bé, sembla que el senyor Cascos prefereix fer pam i pipa, eh?, al Govern de la Generalitat, en definitiva fer elis elis a aquest Govern.

Ràpidament passo a parlar un moment sobre els seus punts. El suport nostre és des de l'absolut escepticisme; si en comptes de dir sí, no o abstenció es pogués dir pse!, podríem dir pse!, eh?, dic, perquè pse!..., això de garantir..., nosaltres hi estem d'acord, però com es pot garantir? –com es pot garantir?

El president

Hauríem de canviar tot el sistema electrònic, senyor diputat, per introduir això.

El Sr. Bonet i Revés

Com es pot garantir?

A la seva interpellació, senyor Fabregat, vostè es queixava que no es complien els pressupostos. Bé, vostès es vanten d'haver donat suport repetidament als pressupostos de la Generalitat; doncs, clar, deuen donar suport a un incompliment ja potser de bell antuvi premeditat. De fet, no es compleixen i, per tant, com podem garantir que es compleixin les garanties d'aquesta Moció?

Respecte al punt 2, doncs, bé, nosaltres estem d'acord amb el buidat de diputacions, amb el traspàs de les competències de les diputacions, que serà l'única manera d'acabar amb la divisió provincial, que és, en fi, un objectiu de tots els catalanistes, ja des de quan se van fer les províncies; això ho vaig dir, per tant, estem d'acord. I, per tant, la línia d'ajuts també als municipis..., doncs, en fi, això són coses irrefutables.

Però, torno a repetir, nosaltres, de fet, diríem pse! a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president; de l'escó estant i molt breument, perquè nosaltres no, no, és que no fem pse!, sinó que nosaltres estem totalment d'acord amb aquesta Moció. Hi estem d'acord perquè, en el punt 1, jo diria que complementa i resumeix aquests dies de debat, tant l'anterior Ple, com el d'abans de l'estiu, en què es va començar a parlar d'aquesta temàtica important com és la problemàtica de les carreteres que hi han aquí. Jo crec que es complementa totalment la Moció aprovada, presentada també pel Grup Popular, i per la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat, amb aquesta, doncs, que ara s'aprovarà.

Quant al punt 2, jo diria que continua, i no m'allargo i no m'estenc, el debat que vam iniciar ahir amb aquella Proposició de llei, doncs, presentada pel senyor Manel Nadal. Per tant, nosaltres hi donarem suport perquè està en la línia del posicionament nostre fet ahir.

I quant a la tercera, també, perquè entenem, doncs, que la xarxa aquesta complementària local «i dels camins», que diu l'esmena que presentem, és molt important, com també es va dir ahir.

Per tant, nosaltres hem presentat aquestes dues esmenes, i a mi només em queda, doncs, donar les gràcies al Grup Popular per l'acceptació d'aquestes esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, senyor Nadal...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

El Grup Socialista presenta una esmena que l'únic que fa és constatar una realitat: que el Decret, com he ensenyat aquest dematí, del mes de juliol de 1996 diu que el Pla s'ha de revisar al cap de cinc anys; acaba d'acabar-se el juliol del 2001.

Per tant, el Pla de carreteres està acabat; la senyora Dolors Montserrat ahir també va insistir-hi dient que, pel Partit Popular, el Pla de carreteres ja no és vigent, que s'havia de revisar, i avui el que fem és donar una pròrroga perquè es facin les obres pendents del Pla de

carreteres durant tres anys més. Per tant, el Grup Socialista l'únic que fa és dir: «Escolti'm, hi havia un compromís, no s'ha complert; les carreteres no estan fetes; això perjudica la competitivitat del país.»

Pel que fa referència al tema que el Partit Popular planteja de les diputacions provincials, també en la mateixa línia: la Llei de carreteres ja diu que la xarxa de carreteres de les diputacions és titularitat de la Generalitat; ja ho diu la Llei de carreteres, senyor Bonet, això, no és que ningú tingui voluntat que les diputacions tinguin les competències. La Llei diu que són de la Generalitat i la Generalitat, tan nacionalista, tan catalanista, no les vol. Aquest és el problema!, que no les vol, no té capacitat per tirar endavant això, i és quan, llavors, calen protocols per buscar el nou finançament per a aquestes carreteres i també per a les que són de la xarxa de la Generalitat que l'Estat pot aportar.

Ara, com he dit jo aquest dematí, tenim un conseller que està més preocupat per la seva ideologia que per les inversions al país, i si tingués un tarannà més negociador i no tant d'anar a plantar cara a Madrid, segurament aquests 21.000 milions de pessetes ja haurien arribat, però com que anem a plantar cara i no anem a negociar, no ho aconseguim.

Nosaltres volem que la nostra esmena tiri endavant; si no s'accepta la nostra esmena, ens abstenem.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, i per posicionar-se, la il·lustre diputada senyora Bet Font...

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. El nostre posicionament serà breu perquè, com deia el senyor Micaló, és un debat que portem fent en força sessions. Ja en l'anterior Ple, també, vàrem tenir oportunitat de parlar de carreteres; ahir vam parlar de carreteres arran de la Proposició de llei del Grup Socialista, i, de fet, nosaltres..., el nostre posicionament avui, evidentment, serà coherent amb les votacions que hem tingut en les darreres sessions.

Per tant, demanaríem, senyor president, una votació separada del primer punt, perquè nosaltres ens abstenem; em remeto al *Diari de Sessions*: va quedar prou clar en l'anterior Ple que, nosaltres, hi han algunes de les carreteres que s'inclouen en aquest Pla de carreteres que nosaltres no compartim que s'hagin d'executar, sobretot alguns desdoblaments, i, per tant, a aquest punt tan ampli que parla de garantir la totalitat de les obres, doncs, no hi podem donar suport i ens abstenem.

En canvi, en els punts 2 i 3, sí que tindran el nostre vot favorable.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Anem a cridar a votació...

(Pausa llarga i remor de veus.)

Senyores i senyors diputats, anem a passar a la votació, primer, del punt número 1 del text de la Moció, que incorpora les dues esmenes de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions.

A continuació votem els dos punts restants.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 82 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del joc d'atzar (tram. 302-00275/06)

El vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent sobre les polítiques del joc d'atzar. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'exposa l'illustre diputat senyor Joan Ferran. (*Remor de veus. Pausa.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que siguin conscients de la tasca que encara ens queda aquesta tarda i que ens permetin mantenir un ritme àgil d'aquesta sessió.

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. I, en ares de la brevetat que ens està demanant vostè, recollir una miqueta les conclusions per les quals presentem la Moció aquesta, que en l'anterior Ple va donar lloc a la interpellació, de la qual hem de dir que no vam sortir gens satisfets, amb les respostes que ens havia donat el senyor conseller Pomés.

Nosaltres hem presentat una moció que té tres apartats fonamentals. En el primer apartat, reprovem la política de joc duta a terme pel Govern de la Generalitat. I ho reprovem repetint, d'una forma molt ràpida, les qüestions que vam plantejar el darrer dia. Vam dir que hi havia hagut, al llarg d'aquests quatre anys, un rebuig a diverses propostes parlamentàries que es van fer en aquest Parlament, no sols del nostre Grup, sinó d'altres molts grups, sobre la creació de comissions d'estudi, de la comissió de control, sobre declaracions desafortunades que havia fet el director general del Joc, sobre l'opacitat en determinats permisos d'explotació sobre les màquines recreatives, etcètera, és a dir, sobre una política de contradiccions erràtica continuada que consideràvem nosaltres que s'havia produït en l'àmbit del joc arreu de Catalunya, i perquè també pensaven que hi ha hagut algun tipus de connivència entre la Direcció General del Joc i alguns sectors interessats a portar una política monopolista en l'àmbit del joc.

El segon element pel qual consideràvem que s'havia de rebutjar la política del joc i demanar –i el demanem– el cessament del seu director general, el senyor Amadeu Farré era perquè es va arribar en un moment, en un punt àlgid, que era el de l'alarma social que crea, tant en el sector com en els ciutadans, un avantprojecte de regla-

ment; un avantprojecte que, com vostès recordaran, va ser rebutjat per aquest Parlament, però que implicava un augment de la velocitat de les partides, un augment dels beneficis dels operadors –d'alguns operadors– i una exigència a un determinat nombre d'industrials de modificar les seves màquines, amb unes noves despeses i amb unes noves adquisicions de *kits* o d'elements per adequar-los, després d'haver-los adequat a l'euro, adequar-los a una nova normativa de funcionament de les màquines.

Tot això implicava, senyores i senyors diputats, que hi havia una política conscient, una política conscient o inconscient, per part de la Direcció General del Joc, que implicava que s'havien de depurar unes responsabilitats polítiques, perquè consideràvem, com els he dit, que s'havia creat alarma social, que s'havia fomentat la ludopatia i que s'havia supeditat l'interès general a alguns interessos particulars.

No és la primera vegada que en aquest Parlament de Catalunya s'ha posat atenció sobre determinats àmbits de la política del joc. Recordo el diputat senyor Curto haver-ho fet en més d'una ocasió en aquest Parlament; recordo el diputat senyor Ribó haver-ho fet també, i nosaltres considerem que aquests quatre anys han estat un conjunt de despropòsits, un conjunt de desgavells que ha donat com a resultat, com a punt àlgid, com a zenit, aquest Reglament del joc que creiem que és absolutament contraproductiu.

Dit això, i en ares a la brevetat, senyor president, vull simplement, per acabar, referir-me a una qüestió que va plantejar el senyor conseller i que després he vist que algun o altre personatge fosc d'aquest món de les tenebres ens ha dit. Ens va dir que el Grup Socialista jugava amb vuitanta mil llocs de treball. No és cert, senyores i senyors diputats, que juguem amb vuitanta mil llocs de treball, ni que vulguem cap cosa dolenta per als sectors industrials que treballen en el nostre país, ans al contrari: les nostres al·legacions s'han fet ressò de sectors d'aquest món, sectors del món industrial que, en les seves al·legacions a aquest Reglament que ha estat rebutjat pel Parlament de Catalunya, deien el següent..., i ho firmen tres entitats, tres potents patronals, com el Gremi Català de Sales d'Oci, com Europer i com Acomar, i diu el següent: «El nou projecte de decret, mitjançant primordialment l'augment de l'import de les partides i la disminució del temps real de les jugades...», «en tot cas estimem que aquest enduriment el que comportarà...», «no comportarà cap benefici per a les empreses operadores, ni tampoc entenem que les demani a l'usuari.» I acaben dient: «Aquest enduriment de les màquines quan no han passat vuit mesos de l'adequació a l'euro, que va tenir lloc el mes de gener, no respon a cap criteri social ni empresarial. La urgència en l'adopció de les referides mesures, publicades en ple mes d'agost, només suposa una precipitació que, com hem assenyalat, no troba cap justificació.»

Senyores i senyors diputats, això no ho diu el Grup Socialista, això no ho diu el diputat que els està parlant: ho diuen tres patronals del sector del joc. Evidentment, no estem jugant amb vuitanta mil llocs de treball, sinó que, en certa manera, estem posant racionalitat en una política erràtica.

Nosaltres pensem que el director general del Joc ha de dimitir, perquè no està clara la seva gestió, i pensem que el Govern de Catalunya ho ha fet molt malament, i per això demanem la seva reprovació.

Moltes gràcies, senyor president.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presenta el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi té dues parts molt clares. Una primera part, amb els punts 1 i 2, en què demanen, primer, la reprovació del Govern, i també la petició de dimissió del director general del Joc i d'Espectacles de la Generalitat. Aquesta petició de reprovació i de dimissió és realment una petició legítima, presentada pel Grup Socialista, i també coherent amb l'estratègia del Grup Parlamentari Socialista, que, òbviament, no és l'estratègia del Partit Popular de Catalunya.

El nostre Grup, senyores i senyors diputats, no reprova la política del Govern, no és el nostre estil. I això no vol dir, però, que estiguem d'acord amb determinades actuacions del Govern en matèria de joc, però evidentment, senyor Ferran, no som nosaltres un partit d'oposició. El nostre Partit és i té vocació de ser partit de govern; impulsem l'acció de govern i redreçem també, senyores i senyors diputats, les polítiques equivocades del Govern de la Generalitat. I ho fem sovint de manera directa, directament amb el Govern de la Generalitat; altres cops, amb el suport de la resta de grups de l'oposició. La retirada de l'Avantprojecte de decret del joc és una bona mostra, senyores i senyors diputats, de la capacitat del Grup Popular per redreçar determinades polítiques del Govern de la Generalitat.

Per això, senyores i senyors diputats, senyor Ferran, a nosaltres no ens cal demanar dimissions ni reprovacions. Preferim, òbviament, fer política; preferim fer propostes concretes que ajudin les persones. Nosaltres no busquem l'impacte mediàtic d'una reprovació, sinó que el que volem, senyores i senyors diputats, és ajudar la gent.

Per això hem presentat dues esmenes molt concretes, la primera de les quals demana al Govern que elabori, sota la direcció de la doctora Àngels González, de la Unitat de Joc Patològic de l'Hospital de Bellvitge, i amb la participació d'experts en metodologia científica del món universitari, i també amb especialistes tècnics en joc patològic, un estudi epidemiològic del joc i del joc patològic a Catalunya.

A la segona esmena demanem al Govern que creï, que constitueixi una comissió interdepartamental, integrada per membres del Departament de Sanitat i Seguretat Social, de Justícia i Interior, de Benestar i Família –o de Família i Benestar–, d'Ensenyament i de Presidència, una comissió interdepartamental que tingui com a objectiu elaborar un programa d'intervenció múltiple per al conjunt de la societat, així com també

un protocol unificat d'intervenció des d'una visió biopsicosocial per a totes les persones i famílies afectades per l'addicció al joc; un estudi que sigui actualitzat amb les conclusions de l'informe, de l'estudi que nosaltres demanem en el primer punt de les nostres esmenes.

Senyores i senyors diputats, amb l'aprovació d'aquestes esmenes, Catalunya disposarà per primer cop d'un programa d'intervenció i de prevenció integral de les ludopaties a casa nostra, que, senyores i senyors diputats, des del nostre punt de vista, ja era hora. Per tant, senyor president, aquesta és la defensa de les nostres esmenes.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor Ferran, nosaltres estem d'acord amb la seva Moció. Només hem presentat una esmena, que va en la línia de completar el panorama. El panorama del joc –i qui li parla té una experiència una mica llarga sobre el tema– té tres dimensions.

La primera dimensió és com està legalment establert, i des de fa..., des de la *catapum*, des que existeix la legislació del joc, la majoria de govern d'aquest país permet *de facto* un monopoli que està explícitament prohibit per llei. Ja sé que hi ha moltes figures interposades per evitar que formalment sigui monopoli; *de facto*, si vostès miren els accionistes i miren el profit que es treu sobre el joc, és un monopoli com una casa de pagès. Però com que la majoria s'hi gira d'esquenes, doncs, no hi ha res a fer. Però d'aquí ve la nostra esmena.

El segon tema és que és molt opac i molt poc transparent. No dic que facin trampes ni amb les ruletes, ni amb els rasca-rasca, ni amb els lotos, no. Es fa trampa amb els diners que van a la política des del joc, i aquest és un tema que fins i tot ha estat ens mans judicials, ha tingut pronunciaments claríssims, coneguts per totes les diputades i diputats d'aquesta casa, i sobre aquest tema també ens estimbem contra un mur. Algun dia, els mateixos que estan darrere el mur se n'adonaran, de l'enorme error que estan cometent al respecte.

I el tercer tema, tan important com els anteriors, senyor Sirera, és el de les ludopaties. Jo me n'alegro moltíssim, que avui, possiblement, fem un pas endavant per combatre això; me n'alegro tant com vostè. Lamento que els dos altres temes no els cridin tant l'atenció.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. La interpellació del senyor Ferran en matèria de joc se sustentava, explicava ell, en

la sospita, cada vegada més fonamentada, que la Generalitat no està actuant amb imparcialitat amb relació al joc, sobretot a partir de la pressió que exerceix una part del sector. I nosaltres podem compartir aquesta afirmació que ell feia rotundament ara fa quinze dies, no? I la pedra de toc d'aquesta interpellació i d'aquesta Moció que ara estem debatent ha estat la redacció, discussió i, finalment, feliçment no-aprovació, a instància d'aquesta cambra, del nou Reglament d'escurabutxaques, que segons que deia el Govern era una demanda del mateix sector, no? I, de fet, tan demanda del mateix sector, que, com han reconegut diferents responsables del sector, el mateix Reglament havia estat redactat en dependències o en oficines d'alguna de les empreses dominants, no? El mateix Miguel Durán ha reconegut i ha admès que la Generalitat havia incorporat –i això ho havia escrit en alguna comunicació– diferents recomanacions fetes per la seva empresa i pel seu grup. I, evidentment, les complicitats de tota mena entre el sector i el Govern de la Generalitat i la Direcció General del Joc són evidents.

Això portava el senyor Ferran, en definitiva, a qualificar d'una actitud servil l'actitud de la Direcció General del Joc i, en definitiva, el fet que el Govern s'hagi plegat als interessos del sector del joc, no?, i les evidències d'això són aquest afany i aquest interès a reduir el premi en un 5%, de passar les partides de cinc a tres segons, d'augmentar el cost de la partida, d'anar fastiguejant, de forma constant i progressiva, els pobres propietaris de màquines grua. I, per tant, tot el projecte de decret, que finalment es va retirar, era, en definitiva, com deia el senyor Ferran, una autèntica incitació al joc i també una porta oberta a les patologies derivades d'aquest, no?

Per tant, tot plegat, aquest Decret i la política de joc es dona autènticament de bufetades amb la vocació que, teòricament, ha d'inspirar qualsevol govern d'anar reduint de forma progressiva l'oferta del joc i, també, en definitiva, d'incrementar la pressió fiscal com a forma, també, de dissuadir el joc.

El més preocupant de tot plegat..., i això és el que, amb independència del que el senyor Ferran i aquesta Moció diuen, per al nostre Grup Parlamentari el més preocupant és que ja fa molt temps que en matèria de joc no hi ha consens.

Perquè és cert que, com deia el conseller Pomés, el joc no és pecat i és una activitat lícita des de l'any 1977, no? Però el cert és que el joc a Catalunya sempre ha estat sota sospita. I, de fet, a Catalunya i a altres llocs, recordin el famós cas Astigi - Juan Guerra, a Andalusia, o el cas, al País Basc, també, que va afectar el finançament, presumpte finançament del PNB, i a Catalunya el famós cas casinos, no? Però encara hi podríem afegir més, hi podríem afegir tota la polèmica derivada de l'autèntic monopoli *de facto* que ostenten els casinos a Catalunya; la polèmica adjudicació directa, en el seu dia, del joc de la Generalitat, després que diferents exponents del Govern asseguressin que hi hauria lliure concurrència, i, finalment, la fallida d'aquest consens, que, en ocasions, havia presidit la qüestió del joc en aquest Parlament i que, finalment, a través d'aquella decisió controvertida, polèmica i que no vam compar-

tir d'adjudicar directament el joc de la Generalitat a Luditec - Gtech, es va trencar.

Per tant, nosaltres, amb relació a la Moció que se'n presenta, ja anunciem des d'ara la intenció de votar-hi favorablement. Les nostres esmenes, per una banda, insten a reprendre aquest consens de què estic parlant, converses amb tots els grups per tal d'abordar, de forma conjunta i consensuada, diferents iniciatives per tal de deixar ben delimitat i ben travat el consens en el terreny del joc a Catalunya.

I, pel que fa a les ludopaties, les nostres esmenes són de detall, són de precisió. Pel que fa a l'esmena número 3, demanem una campanya, que justifica, creiem, sobre la base que l'1,7% de la població a Catalunya pateix ludopatia; a l'esmena número 4 creiem que és necessari donar suport a totes les associacions de lluita contra el joc patològic, ja que sovint és el primer lloc on els malalts acudeixen per buscar solució al seu problema, i, finalment, també, l'esmena número 5 és per tal de reclamar que es destinin més recursos a l'atenció d'aquesta patologia, que no en àrees específiques, sinó, ho creiem, dins de la xarxa de salut mental.

I, per tant, li demanem al senyor Ferran que tingui a bé d'acceptar aquestes esmenes, i, evidentment, ja, d'entrada, tant si les accepta com si no, el nostre Grup Parlamentari donarà suport a la seva Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marcel Riera.

El Sr. Riera i Bou

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem assistit en aquesta cambra, amb una insistència sorprenent i digna d'una causa més elevada que la de les màquines escurabutxaques, a unes intervencions, sovint baladreres i inconsistents, en què el diputat senyor Ferran s'ha dedicat a repartir pals de cec al Govern, barrejant conceptes, embolicant la troca i mirant d'atiar el foc... (*remor de veus*), mirant d'atiar el foc allà on no hi havia ni fum ni brases. (*Remor de veus.*)

La Moció que ara discutim és conseqüència d'una interpellació en què el proponent, amb el seu habitual poti-poti de bingos, màquines, joc, atzar i mala fe, ens va manifestar una legítima i compartida, per nosaltres, preocupació per les ludopaties, que, deixin-m'ho dir, li serveix massa sovint de justificació i cobertura a unes crítiques indiscriminades i no justificades a un govern que s'ha distingit, entre d'altres coses, per haver creat la primera unitat de tractament d'aquesta addicció o per haver editat el primer estudi científic sobre la matèria a l'Estat espanyol. (*Remor de veus.*)

Avui ha tornat a parlar d'un avantprojecte de decret, necessari en molts aspectes encara, que no ha arribat a veure la llum perquè aquesta cambra així ho va decidir, i no li aclariré jo el que, l'aleshores l'honorable conseller d'Interior i ara de Sanitat, li va dir fa quinze dies, perquè no només li va rebatre punt per punt el que vostè defensava en la seva interpellació, sinó que fins i tot li

va fer sortir els colors a la cara en el cas d'alguna pretesa denúncia, d'aquelles que no només mai no pot provar, sinó que ha de reconèixer que sempre se l'hi acaben girant en contra, senyor Ferran. (*Remor de veus.*)

Perquè la política del Govern en l'àmbit dels jocs d'atzar ha estat des de l'any 83 la de regular i no intervenir, la de tractar tothom de la mateixa manera, fabricants i operadors, sense decantar-se per ningú i sense afavorir ningú dins de cada segment, sense prendre partit, com vostè sol fer, malauradament, senyor diputat.

Ja sabem que també en el tema del joc hi ha interessos contradictoris i, naturalment, competència entre empreses, i, justament, el paper del Govern no és, i menys encara en aquest tema, el d'inclinar-se per ningú, sinó el de vetllar perquè es compleixi la normativa.

Per això, el director general del Joc, de qui vostè tan absurdament vol instar el cessament, s'ha fet un fart de reunir-se amb representants d'associacions d'empresaris que són fabricants de màquines, d'empreses explotadores i també del sector de l'hostaleria, amb l'objectiu de continuar ordenant i regulant aquest àmbit, sempre tenint en compte les legítimes peticions de les parts, de modificacions de la normativa i procurant mantenir una posició imparcial, ajustada a dret i irrotxable en tots els sentits.

Parlem de la seva Moció. Vostè sap molt bé que no reproverem la política general del joc duta a terme pel Govern de Catalunya, i no només pel fet que sigui vostè qui la demana, que vol dir que anem bé, sinó perquè creiem de veritat que ha estat bona. De fet, ho creu gairebé tothom, perquè el joc no és motiu de preocupació en el nostre país, malgrat que vostè, a base de fer soroll, com deia l'altre dia el conseller Pomés, sobre la base de la insinuació no fonamentada, a què es referia ahir el president en una altra cosa, intenti que sembli el contrari.

També votarem en contra, naturalment, del punt 2, en què demana el cessament d'un director general, que, miri si ho fa bé, que porta ja nou anys al càrrec. (*Forta remor de veus.*)

Pel que fa al tercer punt, en què es proposen una sèrie de mesures per tal... (*Persisteix la remor de veus.*) Pel que fa al tercer punt, en què es proposen una sèrie de mesures per tal de conèixer millor les patologies del joc i dissenyar unes intervencions que, amb la intervenció de l'Administració, però no només de l'Administració, permetin fer front a aquest problema i col·laborar amb aquells que hi treballen, creiem encertades les esmenes presentades pel Grup Popular, sobretot la que crea una comissió interdepartamental, també algunes d'Esquerra Republicana, i, naturalment, volem agrair la predisposició del senyor diputat a acceptar les que ha presentat el nostre Grup.

Creiem, en conclusió, que, malgrat la falsa polèmica amb què s'ha intentat envoltar el tema, aconseguim, avui, pactar en bona part una política sobre el joc, si més no, en un aspecte en què la Generalitat en va ser capdavantera, el tractament de les ludopaties, que, malgrat que afecten una fracció molt minsa de la nostra població adulta, mereix un tractament equivalent al

d'altres addiccions. I ho farem, a partir d'ara, no tan sols amb el mateix rigor i amb la mateixa seriositat de sempre, sinó també d'una manera pràcticament consensuada que evitarà en el futur immediat noves polèmiques, ara ja sense fonament.

Moltes gràcies, senyor president i senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Senyor Joan Ferran, té la paraula per posicionar-se.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Abans que res agrair a tots els grups la quantitat notable d'esmenes que han fet a la nostra Moció. Segurament han fet aquesta quantitat d'esmenes per alguna raó, perquè el tema s'ho mereixia segurament, però també perquè ha aixecat una alarma social i una, diguem-ne, susceptibilitat respecte a la política del Govern, i això s'havia d'esmenar d'alguna manera, i s'esmena així: fent esmenes al Parlament de Catalunya, que, segurament, si la política del Govern hagués estat tan plàcida i tan bona, ningú, en aquests moments, estaria fent mocions ni fent esmenes. Per tant, moltes gràcies, a tots els grups que han fet esmenes, i passar a definir-me respecte a elles, directament.

Acceptariem les dos esmenes del Partit Popular. Acceptariem l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. Acceptariem les esmenes 2, 3, 4, 5 i la primera part de l'esmena número 6, d'Esquerra Republicana, fins a on posa «iniciatives escaients».

I, després d'haver escoltat la intervenció del senyor Riera, lamentablement, jo li he de dir, doncs, que no li puc acceptar les seves esmenes, perquè em sembla que no és de rebut respondre, amb una actitud generosa com la que jo tenia, amb la seva intervenció. (*Remor de veus.*)

Dit això, senyor president, i al fil del contingut d'algunes esmenes, eh?, jo crec que seria l'hora de plantejar i de matisar que en aquest Parlament de Catalunya –i que han il·luminat, evidentment, l'escrit de la Moció que presentem avui– es van presentar uns escrits de denúncies.

El conseller es va posicionar respecte d'un escrit d'una carta que havia rebut d'un personatge, d'un personatge del món del joc. Jo els puc dir, senyores i senyors diputats, que si el conseller va donar crèdit a la carta d'aquest personatge, espero que doni crèdit també a tots els informes i dossiers que ens va passar aquest personatge al llarg de tres o quatre anys, en els quals acusa el Govern de Convergència i Unió i a Convergència i Unió de... (*veus de fons*) finançar les seves campanyes electorals mitjançant el joc. Si es creuen aquell senyor en una carta, creguin-se'l també amb els dossiers que ens ha anat passant, no al meu Grup sol, sinó a altres grups d'aquesta cambra i són ells els que ho han de dir.

Per tant, senyores i senyors diputats, li he de dir, senyor Riera, que nosaltres no donem pals de cec, vostè avui ha donat el «pal del cec».

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Cridem a votació... (*El Sr. Riera i Bou demana per parlar.*) Senyor Riera, mig minut...

El Sr. Riera i Bou

Sí... Senyor Ferran, per fer de director general del Joc està bé el senyor Ferrer, si haguéssim de nomenar un director general de l'espectacle, el votariem a vostè.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus. Pausa.*)

El president

Passem a la votació, senyores i senyors diputats, que és el text de la Moció, incorporant-hi les dues esmenes del Grup Popular, l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i les esmenes 2, 3, 4, 5 i l'esmena número 6, fins a «iniciatives escaients».

(*Veus de fons.*) Sí..., algú em demana la paraula? (*El Sr. Millo i Rocher demana la paraula.*) Ah, molt bé, sí, senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Únicament per demanar que votéssim l'esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds a part, separada, si us plau.

El president

Molt bé. (*El Sr. Sirera i Bellés demana la paraula.*) Senyor Sirera...?

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Nosaltres demanaríem votació separada del punt 1 i 2 de la Moció del Grup Socialista, i la resta de la Moció, del punt 3, tal com ha explicat el portaveu del Grup de Convergència i Unió.

El president

Molt bé. Per tant, posem, primer, a votació els punts números 1 i 2 conjuntament.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 56 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació el text de l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text amb les esmenes acceptades corresponents.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents, 123 diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental, especialment pel que fa a la qualitat de l'aigua (tram. 302-00277/06)

A continuació, tractem el trentè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la política ambiental, especialment pel que fa a la qualitat de l'aigua. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i l'exposa la il·lustre diputada senyora Marta Camps, que té la paraula.

Prego a les senyores i als senyors diputats que ens permetin començar el tractament d'aquesta Moció. Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Presentem aquesta Moció subsegüent a la interpellació que vam tenir en el darrer Ple sobre la política ambiental, especialment pel que fa a la qualitat de l'aigua, i el que plantejarem amb aquesta Moció, senyores i senyors diputats, és la reprovaçió del Govern, en concret la reprovaçió del conseller de Medi Ambient, perquè, com hem fet anteriorment en les altres qüestions relacionades amb la política ambiental, creiem que hi ha motius més que sobrats –motius més que sobrats– per reprovar el Govern en la seva política mediambiental i, especialment, en la seva política relacionada amb l'aigua, en la seva gestió hidràulica, que, com ja vam posar de relleu en la interpellació, té moltes mancances i molts cops és inexistent més enllà de tapar forats i justificar el seu suport al Pla hidrològic nacional.

Per tant, contràriament al que han dit anteriorment els diputats del Grup de Convergència i Unió i el diputat del PP, nosaltres creiem que sí que hi ha motius més que justificats per a aquesta reprovaçió. Hi ha motius, o vostès no creuen que és un motiu el fet que gairebé el 25% de l'aigua que es destina en aquests moments a Catalunya al consum domèstic, el 25%, no només a les conques internes, sinó també a la part catalana de l'Ebre, no superaria els mínims requisits de qualitat? El 25%. Per tant, per nosaltres és un motiu més que justificat. O, no és motiu suficient els greus problemes de sobreexplotació, els greus problemes de contaminació dels nostres pous, dels nostres aqüífers, fins al punt que tenim més de cent trenta municipis catalans que no poden beure aigua dels seus pous perquè no és potable? O, no els sembla un motiu més que justificat els problemes de contaminació que pateix el riu Ebre, per exemple la contaminació per mercuri, de què ningú no es va adonar ni es va assabentar, els diversos problemes de contaminació dels afluents del Segre, de la Valira, sense parlar dels greus problemes que ja he esmentat als rius de les conques internes de Catalunya?

Per tant, i per concloure, nosaltres creiem que aquest Govern, en concret l'Agència Catalana de l'Aigua, no està duent a terme una veritable gestió i planificació dels recursos hídrics del país, ans al contrari, no gestiona, no planifica. Els he de recordar que encara no tenim el nou Pla hidrològic de les conques internes i ens està hipotecant el futur des del punt de vista econòmic amb la seva gestió.

Per tant, per tots aquests motius nosaltres plantejem la reprovació. Ja avanço, senyor president, que acceptarem les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, que són una qüestió més aviat de sintaxi, i acceptem també l'esmena que ens ha plantejat el Grup d'Iniciativa per Catalunya amb una transaccional que passaré a entregar a la Mesa i que diu exactament: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a acceptar que l'aigua és un recurs limitat i, en conseqüència, promoure una nova cultura de l'aigua basada en l'estalvi, l'eficiència, la reutilització, la no-contaminació dels aqüífers, el rebuig als transvasaments i el manteniment i la recuperació dels ecosistemes aquàtics.»

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per fer dues puntualitzacions molt concretes i molt breus. En primer lloc, explicar el perquè nosaltres hem presentat l'esmena que hem presentat. Ja ho hem dit en les mocions anteriors que eren reprovaments al Govern de la Generalitat, que nosaltres consideràvem que, a part de reprovar, també era important de fer propostes constructives, i, en aquest cas, evidentment, l'hem plantejada, i reclamem aquesta nova cultura de l'aigua que des del Govern de la Generalitat i també del Grup Popular, que hi dona suport, doncs, és la que no volen tirar endavant. Aquesta era la nostra proposta, insistíem en l'estalvi, l'eficiència, la reutilització, la no-contaminació i el rebuig als transvasaments. En concret, nosaltres hi parlàvem ja des transvasaments de l'Ebre i del Roine, però, tal com ha quedat en la transacció, entenem que és el rebuig a tots els transvasaments, i, per tant, ens sembla correcte. I plantejàvem, també, un fet important, que és el manteniment i la recuperació dels ecosistemes aquàtics, que, en aquests moments, doncs, al delta de l'Ebre es posa en perill.

L'altra puntualització que volia fer és amb relació al text original de la Moció del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Nosaltres hi votarem favorablement, però volíem fer una puntualització amb relació al punt 2, quan es parla dels problemes de contaminació i sobreexplotació de les fonts de més de cent trenta municipis catalans. Volem destacar que són molts més de cent trenta municipis catalans, perquè els cent trenta municipis són els que han servit aigua de xarxa, per l'aixeta, diguéssim, amb excés de nitrats, i, en canvi, n'hi han molts d'altres que l'aigua de l'aixeta està en condicions, però, en canvi, no poden beure aigua de les fonts, perquè també han estat contaminades.

Només era això, i nosaltres donarem suport a la Moció del Grup Socialista.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. L'il·lustre diputat senyor Ernest Benach?

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari també ha presentat dues esmenes. Vagi d'entrada que, des del punt de vista més pràctic, la reprovació, com ja s'ha expressat en l'anterior Moció també del mateix Grup Socialista, no és el que ens faci més feliços, i, en tot cas, també entenem que el debat s'ha de situar segurament en aquests moments en un altre lloc.

En qualsevol cas, el que sí que és cert, també, és que aquesta ha estat la legislatura del debat de l'aigua, tot i que se n'havia parlat en d'altres legislatures, però en aquesta ha agafat una importància cabdal, i, en aquest sentit, segurament que el nostre Grup Parlamentari, tractant-se del tema que es tracta, doncs, finalment, votarà a favor d'aquesta Moció, i més tenint en compte que s'accepten les dues esmenes presentades.

Insisteixo que no compartim la filosofia de la reprovació constant. En tot cas, aquest tema, puntualment, sí que el compartim, i, per tant, hi votarem a favor.

Dues coses només. Compartir l'argumentació que s'ha donat fa un moment. Per tant, no la repetiré, perquè, en definitiva, seria posar damunt de la taula els mateixos arguments que ja s'han dit, amb relació al punt 2 més concretament. I, finalment, les nostres esmenes han estat molt de matís, sobretot quan la Moció fa referència als rius més sobreexplotats de les conques internes. Nosaltres creiem que no hi ha rius més sobreexplotats, sinó que estan tots sobreexplotats, i, per tant, s'ha de generalitzar. I, per altra banda, també, el fet que es qüestionin els transvasaments com a principal opció. És a dir, nosaltres entenem que els transvasaments, en aquests moments, no són la principal opció per tenir més recursos hídrics en el país, i, per tant, entenem que calia matisar i visualitzar aquesta qüestió.

Per tant, senyor president, tenint en compte que s'han acceptat les nostres esmenes, hi votarem a favor.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president, des de l'escó estant. Ja hem anunciat amb les mocions anteriors que nosaltres no donaríem suport a les diferents reprovacions que avui es plantejaven per part del Grup Parlamentari Socialista. En tot cas, senyora Marta Camps, serem coherents i no donarem suport a aquesta reprovació, no reiteraré els motius que abans he exposat, però sí que en reiteraré alguns sobre els punts que vostè ha exposat en la seva Moció, en la seva Moció i en el seu acord posterior amb diferents grups parlamentaris.

Si no hem escoltat malament, vostès avui proposen estar en contra de qualsevol tipus de transvasament. Que no recorden vostès el que varen signar fa ja uns quants mesos amb el Grup Parlamentari Popular i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió sobre un pacte de l'aigua des de Catalunya, que estaven vostès d'acord...? Concretament el senyor Manel Nadal, el va signar. No hi és, però, bé, en tot cas, vostès tenen el document o els el puc

lliurar. Varen signar vostès que estaven d'acord en els transvasaments, perquè hi havia un dèficit hídric a Catalunya. Avui vostès diuen que ara no estan d'acord en els transvasaments. Bé, és per recordar-los solament la seva posició «numantina», no?, per dir-ho d'alguna manera.

En tot cas, sí que deixi'm fer-li algunes apreciacions pel tema del subministrament d'aigua i les aportacions que, almenys, dels del Grup Parlamentari Popular, com a aportacions positives, crec que estem fent, les aportacions que fa, d'alguna manera, també, el mateix Pla hidrològic nacional, amb la dessaladora de Blanes perquè hi hagi més quantitat i qualitat a la vegada d'aigua; la interconnexió entre diferents xarxes d'aigües Ter - Llobregat, entre d'altres. Aquestes són propostes presentades pel Grup Parlamentari Popular en aquesta cambra.

Deixi'm dir-li que sí que és cert que hi havia i que hi ha fins a cent trenta municipis amb problemes de contaminacions i sobreexplotacions. És ben cert, però d'aquests cent trenta municipis, cent vint municipis en aquest moment ja tenen actuacions que s'estan fent, cent vint, amb inversions que van quasi als 50 milions d'euros, amb participacions de diferents administracions: Administració local, Administració de l'Estat, Administració de la Generalitat de Catalunya amb les seves competències a través de l'Agència Catalana de l'Aigua.

I deixi'm que li torni a recordar el que vaig dir fa uns dies ja en aquest mateix hemicicle, després ho diré una altra vegada, ho tornaré a repetir. Vostès parlen de la qualitat de l'aigua del riu Ebre. Catalunya aporta qualitat a l'aigua del riu Ebre, i vostè ho coneix més que ningú. No aporta qualitat, el riu Noguera Pallaresa, el riu Noguera Ribagorçana i el riu Segre al riu Ebre? S'imaginin vostès si aquests afluents de l'Ebre no s'incorporen al sistema de Flix i Ribarroja quina seria la qualitat de l'aigua que tindria l'Ebre al seu pas per Catalunya? Seria realment desastrosa. Jo els demano per favor que parlin d'una vegada per totes amb el Govern d'Aragó i diguin al Govern d'Aragó que fiquin totes les mesures adients per millorar la qualitat de l'aigua del riu Ebre, que no ho estan fent, que no s'estan asseient a les diferents taules per parlar amb els diferents sectors afectats, amb entitats ecologistes, amb el Govern de la Generalitat, amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Demanin per favor al Govern de l'Aragó que, d'una vegada per totes, ens ajudin a millorar l'aigua de l'Ebre, que també és de Catalunya, no solament de l'Aragó. A veure si, d'una vegada per totes, vostès, que sembla que hi tenen una certa influència, els ho diuen, i, d'una vegada per totes, ho entenen.

I, en tot cas, sí que li volia fer referència a dos aspectes de control. Un, sap vostè que es va firmar un acord el 10 de maig d'aquest mateix any entre la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre i l'Agència Catalana de l'Aigua pel que fa referència a punts de control, i, a la vegada, també, recordar-li l'encàrrec del projecte que s'ha fet en un punt determinat per mesurar la qualitat de l'aigua del riu Ebre, com és a Flix.

Per tant, senyora Marta Camps, a part dels motius que abans hem exposat en d'altres mocions pel que fa referència als temes de les reprovacions, ens sembla que a aquesta, potser molt més que a les altres, no tenen cap aspecte tècnic per fer una reprovació. En tot cas, senyo-

ra Marta Camps, jo sí que li demanaria que en el futur fes propostes, vostè en sap fer, em consta, fes propostes –fes propostes– per a la qualitat de l'aigua, però, en tot cas, faci una proposta molt acurada al Govern de l'Aragó, a veure si vostès se'n poden sortir.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el darrer punt d'aquesta Moció té un cert interès, per contradictori, en els termes que es planteja i, bàsicament, per part de qui la planteja. Diu que reproven el conseller de Medi Ambient, pretenen reprovar el conseller de Medi Ambient, perquè no du a terme una veritable gestió i planificació dels recursos hídrics del país. I, senyors diputats, senyores diputades, això ho diu el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Durant tres anys, els tres anys d'aquesta legislatura, el PSC, el PSC-PSOE, ha estat capaç de defensar-ho tot al mateix temps, en versions diferents, contradictòries, en funció de cadascun dels territoris.

No tenen legitimitat per fer aquest plantejament, no la tenen. El senyor Fabregat ja ho ha apuntat. Escoltin, vostès van aprovar i van signar amb nosaltres el que es va anomenar el Pacte de l'aigua de Catalunya. Què deia, aquell Pacte? Deia que a Catalunya hi havia..., a les conques internes de Catalunya hi havia un dèficit estructural, un dèficit hídric estructural, i que podia ser palliat a través de diversos mecanismes, entre els quals, evidentment, l'opció dels transvasaments. Al cap de poc temps –al cap de poc temps–, el seu president, el senyor Maragall, deia que aquest dèficit estructural ja no existia, que ara això era un dèficit estacional conjuntural. Més enllà, el senyor Manel Nadal, que va ser el gran artífex –el gran artífex– d'aquest reconeixement del dèficit estructural, el gran artífex ha sigut també el gran avalador del transvasament del Roine. S'ha acabat el transvasament del Roine, avui vostès certifiquen que això s'ha acabat. Com poden defensar, el juliol del 2000, una tesi i ara la tesi exactament la contrària. Escolti, i vostès ens demanen a nosaltres, que parlem de planificació? Vostès ens demanen que parlem de planificació, quan defensen exactament el contrari només en un període de tres anys? I la contradicció no només és en l'aspecte temporal; la planificació també és en l'aspecte territorial. Vostès –i això no ens cansarem de repetir-ho– defensen el contrari a les Terres de l'Ebre, defensen el contrari a l'àrea de Barcelona, defensen el contrari al baix Ter, defensen el contrari a Madrid i defensen exactament el contrari, i al mateix temps, a Brussel·les. Escolti, no poden reprovar el Govern des d'aquesta perspectiva; no la tenen, la legitimitat.

Els arguments que podíem utilitzar i que abans hem emprat, aquests de dir: «Escoltin, diguin el que diguin els consellers de torn, vostès ja tenien d'antuvi preparades les reprovacions»..., independentment d'aquests arguments, senyora Marta Camps, aquí ens trobem justament amb la seva gran contradicció: no tenen model

alternatiu. Ho demostren: no tenen model alternatiu. Es refugien..., no per una qüestió ja estrictament estètica, com d'altres qüestions, sinó que es refugien en la política de la reprovació, en la política del no, perquè són incapaços de plantejar un model per a Catalunya. Vostès no han governat aquest país durant vint-i-dos anys. Vostès, ara, amb aquesta Moció, han explicitat que renuncien a governar aquest país de cara al futur.

Nosaltres, senyor president, senyores i senyors diputats, evidentment que votarem en contra d'aquesta Moció subsegüent. Nosaltres som coherents, nosaltres defendem el mateix aquí i arreu. Escoltin, han renunciat a governar el país; ens en felicitem.

Moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Té la paraula la il·lustre diputada, per tres minuts, per posicionar-se –que ja s'hi ha poscionat...

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Com que ja m'hi he poscionat, només una petita puntualització, per una qüestió didàctica, al senyor Fabregat, que m'ha alludit directament.

Jo, senyor Fabregat, li recomanaria, amb tot el «carinyo» del món, que, abans de parlar de la qualitat dels rius, es miri les dades de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, que estan penjades a la web –no costa tant–, i veurà que estan al límit més baix, més baix, més baix possible de la classificació; el riu Ebre, el riu Segre i el riu Valira. Si vol, li passaré les dades quan vulgui.

I, senyor Rull, no sé qui són vostès per donar-nos lliçons de no-contradició, quan aquí voten una cosa i a Madrid una altra amb relació al Pla hidrològic nacional.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Anem a convocar per a la votació. (Pausa.)

Senyores i senyors diputats, ens posem en disposició de votar el text de la Moció original, incorporant-hi les dues esmenes del Grup d'Esquerra Republicana i la transaccional amb Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la igualtat dona - home en l'àmbit econòmic i laboral (tram. 302-00278/06)

El trenta-unè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la igualtat dona - home en l'àmbit econòmic i laboral. La presenta el Grup Parlamentari Popular, i l'exposa la il·lustre diputada senyora Carina Mejías. (Remor de veus. Pausa.)

Esperi's un segon, senyora diputada. Vull recordar als senyors diputats que convé que deixin ràpidament i amb silenci l'hemicicle, perquè ens permetin avançar amb el ritme que correspon a aquesta sessió. Gràcies.

Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. En primer lloc, dir que, tot i que l'enunciat d'aquesta Moció tracta de la igualtat dona - home en l'àmbit econòmic i laboral, la meua intervenció el dia de la interpellació en el Ple va incidir de manera important en les mesures de conciliació de la vida familiar i laboral, perquè crec que aquest serà un tema que en el futur esdevindrà protagonista, perquè necessitem mesures concretes per tal de fer efectiva aquesta conciliació que ha d'abastar reformes estructurals i de flexibilitat laboral, organitzativa i d'horaris que permetin fer realitat aquesta conciliació.

En aquests moments, i com ja vaig dir en la meua interpellació, les dones hem assolit el repte de l'educació, hem aconseguit arribar a l'educació amb normalitat i a l'ensenyament universitari, però ara ens queda un altre repte, que és el repte laboral. Per això en aquesta Moció hem intentat incloure tota una sèrie de mesures que ajudin a fer realitat aquesta conciliació de la vida familiar i laboral en diversos àmbits.

En primer lloc, la Moció estableix la necessitat de crear serveis per proporcionar a les famílies ajudes complementàries per a la cura de persones al seu càrrec, tant si són infants menors de tres anys com persones amb dependència, la qual cosa ha de permetre decidir lliurement si volem atendre els nostres fills des de la nostra llar, o bé portar-los en un lloc on els puguin atendre, com són les guarderies, a què també es va fer referència ahir durant el Ple.

A més, la Moció també incorpora la possibilitat de fer bonificacions fiscals que permetin deduir les despeses per contractació de l'assistència personal per a la cura dels fills menors i de persones amb dependència. És un tema de què, en aquests últims dies, s'ha sentit parlar bastant, perquè considerem que és una de les mesures que pot contribuir a fer aflorar algunes contractacions que, d'alguna manera, es fan de manera irregular i que permetran, d'alguna manera, també més cotitzacions a la Seguretat Social i, per tant, un millor tractament del treball a la llar.

A més, també afegim la necessitat d'estudiar les situacions de desigualtat retributiva, que aquest és un tema que, tot i que l'accés al treball s'ha de fer en situació d'igualtat, després ens trobem amb situacions en què, per raó de gènere, hi han desigualtats retributives i cal estimular les dones per denunciar aquestes situacions, i també crear els mecanismes indispensables, en el si de la Inspecció de Treball, per detectar aquestes pràctiques.

Nosaltres considerem que cal que a Catalunya sigui important aquest tema, de tal manera que es lideri un canvi, no només a nivell de mesures concretes, sinó també un canvi estructural, incidir de manera important en el tema dels horaris.

Els grups parlamentaris han presentat tot un recull d'esmenes, i ja em posicionaré sobre aquestes esmenes. Hem de dir que hem incorporat totes les esmenes que ha presentat el diputat López Bulla, per Iniciativa per Catalunya Verds, perquè creiem que, d'alguna manera, vénen a millorar alguns dels punts de la Moció i que ell, com a bon coneixedor del llenguatge laboral i de l'àmbit laboral, ha contribuït a millorar el contingut d'aquesta Moció.

També dir que hem arribat a una transacció respecte a algunes de les esmenes incorporades pel Grup d'Esquerra Republicana, que han afegit la importància d'incloure, sobretot en el punt número 1, les directives comunitàries que permeten, d'alguna manera, fer efectiva..., o la transposició d'aquestes mesures que insten a la conciliació de la vida familiar i laboral.

I també dir que hem incorporat algunes de les esmenes del Grup de Convergència i Unió, per tal d'impulsar alguns programes que permetin un millor coneixement d'aquestes mesures de conciliació de la vida familiar i laboral a les empreses, per tal que s'inclouin en els convenis laborals i que tothom que hi participi en sigui coneixedor.

Dir que lamentem profundament no poder incorporar cap de les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè considerem, senyor Rañé, que vostè ens ha fet una moció pràcticament alternativa, en la qual barreja dos conceptes, que és el tema de la igualtat, per una banda..., quan nosaltres volíem fer una incidència important en el tema de la conciliació de la vida familiar i laboral.

Per totes aquestes raons, nosaltres considerem que la Moció ha quedat transaccionada en aquests punts, que recull tot un seguit de mesures importants, i és la que sotmetem a votació dels grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyora diputada, la veritat és que jo pensava que aquesta Moció, potser –no ho dic de manera taxativa–, necessitava una ambició més..., i una major estridència en els seus plantejaments –això és un interrogant; no és una afirmació taxativa–, també coneixent el seu tarannà de negociació, per fer una transacció encara més exuberant, més bona. En qualsevol cas, lamento que no s'hagi pogut incorporar res del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i em pregunto –també és una pregunta– si és que no hi ha hagut per part de vostè una major ambiciositat a l'hora d'un major esforç negociador.

En qualsevol cas, li agraeixo les paraules afectuoses que m'ha dedicat, i també que m'hagi incorporat totes les esmenes. En realitat, jo tenia dues intencions. Una, fer palès que la conciliació home - dona, o es fa en el marc de la modernització de l'organització del treball, o és impossible. No es pot pensar que, mantenint les

velles formes d'organització del treball, pugui haver-hi la necessària paritat de drets home - dona. I, en aquest sentit, la modernització de l'organització del treball, en la qual vinc insistint fa molt de temps, necessita, òbviament, la flexibilitat; la flexibilitat entesa no com a patologia social, no com a imposició d'una contrapart –qualsevol–, sinó com una potenciació de cara a obrir noves oportunitats. De fet, és el mateix discurs que vaig fer en el debat de la sinistralitat laboral.

I és per això, perquè no vol dir el mateix la flexibilització com a concepte abstracte, que és innegociable –o és molt difícil negociar sobre conceptes–, que la flexibilitat entesa com a pràctica. I és per això que la meua intenció i el meu esforç, que vostè ha recollit molt bé, eren que la flexibilitat, la necessària flexibilitat de la moderna organització del treball per conduir a una major densitat en l'equiparació d'home - dona, fos negociada.

I l'última observació és que jo no estava d'acord amb el que en podríem dir unes polítiques de *welfare* indiscriminades per a tothom –permetin-me la broma–, el cafè amb llet per a tothom, amb independència de la renda, amb independència dels estàndards. I en broma li vaig dir: «Per a la dona d'aquest *ricachón* –que no l'hi dic ara, per cortesia– no vull això, ni per a vostè, ni per a la meua, sinó per a unes categories de persones; òbviament, les rendes més baixes.» I, en aquest sentit, jo crec que la seva capacitat integradora ho ha fet. Amb mi, evidentment, pel que jo sé; amb els altres grups, i en concret el Grup Socialista, lamento molt que no s'hagi tingut aquesta cortesia que ha tingut amb un servidor.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, gràcies, senyor president; de l'escò estant, també. Bé, coincideixo també amb el senyor López Bulla que, possiblement, a aquesta Moció calia donar-li un sentit molt més ampli, però, respectant també el sentit que tenia la Moció i per no, evidentment, fer una moció alternativa, hem presentat les nostres esmenes.

Nosaltres coincidim en la necessitat d'un canvi social, cultural i econòmic perquè, realment, la conciliació de la vida familiar, laboral i personal sigui possible, però això és evident que no pot ser possible sense un reconeixement del treball invisible, sense la contribució invisible que fem les dones a la societat i el desenvolupament econòmic. Amb això entraria, com algunes esmenes d'altres grups apuntaven, en la diferència de la retribució salarial, també en l'invisible treball en l'àmbit privat, reproductiu, de cura dels altres, domèstic, que no es contempla al PIB, ni com a productiu, ni socialment tampoc, i que comporta, evidentment, una doble jornada, bàsicament, per a moltes dones, i que, evidentment, són moltes hores.

En tot això, també, ens trobem amb una dificultat d'accés al mercat de treball, al treball remunerat, malgrat

que des del segle XIX les dones, evidentment, hem tingut un accés massiu als llocs de treball, amb un petit incís durant la dictadura franquista.

És evident que no és un tema exclusivament lligat a l'àmbit laboral, que és un tema molt més ampli, és un tema d'organització social horària, és un tema també de la universalitat dels serveis de suport lligats a les necessitats socials i no exclusivament a la productivitat i, en aquest sentit, havíem presentat les nostres esmenes perquè pensàvem que havíem d'allunyar-nos del risc de fer discursos políticament correctes però que no concretessin coses i, en aquest sentit, havíem presentat, precisament, que s'havien de complir, efectivament, una sèrie de directives europees que pensàvem que no s'estaven aplicant de la millor manera i la necessitat d'universalitzar una sèrie de serveis i de dotar pressupostàriament la Llei estatal en concret.

De tota manera, com dèiem, coincidint amb el tema de la transversalitat i amb que és un tema totalment lligat al gènere, és evident que és un tema de conciliació on homes i dones haurien de coresponsabilitzar-se, però que actualment no està passant i per tant, hauríem de contemplar tot el tema lligat, més aviat, al gènere i de suport especialment a les dones, nosaltres hem intentat fer unes esmenes en el mateix sentit que tenia la Moció, i per això, tot i que em sap molt de greu que les esmenes socialistes no hagin tingut lloc perquè concretaven alguns aspectes que nosaltres pensàvem interessants, també és veritat que era una moció bastant alternativa i que, tot i que a nosaltres ens hauria agradat també poder votar aquestes esmenes socialistes, doncs, hem arribat a aquest text transaccional que ja s'ha anunciat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Socialista, l'illustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. És cert que la nostra és una moció alternativa, perquè discrepem en profunditat del seu plantejament. La igualtat d'homes i dones en l'àmbit econòmic i laboral no restringeix la conciliació de la vida laboral i familiar, perquè en aquest moment hi ha una taxa d'ocupació que és quinze punts superior dels homes que les dones, perquè l'atur és doble entre les dones que els homes, perquè les dones cobren un 30% menys de salari pel mateix lloc, i perquè les dones ocupen en un nombre importantíssim molt més reduït de llocs de responsabilitats que els homes, malgrat que el seu nivell de formació i de coneixements és similar o, en alguns casos, superior al dels homes.

Per tant, parlar de la conciliació exclusivament és un error polític, és un menysteniment i un reduccionisme d'una política d'igualtat. I entenem que aquest Parlament no podia fer només aquest plantejament, respectant que la senyora diputada volgués fer aquest plantejament, però aleshores no li diguem igualtat d'homes i dones en l'àmbit econòmic i laboral; digui-li una altra cosa, planteji un altre tema, però no ho planteji des de

la igualtat de les dones i els homes en l'àmbit econòmic i laboral.

I era també una moció alternativa perquè el que plantejava eren tres coses que a mi em van ensenyar que era el que havia de servir per fer actuacions: definir objectius, establir programes i fixar recursos. Objectius, programes i recursos –coses que no es troben en la seva Moció– i temporalitzats, i responsabilitats. Això és el que fa que una moció sigui, a més d'una declaració d'intencions, un programa d'elements clars. I és per això que plantejàvem que en aquest període era possible aconseguir una millora del nombre de dones incorporades al món del treball retribuït i reduir la taxa d'atur, i incorporar diners per als jaciments d'ocupació, i incorporar diners per incentivar. Ja he vist després que amb la conciliació ja no incentivem les empreses, les assessorem; assessorem les empreses a veure com s'han d'organitzar, no les incentivem, que era la seva proposta.

En tot cas, són lliures de fer aquest plantejament. Nosaltres creiem que aquest era un plantejament parcial i que convenia donar-li una dimensió de fons. Han sigut i han volgut quedar-se amb aquest plantejament parcial, i és per això que nosaltres no donarem suport a la seva Moció, evidentment, perquè és una moció que va més enllà del que vostès plantejen.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre diputada senyora Neus Munté.

La Sra. Munté i Fernández

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Nosaltres sí que donarem suport a la transacció finalment consensuada amb tres altres grups d'aquesta cambra, perquè entenem que les mesures contingudes són coincidents en línies generals amb les actuacions, però també amb els objectius que el Govern de la Generalitat, d'una manera transversal, porta a terme en aquesta matèria. Actuacions que podríem agrupar en quatre grans blocs: l'àmbit de la sensibilització, atès que la incorporació de la dona en el món laboral no ha anat acompanyada de la necessària..., del necessari canvi cultural en el model de família, en el model de treball. Actuacions en l'àmbit de l'assignació de recursos, com és el cas dels ajuts a les famílies amb fills entre zero a tres anys, que es proveiran amb caràcter universal, i els ajuts a les famílies nombroses. Actuacions en l'àmbit del servei com ho són els mecanismes d'atenció als infants i a les persones dependents. I, finalment, les mesures legislatives com la recentment aprovada Llei de conciliació de la vida personal i laboral dels treballadors i treballadores al servei de les administracions públiques de Catalunya.

La consecució de la igualtat entre l'home i la dona en l'àmbit econòmic laboral requereix una suma d'esforços dels quals aquesta cambra no és aliena de cap manera i és per això que tota acció que estigui al servei d'aquest objectiu mereix i mereixerà en el futur tot el nostre interès i tot el nostre suport.

Les esmenes que Convergència i Unió va presentar a la Moció originària, i que han estat incorporades a la transacció, fan referència a alguns aspectes que per a nosaltres són molt importants: el canvi cultural a què abans feia referència, la sensibilització i l'assessorament a les empreses perquè contribueixin amb pràctiques laborals responsables a la conciliació de la vida personal i professional dels seus treballadors i treballadores, i també entenem que era necessari aprofundir en una qüestió tan injusta com és la desigualtat retributiva per raó de gènere, que com tothom sap es dona encara en determinats àmbits, en determinats sectors, d'una manera encoberta, d'una manera amagada, i és en aquest sentit que ens sembla important un estudi, que molt recentment l'Institut Català de la Dona va presentar, concretament, no fa encara una setmana, en el si de les Jornades Àgora.

També ens semblava important impulsar dues eines que són fonamentals per lluitar contra les discriminacions que pateix la dona en l'àmbit laboral pel que fa al seu accés, a la seva permanència i a la seva promoció professional com ho és la negociació col·lectiva i com ho és la Inspecció de Treball.

La negociació col·lectiva perquè cada vegada més s'incorporin en els convenis col·lectius clàusules antidiscriminatòries, i la Inspecció de Treball perquè continuï fent la seva tasca com ara de resoldre amb celeritat totes les denúncies i totes les situacions que facin referència, doncs, a discriminacions que pot patir la dona en l'àmbit del treball.

També ens sembla important tot el que serà el Pla de mesures concretes que es derivaran de l'estudi sobre conciliació d'horaris familiars, escolars i laborals, que és un estudi que ha estat pioner a tot l'Estat, que també es va presentar recentment i que ben segur que contribuirà amb propostes concretes i molt interessants.

Finalment hi donarem suport i en aquest sentit discrepem radicalment de les darreres paraules de l'illustre diputat del Grup Socialista, del senyor Rañé, perquè entenem que de cap manera, la transacció final fa única referència al tema de la conciliació de la vida laboral i de la vida personal dels homes i les dones. Es parla, com he dit abans, d'eradicar les pràctiques de discriminació salarial, es parla de mesures molt concretes, i en terminis, jo penso que sí, potser ens estem referint a diferents mocions o a diferents transaccions, però la que sotmetrem a continuació pot estar segur que contempla mesures molt i molt concretes.

Finalment, hi donarem suport perquè entenem que avançar cap a la plena equiparació de drets i cap a la igualtat d'home i dona en l'àmbit econòmic i laboral és una responsabilitat a assumir per tots nosaltres si el que volem és, de veritat, contribuir a tenir una societat plenament igualitària, on tothom tingui oportunitats i on es puguin anar rebatent, on es puguin anar trencant, una rere l'altra, les barreres i els obstacles que les dones troben en la seva relació amb el món econòmic i laboral.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. La senyora Carina Mejías té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair als diputats que s'han afegit o que han donat suport i han contribuït amb les seves esmenes a la millora del contingut de la Moció i dir-li, senyor Rañé, molt respectuosament, que, evidentment, vostès i nosaltres tenim models diferents, per això nosaltres hem sigut els primers a impulsar una llei de conciliació de la vida familiar i laboral només en arribar al govern, mentre que vostès, que van governar molts anys, no ho van fer. I cregui'm, cregui'm que penso que per aconseguir, precisament, aquesta igualtat a què vostè fa referència sobre l'àmbit econòmic i laboral s'ha de passar necessàriament, necessàriament, per la conciliació de la vida familiar i laboral. I que si no ho fem amb mesures concretes i amb programes concrets, evidentment, no ho aconseguirem. I aquesta és una moció que recull mesures concretes. L'objectiu, senyor Rañé, és, precisament, aquesta conciliació. Lamento que potser el títol de la meua Moció el va portar a fer una moció alternativa que ha incidit molt més en el tema laboral que no pas en el tema de conciliació. Però per a nosaltres el tema de conciliació és prioritari i penso que així ho hem demostrat amb les mesures que es contenen a la Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Cridarem a votació. *(Pausa.)*

Senyores i senyors diputats, sotmetrem a votació el text transaccional redactat tot de nou, signat pel Grup Popular, pel Grup de Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les condicions dels ecosistemes fluvials, especialment pel que fa al del riu Ebre (tram. 302-00279/06)

El trenta-dosè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les condicions dels ecosistemes fluvials, especialment pel que fa al del riu Ebre. Té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)*

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyor Benach, sisplau, senyores i senyors diputats, sisplau.

Té la paraula, senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, doncs, senyor president. El nostre Grup parlamentari va substanciar la interpellació en relació amb els ecosistemes fluvials i amb molta referència explícita al riu Ebre, en el darrer Ple, per, d'alguna manera, palesar un cop més una altra de les problemàtiques que han sorgit en aquests darrers temps al riu Ebre, sobretot en relació, com deia, als ecosistemes del mateix riu.

És evident –i ho he dit en una altra meva intervenció– que aquesta legislatura haurà estat una legislatura d'intens debat amb relació a l'aigua i amb relació, especialment, al riu Ebre.

El nostre Grup parlamentari, amb aquesta Moció, el que planteja són quatre punts que no fan altra cosa que reiterar alguns dels arguments exposats, no només a la interpellació sinó també al llarg de tota la legislatura i també amb motiu de diverses iniciatives parlamentàries. La primera és, un altre cop, oposar-se clarament i decisiva al Pla hidrològic nacional que, d'alguna manera, representa, des del nostre punt de vista, una agressió mediambiental i també social per al nostre país.

És evident que qui en rep la pitjor part són les Terres de l'Ebre, però, d'altra banda, també és cert que les conseqüències són d'àmbit nacional.

En segon lloc, plantejem que es facin les accions necessàries per tal que, d'alguna manera, qualsevol acció que es faci en la conca del riu i que pugui representar una disminució del seu cabal –com s'ha dit abans, un cabal que està en moments baixíssims, i especialment en el tram final del riu–, es plantegi sempre acompanyada de mesures que, d'alguna manera, compensin aquest dèficit. Aquesta és una situació realment complexa en aquests moments. S'ha parlat de connexió de diverses xarxes, i s'estan plantejant solucions que, al final, tot i que puguin plantejar una solució global a nivell del país, acabaran passant factura, i d'una manera irreversible, al riu Ebre.

El tercer punt que es planteja és el necessari control sobre qualsevol paràmetre susceptible de ser qualificat com a responsable de contaminació del riu Ebre, sigui per mitjans tècnics, químics, físics o biològics. És evident que aquí també entenem que caldria aplicar la metodologia vigent més actualitzada, i, sobretot, tenir informació a temps real, que és una de les mancances que s'han notat, i de la manera més important.

Finalment, conseqüència de tot plegat, conseqüència, també, d'aquesta contaminació, conseqüència de l'actuació de la mà indiscriminada de l'home durant molt de temps, han començat a proliferar espècies que no són autòctones del riu, amb els corresponents perjudicis ecològics i també amb els corresponents perjudicis econòmics, fins i tot. En aquest sentit, el que es planteja és elaborar i executar un pla de mesures que eviti la proliferació d'espècies al·lòctones, peixos i mol·luscs principalment, en el tram final del riu Ebre.

Aquest és el plantejament que fa el nostre Grup Parlamentari, i, senyor president, si m'ho permet, ja em posicionaré sobre les esmenes presentades pel Grup Socialista, que són tres. Dir que acceptem l'esmena número 2 i l'esmena número 3, que, evidentment, el que fan és perfilar encara més el text de la Moció, i fins i tot en algun aspecte millorar-la, però no acceptarem l'esmena número 1. L'esmena número 1 és un repetit, allò..., gairebé cançó sol·licitada avui en aquest Ple, de reprovació del conseller. Aquesta és l'estratègia del Partit Socialista, no és l'estratègia d'Esquerra Republicana. Per tant, el que és evident és que l'estratègia del Partit Socialista no la podem incloure en una moció d'Esquerra Republicana. Aquest és el motiu pel qual no acceptarem aquesta esmena, i sí, les altres dues.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Benach. Entenc, per tant, que... (*per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del vicepresident primer*)...en el torn de posicionament de les seves esmenes. D'acord.

Ha presentat esmenes el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Sí, senyor president; de l'escó estant. La Moció que presenta Esquerra Republicana de Catalunya sobre les condicions dels ecosistemes fluvials se centra especialment i de forma bàsica sobre el riu Ebre. Bé, i justament el manteniment òptim de les condicions dels ecosistemes del riu Ebre i la seua sostenibilitat passa bàsicament per rebutjar l'actual Pla hidrològic nacional. I aquesta és una opinió àmpliament estesa entre la comunitat científica, àmpliament recolzada per la mobilització popular del propi territori.

I, en segon lloc, per encarar els problemes de qualitat, que el nostre Grup Parlamentari ja va tindre l'ocasió d'exposar-ho aquí en el darrer Ple, amb criteris ben clars d'unitat de conca, amb una coordinació amb les altres autonomies que toquen Ebre i amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, i per lo posicionament de Convergència i Unió davant del Pla hidrològic nacional, votant en contra aquí i a favor a Madrid, i estant, per tant, a favor d'aquest Pla hidrològic nacional, i per la incapacitat, des del nostre punt de vista, manifesta per encarar els problemes de qualitat que es presenten al riu Ebre, és pel que el nostre Grup Parlamentari ha presentat, com a primera esmena, una reprovació del conseller de Medi Ambient.

I pel que fa a la segona esmena que es presenta a la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya..., les compensacions de cara a disminucions de cabal, penssem que cal fer incidència en la Llei 18/81, que justament preveia, de cara a la detracció prevista de quatre metres cúbics, que es revesteixin los canals, que justament és l'aigua que es filtra per aquests i, revestint los canals, és una aigua que no es trau de nou, sinó que queda equilibrat, el cabal; una llei, la Llei 18/81, amb què, unilateralment, l'Agència Catalana de l'Aigua i les

comunitats de regants de la desembocadura van donar per finalitzat..., i aquesta és una qüestió controvertida.

I, finalment, la tercera esmena està relacionada amb les actuacions necessàries per a controlar los paràmetres d'alteració dels ecosistemes; aporta el nostre Grup Parlamentari la fixació d'un termini de tres mesos perquè es pugui impulsar un pla en aquesta direcció, i que s'hi incorpori, també, aquella gent que han treballat intensament, des de fa més d'un any, de cara a les noves espècies, com se feia esment abans, que s'estan trobant al riu Ebre, com és la *Dreissena polymorpha* i altres espècies piscícoles exòtiques, com és el Grup de Natura Freixe, de Flix, que podria aportar els seus coneixements sobre la recerca que ja ve portant a terme des de fa temps.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sabaté. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Aquesta vegada sí que encara més breument que l'anterior, que hem parlat de temes d'aigua, perquè, per no ser reiteratius, de sobres és conegut el posicionament d'Iniciativa per Catalunya Verds, contrari al Pla hidrològic nacional; de sobres són coneguts els nostres posicionaments, les nostres queixes, en relació amb l'acció de Govern pel que fa a vetllar per la qualitat i per la quantitat de l'aigua, és a dir, amb les polítiques de prevenir la contaminació i les d'incentivar l'estalvi i la reutilització i aquesta nova cultura de l'aigua que reclamem nosaltres, i que, com deia el senyor Sabaté, reclama també la societat civil, i sortosament no només la societat civil de les Terres de l'Ebre, com s'ha pogut demostrar en diverses manifestacions i com diumenge, de ben segur, es podrà tornar a veure a Roquetes, a Tortosa, amb les noves mobilitzacions que hi hauran.

Per tant, nosaltres estem d'acord, coincidim amb aquesta proposta del Grup d'Esquerra Republicana; de fet, per això tampoc no hi hem presentat esmenes, i el nostre vot serà favorable.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Nosaltres no donarem suport a la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i que ha defensat l'il·lustre diputat senyor Benach.

És coneguda la nostra posició en el Pla hidrològic nacional; em sembla que, a hores d'ara, i a l'altura de la tarda, no cal discutir altre cop el Pla hidrològic nacional, de la mateixa manera que vostè tampoc n'ha fet un tema aferrissat del que és la seva posició, per la qual cosa obviaré aquest primer punt.

Sí que voldria fer referència als punts segon i tercer, principalment, i als motius de per què no li donarem suport. En el segon punt, vostè parla de dur a terme totes aquelles accions necessàries per tal de garantir el cabal ecològic del riu Ebre. Precisament, aquest és un dels punts del Pla hidrològic nacional. Vostè coneix bé el text d'aquest; vostè coneix que el Pla hidrològic nacional vol que es garanteixi els cent metres cúbics per segon com a cabal mínim ecològic, que a més planteja els temes de l'estacionalitat, pel que fa referència a transvasaments.

A la vegada, també, senyor Benach, nosaltres ens hem de posicionar en coherència amb el que vàrem fer al darrer Ple amb la Moció que va presentar l'il·lustre diputat senyor Sabaté pel que fa referència al tema de les contaminacions en el riu Ebre i a les mesures de proliferació de diferents espècies que estan sorgint allí.

I tornem a fer el mateix discurs, evidentment, tornem a dir que hi han hagut treballs, tornem a dir que hi ha paràmetres nous, amb estacions noves, una d'elles, no encara, però sí en redacció d'un projecte a la mateixa població de Flix; que creiem nosaltres que el nou conveni que s'ha fet amb la Confederació Hidrològica de l'Ebre, de transvasament d'informació entre la Generalitat i l'Agència Catalana de l'Aigua, signat el 10 de maig d'aquest mateix any, farà que, sens dubte, es pugui controlar molt més tots aquests aspectes, i en tot cas dir que nosaltres insistim en aquell aspecte que insistia en la Moció anterior: crec que potser aviat haurem de demanar al Govern de l'Aragó, des del Parlament de Catalunya, que faci les actuacions necessàries per tal que arribi l'aigua al riu Ebre, des de l'Aragó, amb les condicions òptimes. És a dir, que facin aquells plans, que no estan fent, de depuració d'aigües residuals des del Govern de l'Aragó, també responsables, evidentment, de com està en aquest moment l'aigua que arriba a Catalunya des del riu Ebre, amb la part que té de responsabilitat el Govern de l'Aragó. I, en tot cas, em torno a referir al mateix: Catalunya aporta qualitat d'aigua al riu Ebre.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Comprèn la inquietud dels il·lustres diputats i il·lustres diputades per debatre un tema tan important com és la qualitat i la situació del riu Ebre, degut, evidentment, a l'hora que estem. En tot cas, he volgut pujar també al faristol, he volgut pujar a la tribuna i no de l'escó estant, per donar-li, precisament, aquest relleu que crec que té el tema, sobretot per a la gent que hi vivim, a les Terres de l'Ebre.

Senyor Benach, vostès van fer una interpel·lació, molt legítima, han presentat una moció... Sincerament, vaig estar temptat de presentar una esmena, però estava convençut –potser em vaig equivocar– que no me l'acceptaria; per això no la vaig presentar.

I dic això perquè, de fet, tot i que la interpellació parlava, el títol de la interpellació, de debatre sobre la situació dels ecosistemes fluvials, diu, «especialment pel que fa al riu Ebre», la veritat és que es tractava de parlar, i, per tant, el títol hauria pogut ser més explícit. És a dir, parlem del riu Ebre. I parlar del riu Ebre seriosament, per debatre alguns dels aspectes i alguna de les problemàtiques que en aquests moments –ambientals– estan passant, crec que és positiu, però evidentment el que interessava, sobretot i per damunt de tot, era furgar, si es pot dir d'aquesta manera clara, furgar, aquesta ferida que tenim enquistada a les Terres de l'Ebre, furgar en el Pla hidrològic nacional.

Per això no vaig presentar cap esmena, perquè, de fet, de les quatre propostes que fa, sincerament, n'hi ha dos que les podríem acceptar i no les acceptarem, no perquè no estiguéssim d'acord amb el que proposen, sinó perquè, el que proposen, en aquests moments s'està fent.

Però voldria repetir una vegada més a la cambra que els problemes que avui plantegem amb relació a la situació ambiental del riu Ebre no són conseqüència del Pla hidrològic nacional. Per tant, voldria que, d'una vegada per sempre, i fins que algun dia, si arriba, es posi en marxa el Pla hidrològic nacional, hi hagi o no hi hagi un transvasament, fins que no arribi aquest dia, quan parlem de la problemàtica actual, no la mescléssim amb el Pla hidrològic nacional, perquè no hi té res a veure –avui.

Però, com he dit abans, segurament el que interessa més no és tant debatre les solucions que necessita el riu Ebre per a millorar la seva qualitat i, en tot cas, millorar la situació del delta de l'Ebre, històrica, situació històrica, sinó que el que interessa més és, com he dit abans, furgar en aquesta ferida.

En tot cas, el to, tant de la interpellació com de la Moció, l'he vist correcte, i no entraré en més detalls que aquestes explicacions per mostrar el nostre vot en contra, amb aquesta consideració que li he fet.

Però sí que voldria aprofitar l'oportunitat per recordar a un altre il·lustre diputat que ha intervingut en aquesta mateixa Moció, el senyor Antoni Sabaté, perquè així com el to de la intervenció del senyor Benach, i, en fi, i la lletra, m'ha paregut correcte, tot i que podem estar en desacord, no tant, no així, la del senyor Antoni Sabaté. I li vull recordar, al senyor Antoni Sabaté, quan demana coherència a Convergència i Unió –una vegada més, perquè, evidentment, a part de demanar reprovaracions, demanen coherència– entre el que vam votar aquí i el que vam votar a Madrid–... Li hem dit no sé quantes vegades, i vostè ho sap, i el seu Grup també: no vam votar el mateix aquí que el que es va votar a Madrid, per tant, no és el mateix vot. I, això, no sé si ho hem de repetir... En fi, com estic convençut que no ens escoltaran ni ens acceptaran aquesta versió que tenim nosaltres, però, en tot cas nosaltres també l'anirem recordant.

Però vull que sàpiga que justament en aquests moments al Senat s'ha produït una interpellació amb els termes molt similars a la que hi va haure en aquest Parlament a proposta del seu Grup i defensada per vostè i similar

a la que avui hem debatut amb el senyor Benach, i el seu Grup, en aquest cas Entesa Catalana, a Madrid, en cap moment, i tinc la proposta aquí, en cap moment parla ni de rebutjar el Pla hidrològic nacional ni de tots aquells aspectes que aquí, a Catalunya, i sobretot a les Terres de l'Ebre, vostès en fan bandera; a Madrid, ni en parlen, plantegen simplement, a partir del mateix problema que aquí defensen, de cara a l'aigua de l'Ebre, allà plantegen una solució absolutament diferent. Per tant, lo de les contradiccions, abans de dir-les, abans d'afirmar-les, hauríem de contrastar-les.

I acabo, senyor president, dient i recordant al senyor Antoni Sabater, per allò que la millor forma de predicar és amb l'exemple, que aquesta nova cultura de l'aigua que el seu Grup i vostè defensen tan aferrissadament passa, entre altres coses, per ser eficients en la gestió de l'aigua. I sap vostè...

El vicepresident primer

Senyor Curto...

El Sr. Curto i Casadó

...que el seu ajuntament –l'Ajuntament de Flix– és, segurament, l'únic ajuntament de Catalunya que ni té comptadors ni cobra l'aigua ni saben la que gasten. Per tant...

El vicepresident primer

Senyor Curto...

El Sr. Curto i Casadó

..haurien de començar vostès

El vicepresident primer

Ha de...

El Sr. Curto i Casadó

...per aplicar la pràctica de la seua teoria.

Moltes gràcies, senyor president

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Curto. *(El Sr. Sabaté i Ibarz demana per parlar.)* Senyor Sabaté, em demana la paraula per... *(Veus de fons.)* Té la paraula, un minut.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Sí, per al·lusions ben directes, senyor president. Només recordar-li al senyor Curto que el municipi de Flix és dels pocs municipis de les comarques de Tarragona, l'únic de la Ribera d'Ebre adherit a la Carta d'Aalborg i que té aprovada ja l'Agenda 21, i que, a més a més, té signat, en les indústries que hipotèticament poden tindre algun tipus d'impacte amb relació als ecosistemes, els pactes de progrés convenients en matèria de medi ambient.

(Aplaudiments en una part de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sabaté.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Senyores i senyors diputats, ens posem en disposició de votar el text originari de la Moció, integrant-hi les esmenes números 2 i 3 del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació del tèxtil a Catalunya (tram. 302-00280/06)

A continuació, el trenta-tresè punt de l'ordre del dia: és la Moció sobre la situació tèxtil a Catalunya. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i té la paraula il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla. Té la paraula.

(*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ens permetin començar la Moció.

(*Pausa.*)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, abans d'entrar en matèria li faig entrega de la transacció a què hem arribat diversos grups parlamentaris, que gira entorn a la Moció que va presentar el meu Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds, referida a la interpellació que vam fer al senyor Subirà i que tractava de les empreses que estan en crisi, especialment les de Girona, i dèiem, senyor conseller, que no estem dient que el sector estigui en crisi, estem dient «aquestes empreses que estan en crisi».

El senyor Fernández Teixidó, nou conseller, doncs, ahir, contestava i deia a la senyora diputada: «Senyora diputada, el sector no està en crisi, però és veritat que aquestes empreses que vostè ha citat estan en crisi.» Un tarannà divers del que hem tingut fins ara. I no hem promès valoracions.

Aquesta transacció té les següents modestes virtuts, però virtuts, parla d'un pla de defensa del tèxtil i encarrega al Govern que ho porti a la mesa sectorial en un termini màxim de quatre mesos. Segon, insta el Govern que faci una tasca de necessària mediació entre aquelles empreses que tenen dificultats i que van ser objecte d'anàlisi, de discussió, fins i tot de confusió per part del conseller, especialment, de les contrades gironines. I parla aquesta transaccional de la necessitat que el Govern porti diners –és una forma casolana de parlar–, partides per al reequilibrament dels territoris d'aquestes comarques gironines.

La primera responsabilitat que un servidor contrau amb si mateix i, especialment, amb el nostre Grup és que vigilarem l'itinerari d'aquesta Moció; vigilarem si, evidentment, el Govern és «renuent» o no, i també vigilarem el contingut concret d'aquest pla, òbviament. Em faig i el meu Grup es fa responsable en la part que li pertoca d'informar la mesa sectorial perquè sigui també un subjecte exigent, perquè ella serà, en definitiva, l'instrument que rebrà la conclusió d'aquesta Moció.

Quan jo vaig començar a rebre les amables invitacions de diversos grups per transaccionar, em vaig fer la següent pregunta: «Estaré millor o pitjor després de transaccionar? Si veig que estaré pitjor, no firmo res; si veig que avanço, encara que sigui modestament, em preguntaré si val la pena i diré que sí, perquè jo vull anar a diversos territoris i explicar el resultat d'aquesta transacció amb tota la modèstia del món i, evidentment, no confonguem aquesta noble gallina amb un paó, és una gallina modesta i pot donar un caldo modest, també.»

Però jo per què vaig firmar aquesta transaccional? Perquè, navegant per aquests móns de Déu –aquesta és una reflexió meua i que val per mi mateix sol–, navegant per Internet vaig veure unes declaracions del meu amic i personal referent meu a Europa, Piero Fassino, que a *La Stampa* deia –al diari *La Stampa*–: «Una de les conclusions a què podem arribar del triomf del moviment que exigeix una justa globalització a Firenze i que ha tingut tant èxit és perquè hem negociat l'oposició des de l'oposició amb el Govern, amb Berlusconi.» Home, doncs, valia la pena, després de l'èxit d'aquesta gran mobilització. I la segona és l'acord a què han arribat després de les mobilitzacions de la vaga general, després de tota la batalla contra la Llei Cirani, de la justícia, en contra de la financera, han arribat a un acord de cara a defensar les petites i mitjanes empreses del turisme italià. Fassino - Berlusconi, Fassino amb la seva personalitat i Berlusconi, també. I jo dic: «Doncs, ja tinc l'excusa, la coartada per mi mateix», perquè si és veritat que el senyor Maragall –és una reflexió que em faig a mi mateix, també– diu que s'ha de negociar l'Estatut, doncs, jo, rememorant Teresa de Jesús, que deia que «también en los pucheros está el Señor», diré que també a les graelles està l'Estatut.

El president

Suposo que no em volia mirar a mi, en aquest moment.

El Sr. López Bulla

Perdó?

El president

S'ha girat com si em volgués mirar-me, a mi, i no...

(*Rialles.*)

El Sr. López Bulla

Bé, la veritat, és que ni jo mateix m'entenc algunes vegades. (*Rialles.*) En definitiva, senyories, estic fent riure perquè el que estic dient són «torpedos» molt seriosos, que incumbeixen a la personalitat de l'oposició,

i com ha de ser l'oposició, sense deixar de ser oposició, perquè la defensa del treball del tèxtil i les empreses mereixia aquest gest modest. O sigui, que des de la nostra...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

Acabo. Desde la nostra identitat diversa, Iniciativa per Catalunya Verds, i confrontada, confrontada amb aquests senyors, nosaltres hem negociat per arribar a una cosa, en què, sense magnificar-la, estem millor que quan vaig redactar la nostra Moció.

Vull agrair al senyor Francesc Ferrer i Gironès, que m'ha dit que no havia esmenat la Moció original perquè li semblava bé, i que malauradament no ens podrà acompanyar en aquesta transaccional perquè no tenia res. En aquest sentit...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

...les clàusules socials i altres aspectes, que no hem pogut entrar aquí, temps al temps, ja les proposarem amb proposicions no de llei i amb altres figures parlamentàries.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Fernández Déu.

El Sr. Fernández Déu

De l'escó estant, senyor president, donada l'hora que és ja, i, a més, perquè poca cosa hi tinc a afegir, a la intervenció del senyor López Bulla.

Quan el seu Grup Parlamentari, senyor López Bulla, va presentar aquesta iniciativa, nosaltres la vàrem saludar, perquè ens va semblar oportuna i molt positiva, raó per la qual ens vàrem proposar, d'antuvi, donar-li suport. El que passa és que ens va semblar que s'havien de fer algunes aportacions, en el sentit de concretar determinats aspectes i, sobretot, establir un determinat termini. I aquest és el sentit de la modesta, també, per part nostra, aportació en aquesta iniciativa parlamentària. Vàrem establir un termini, nosaltres el fixàvem en sis mesos, l'especificitat, que ens semblava també, fonamental, i la compensació dels efectes de la desindustrialització.

Bé, aquestes eren les nostres inquietuds. Després s'ha vist, a través de la transacció, a la qual hem arribat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i nosaltres mateixos, que hem pogut fins i tot millorar aquesta pretensió, perquè estem en un termini de quatre mesos i, a

més a més, la resta de les inquietuds que el nostre Grup volia plantejar, doncs, han quedat satisfetes. Concretar-ho dins de les actuacions del Cidem, establir una acció específica, que té com a punt de destí les plantes de la vall del Ter, principalment, i, després, incloure tot això en el programa de reequilibri previst per a l'any 2003.

Així és, senyor López Bulla, que no s'ha de preocupar ni al més mínim, perquè tinc tota la sensació que de la transacció que hem estat tots capaços de produir se'n desprèn un text que no és menys modest que la seva proposta original. Raó per la qual, no puc per menys que felicitar-me i anunciar el vot favorable del nostre Grup Parlamentari.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Casas.

El Sr. Casas i Bedós

Gràcies, senyor president. Jo volia aprofitar la intervenció del senyor López Bulla, perquè crec que hem fet una bona feina. La seva Moció era llarga i jo crec que amb les aportacions que ha fet el senyor Fernández Déu amb les esmenes del nostre Grup hem pogut concretar-la i sintetitzar-la. Ara, sí que m'agradaria fer, al voltant de les reflexions que vostè feia, d'intentar situar, realment, la situació del tèxtil amb una mica de precisió.

I és veritat, el tèxtil no està en crisi. El tèxtil català ha tingut una transició, al llarg d'aquests darrers vint-i-cinc anys, complexa, perquè ha hagut de suportar crisis estructurals molt dures i crisis d'altre tipus, econòmiques generals, molt dures i, a més a més, amb un procés d'adaptació legislatiu, amb tot el que ha passat aquests darrers vint-i-cinc anys, molt complex, però ha fet una transició importantíssima. Avui, el tèxtil ha deixat de ser una indústria intensiva de mà d'obra i ha passat a ser una indústria intensiva de capital, i això necessàriament comporta que avui és competitiu –i ho és, les dades així ens ho diuen–, és competitiu perquè té un alt valor afegit, i competeixen els mercats més importants del món. L'any passat es va arribar a la xifra d'un bilió de pessetes d'exportació, que és molt alta, i els destinataris són, fonamentalment, la Unió Europea, els Estats Units, el Japó, és a dir, països de primer nivell. Aquesta transició d'indústria intensiva de mà d'obra a indústria intensiva de capital l'hem fet bé, a Catalunya l'hem fet bé, perquè tenim una llarguíssima –llarguíssima– tradició tèxtil. Ara en ve un de repte. Amb aquesta Moció podrem establir alguns mecanismes, amb les competències que tenim, però, sobretot, podrem reflexionar-hi més en aquesta Mesa, que està establerta ja per acord d'aquest Parlament.

Però hem de pensar en el futur, i el futur que li ve al tèxtil és molt complex; complex però el guanyarem, perquè la tradició i el que s'ha superat fins ara ho demostren. Miri, en el marc de la Ronda Uruguai, el 31 de desembre del 2004 acaba l'Acord Multifibres, que és el que regula el comerç mundial de matèries primeres,

productes manufacturats i confecció tèxtil. Aquest Acord, quan acabi, si no es gestiona bé el seu final, pot significar una desaparició total, de tot tipus d'aranzel i, a més a més, amb l'inconvenient que a la Unió Europea els interessos dels països membres de la Unió a vegades són contradictoris: hi ha països productors tèxtils, hi ha països que no són productors, que, simplement, són comercialitzadors, o fins i tot importadors de tercers països i distribuïdors a la Unió. I aquest repte s'ha de poder guanyar i es pot guanyar perquè les bases estan establertes i aquestes bases, en molt bona part, són polítiques que el Govern de la Generalitat va impulsar davant el Govern de l'Estat en diferents èpoques: en èpoques d'UCD, amb plans de reestructuració; en èpoques del PSOE, amb plans de reconversió, i en èpoques del PP amb tot el que s'han anomenat els intangibles, però el repte és aquest, no ens equivoquem, no ens pensem que el problema és una fàbrica d'Anglès que ha tingut una crisi perquè no ha pogut seguir el ritme, com passa en altres sectors –ja l'atendrem, hi ha polítiques socials, hi ha altres coses a fer–, però el gran repte –el gran repte– és intentar que les nostres empreses puguin assumir la desaparició de l'Acord Multifibres guanyant dimensió, i hauran de fer..., impulsar polítiques fiscals allà on correspon per poder promoure fusions d'empreses, segurament per guanyar més gruix i més volum, i fer el sector nostre amb més dimensió per afrontar aquest mercat que li deia; aquest és el gran repte.

El teixit industrial, el tenim sòlid. La història ens demostra que aquest sector és un sector madur i que avui hi ha menys empreses, és veritat, però es produeix més; hi ha menys empreses, però s'exporta més, i amb valor afegit. Per tant, jo crec que això de fer reflexionar serenament, jo celebri que hàgim arribat a aquest acord, no tant perquè vostè va navegar per Internet i va veure que el Berlusconi, no... Vostè té una llarguíssima tradició de diàleg i de pacte en aquest terreny i jo també, perquè m'hi havia dedicat molts anys, a això. I amb la gent que vostè en altres temps representava, havíem fet grans acords en aquest sector –grans acords–, i per això som on som. Farà falta un gran acord entre sindicats i industrials i una gran complicitat de les administracions per saber negociar bé el final del Multifibres en la Unió Europea –que no serem interlocutors ni nosaltres ni el Govern de l'Estat, ho serà la Unió– i per saber fer aquestes polítiques que facin que les nostres empreses puguin guanyar dimensió mitjançant fusions i tenir un gruix més sòlid que el que tenen avui, que ja ho és.

Aquí l'emplaço: a saber fer aquestes converses, a arribar a aquests acords i a saber plantejar polítiques en el futur. Aquesta és la nostra tasca i crec que és el que hauríem de fer pensant en aquest futur immediat que tenim al damunt.

Moltes gràcies. I hi votarem afirmativament, evidentment, perquè hem arribat a la transacció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyor diputat, senyor López Bulla, la seva és una moció molt important. És una moció molt important pel contingut de la mateixa Moció –em refereixo a la Moció original–..., però per la importància del sector. Estem davant un sector fonamental que forma part de la història industrial del país, que forma part del país, per tant. Catalunya no seria la Catalunya d'avui sense la revolució industrial del 19, que la va protagonitzar el sector tèxtil, però és que el sector tèxtil és el sector –vostè, senyor Casas, ho sap molt bé– originari, el sector que genera el procés de diversificació industrial, i el químic és originari al sector tèxtil, el mecànic i la construcció de maquinària és originari al sector tèxtil, per tant, estem davant dels nostres propis orígens històrics i, per tant, hi hem de prestar una cura especial.

Però també ho és per la dimensió. No repetiré dades perquè el senyor López Bulla les va dir l'altre dia: 14% d'ocupació industrial, 8% de producció. Fa uns anys, efectivament, era molt més alt, però hem seguit un procés normal, eh? Jo estic en bona part d'acord amb el diagnòstic que fa el senyor Casas. Durant els anys 90, el sector tèxtil, en quatre o cinc anys, del 90 al 94, 95, va perdre cinquanta mil persones, érem cent cinquanta mil i ens vam quedar, aproximadament en cent mil, bé és cert que mantenint la producció –al voltant d'un bilió de pessetes. Vol dir un gran esforç, un gran increment de productivitat. Per tant, es va fer un gran esforç; esforç que es va mantenir, en bona mesura, en la segona meitat dels 90, però ens trobem el 2001 i ens trobem el 2002 i ens trobem amb una estructura productiva... Vostè ha dit part de la veritat, senyor Casas. És cert que hi ha un sector, una part del sector tèxtil que ha fet un esforç d'inversió, de capitalització, de disseny, d'estructures de comercialització externa molt important, però, com em deia l'altre dia un industrial gironí, al sector tèxtil hi ha la feixa de dalt i la feixa de baix, i ho deia molt gràficament amb aquesta cultura camperola tan positiva que tenen les comarques gironines, la feixa de dalt i la feixa de baix, i la feixa de dalt ha fet els deures i la feixa de baix no ha fet els deures, i tenim una part del sector que segueix competint en costos i és vulnerable davant del procés de liberalització. I, per tant, la culpa no és tota del Govern, senyor Fernández Teixidó, perquè tenim un problema estructural important.

Però ens preocupa i per això hem d'actuar; per tot el que he dit hem d'actuar. I a mi em semblava –i a mi em semblava– que en la Moció, els termes, el contingut de la Moció de l'amic López Bulla, donava el to del que havia de fer el Govern –perquè en les mocions instem el Govern ha fer algunes coses–, donava el to del que havia de fer el Govern, però, amb tota sinceritat, senyor López Bulla, a mi em sembla que vostè ha acceptat, mogut per la teoria de la gallina, ha acceptat una moció absolutament descafeïnada. Però és que, és clar, de gallina a gallina no anirem a un sector competitiu, anirem a un galliner en el millor dels casos, però no anirem a un sector competitiu, i nosaltres volem un sector. I acceptant que les condicions de competència exterior són molt dures i que, per tant, en bona part de la crisi hi ha unes raons externes, unes raons objectives sobre les quals no podem fer demagògia, també és cert que el

Govern no ha fet el que havia de fer durant molts anys. Bona prova d'això és que tothom accepta que el contingut de la Moció original era un contingut acceptable, perquè, si no, jo no m'explico el perquè algú està en contra de definir una política de marques i disseny, i vostè, senyor Casas, no hi ha estat a favor, per què el Grup de Convergència i Unió està en contra de posar, en el Pla d'actuació, fer una política de marques i disseny. I jo no entenc com el senyor López Bulla els accepta aquesta Moció (*remor de veus*) –no, encara falten cinquanta-un segons.

Per tant, nosaltres estem d'acord, absolutament d'acord, en la primera Moció, en la Moció original; no estem d'acord en la forma com s'ha descafeïnat, concretament, el primer punt. Entenem que hi havia elements substancials fonamentals que formaven part de les propostes del senyor López Bulla i que, en el tràmit de negociació amb vostès, han marxat, és per això... En canvi valorem positivament el punt segon, el punt tercer i el punt quart, sobretot si s'exerceix, sobretot si quan diem que l'Institut Català de Finances doni suport als projectes del sector tèxtil, els en doni. Hi han empreses, amb noms i cognoms, que estan negociant amb l'Institut Català de Finances, d'aquells territoris que vostè deia, i que no es resolen i que nosaltres voldríem que es resolguessin, senyor Fernández Teixidó. Per tant, nosaltres votarem favorablement, per tot el que he dit, el punt segon, el punt tercer i el punt quart, perquè concreta mesures, però el punt primer, en el qual definim el pla d'acció, en el qual vostè era molt ambiciós demanant coses absolutament raonables...

El president

Senyor diputat, senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

...en aquest ens abstindrem, senzillament, en un vot de confiança de futur tant en el diputat senyor López Bulla, com en els altres grups parlamentaris, perquè entenem que en el futur haurem de seguir parlant del sector tèxtil i haurem de seguir parlant de política industrial.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, gràcies, senyor president. De l'escó estant i breument perquè enteníem que l'il·lustre diputat senyor López Bulla, en la seva il·lustrada, il·lustrativa interpellació, que no sé si va tenir res a veure amb el canvi de conseller, però, per si de cas, el felicitaria pel pes que ens ha tret de sobre, ens va fer una interpellació absolutament magistral, i no només per la història que deia el senyor Barceló, que el tèxtil forma part de la història econòmica d'aquest país, sinó també perquè forma

part de la història personal de molta gent i de la història política del país. És impossible pensar en aquest país amb clau moderna sense parlar del tèxtil.

També perquè entenem que el propietari de la Moció, el senyor López Bulla, ha acceptat una transacció que, en bona part, defineix clarament quin ha de ser aquest pla d'acció i que, per tant, és un fet positiu i un pas endavant que nosaltres recolzem, i també perquè el fet d'aquesta sensibilitat cap a les comarques de Girona que ha demostrat que passen un mal moment, en aquests moments, en el sector del tèxtil, també val la pena votar a favor d'aquesta Moció.

Nosaltres no hem presentat esmenes perquè estàvem d'acord, absolutament, amb el senyor López Bulla i dir-li, per tant, que votarem a favor d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. (*El Sr. López Bulla demana per parlar.*) Sí, senyor López Bulla, té la paraula.

El Sr. López Bulla

Gràcies. És per contradiccions amb el meu amic...

El president

Té dret al torn...

El Sr. López Bulla

...i estimat cofrere, el senyor Barceló. Senyor Barceló, jo no he explicitat cap teoria sobre la gallina, eh? He dit que jo faré una valoració austera d'aquest acord i que el que és una gallina no ho transformaré en un gall dindi. La meua teoria és –no la de la gallina–, amb aquesta Moció i amb les seves imperfeccions, estaran els objectes tutelats per ella millor o pitjor? Quan jo surti d'aquí, d'aquest Parlament, aquesta nit em preguntaré: estàs millor en la teua tasca de representació i de tutela de la gent ara a abans de la Moció?, d'aquella Moció estupenda, fantàstica, amb un to extraordinari, però que estava destinada a ser votada només pels amics d'Esquerra Republicana, per vostè i per un servidor, però *hic sunt leones (rialles)* que estaven en contra, aleshores, ho sento molt, però la teoria de la gallina no existeix, és la teoria de si s'està millor o s'està pitjor. (*El Sr. Casas i Bedós demana per parlar.*)

Gràcies.

(*Forts aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Casas, em demana la paraula?

El Sr. Casas i Bedós

Avui he preguntat, aquesta tarda, si vostè era el conseller a l'ombra d'Indústria o no, i la veritat és que alguns m'han dit que sí i altres m'han dit que no. Prefereixo que sigui que no, perquè, escolti, vostè ha vingut apriorísticament a no votar això, a votar-ne un trosset. No volia aparèixer en una fotografia, claríssimament,

en un acord a què hem arribat els que hem esmenat de conjunt..., perquè la Moció tenia quatre folis i les esmenes nostres eren bastants; vostè n'ha fet una que era mitja frase. I havíem arribat inicialment a un acord, no ha volgut.

Escolti, amb aquest criteri sectari, ni a l'ombra es pot fer de conseller.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula, senyor Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Senyor Casas, senyor Casas, vostè fa uns processos d'intencions que no tenen cap lloc en la meua intervenció. Jo he acabat la meua intervenció dient-li que no estava d'acord en la seva transaccional, però que, en tot cas, fèiem un vot de confiança i ens absteníem, i, per tant, feia un vot de futur; vot de futur que espero que vostè podrà veure i jo també, jo, des del Govern, vostè, des de l'oposició.

Moltes gràcies.

(Forts aplaudiments d'un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyores i senyors diputats, posem a votació el text transaccionat per Iniciativa per Catalunya Verds, Convergència i Unió i el Grup Popular. Primer, el primer punt d'aquest text.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

A continuació votarem els punts 2, 3 i 4.

Comença la votació.

Esperin-se un segon, senyors diputats, que estem votant.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de deu de la nit.